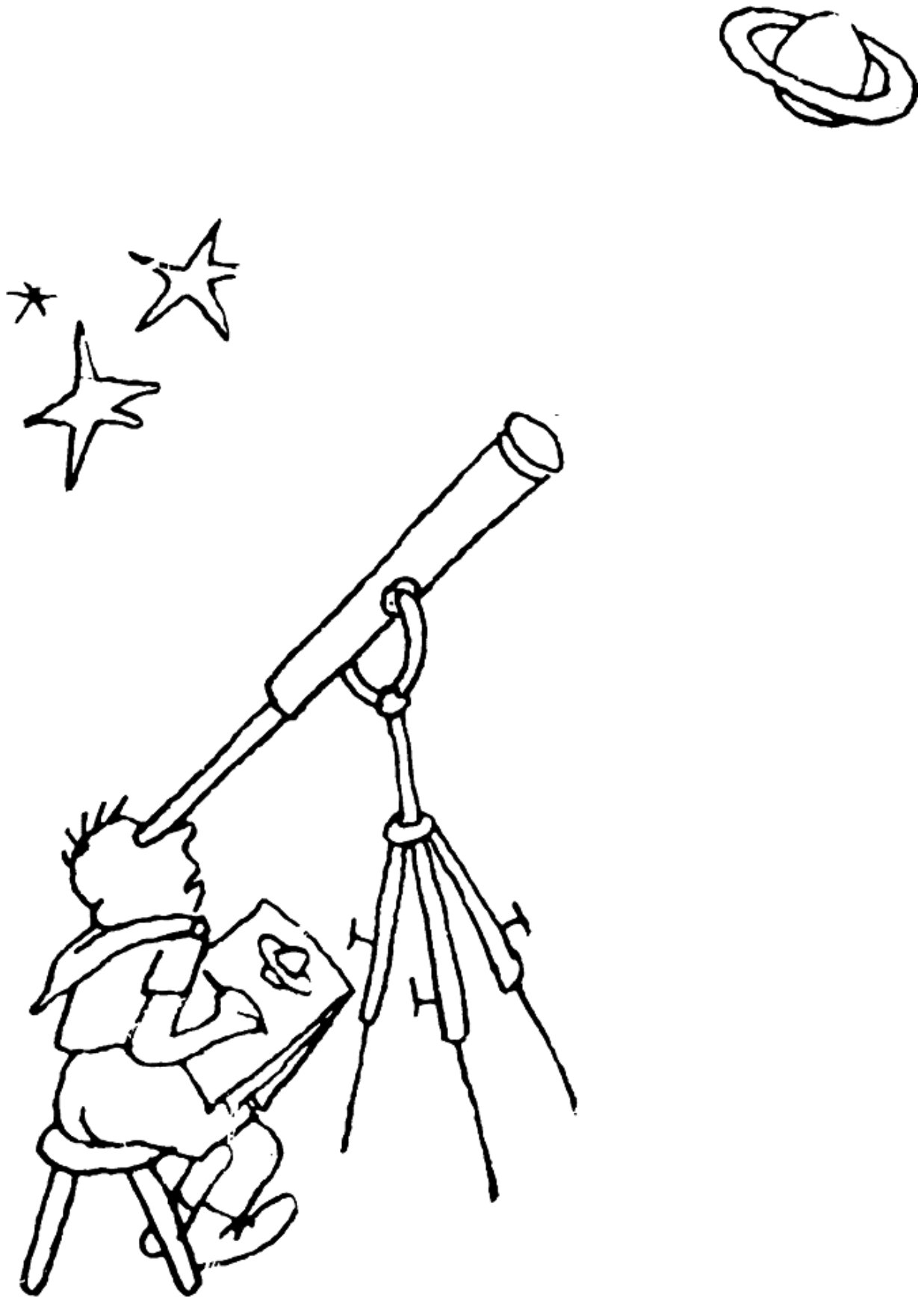

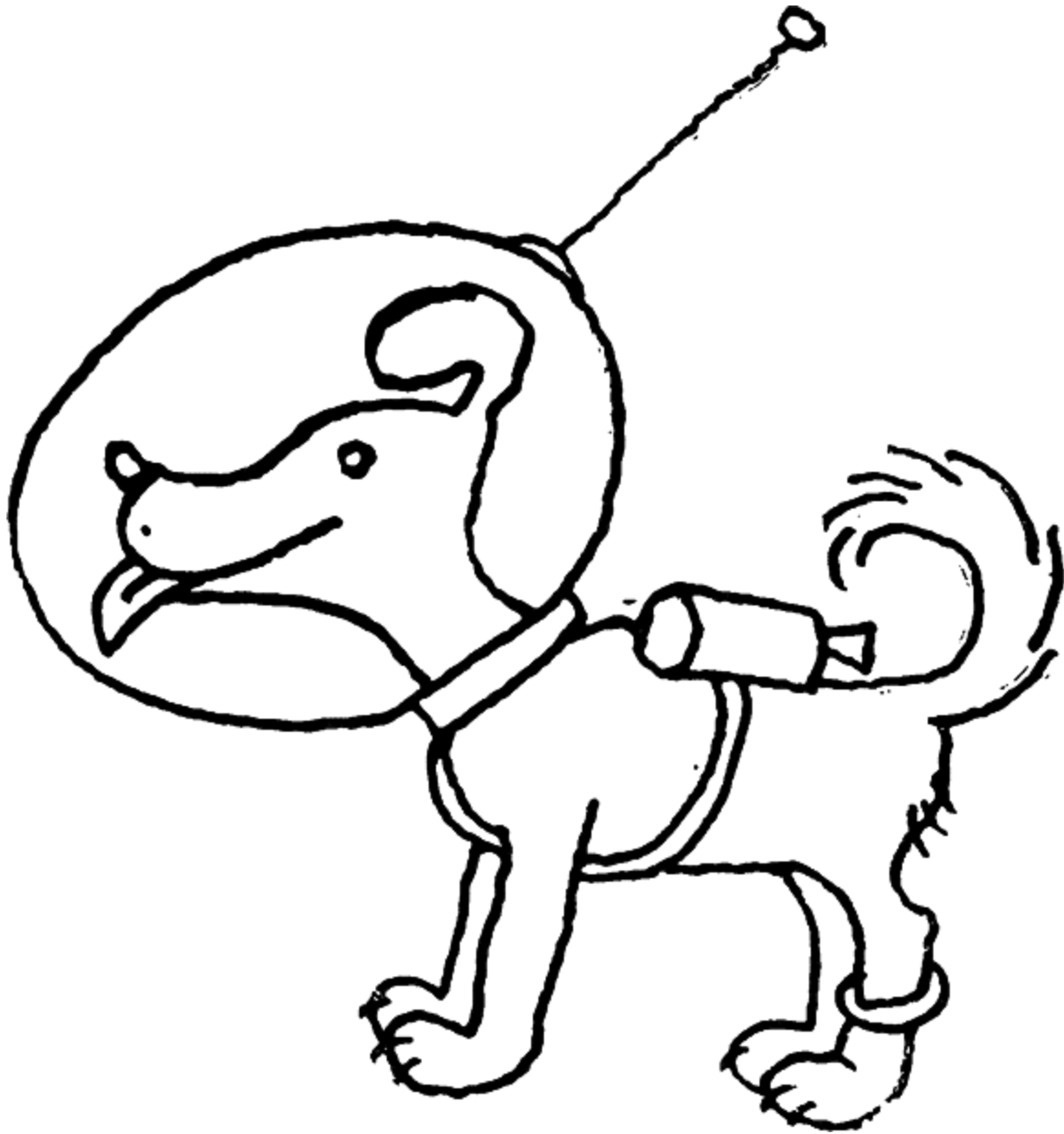
ХАИМ ОЛИВЕР
ФЕДЕРАЦИЯ НА
ДИНАСТРОНАВТИТЕ

Част 1 от „Федерация на династронавтите“

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ
НИКИЖ

1. ЕДНО СЪЩЕСТВО ПАДА ОТ НЕБЕТО

Докато пада, нека ви запозная с главния герой на моя разказ. Казва се Димчо, има живи, любопитни очи, които шарят навсякъде, рошава коса, която майка му напразно се мъчи да среши всяка заран, червени бузи... (Тук в скоба ще ви разкрия, че Димчо не обича да си мие врата.) Освен това зъбите му са съвсем пораснали.

С една дума, Димчо е вече голям: тази година премина в четвърти клас и е вече самостоятелен. Веднъж дори успя да се промъкне на мач, след което се върна с разпрани панталони, но това не е толкова важно. Може би ви интересува кой отбор обича Димчо? Той е само за „Академик“. По-нататък ще разберете защо.

Какво още да ви кажа за Димчо? Татко му е електроинженер, майка му — библиотекарка в читалище „Никола Вапцаров“. Живеят на улица „Раковски“, близо до стадиона. По време на мачове тук много ясно се чува свирката на съдията.

И тъй, май че ви съобщих всичко важно за Димчо и е време да започна.

Ехе! Забравих нещо, без което тази повест нямаше да съществува: Димчо обича да чете. Димчо е научил буквите още в детския дом и сега чете прекрасно. И на ум. Чете сутрин, обед, вечер, чете по време на закуска, на вечеря; чете, когато си ляга; чете, когато се събужда; чете дори когато си учи уроците. Чете приказки, вестници, романи, които майка му носи от библиотеката, научни трудове, които баща му пише в института и които, естествено, Димчо много не разбира. Той чете всичко, всичко... Виждам, че не одобрявате такова поведение. Родителите на Димчо също не одобряваха това, но те са на работа почти през целия ден и той използва доста непочтено тяхното отсъствие.

Най-много Димчо обича да се рови в книгите на баща си, да се вглежда в странните чертежи, в чудните картини на лабораториите, пълни с епруветки, колби и електрически апарати, сред които работят мълчаливи мъже в бели престилки и с пронизателни очи. И когато разглежда тия книги, Димчо мечтае за звездите и Луната, за Марс и

съзвездието Алфа, за земните спътници и за ракетите, които летят към слънцето. И винаги си представя, че като Гагарин и Титов седи в една от тия ракети и със страховтна бързина лети в бездните на всемира...

В заключение, ако искате да знаете съвсем всичко за Димчо, трябва да ви кажа, че неговите мечти за космоса са... Но нека не изпреварвам събитията. По-добре да почна отначало, толкова повече, че е вече време съществото да падне от небето.

Това се случи на третия ден след края на учебната година, когато ваканционните дни са най-приятни: нито си на училище, нито на пионерски лагер и можеш да правиш, каквото си искаш. Димчо също правеше, каквото си искаше: изпаднал в сладостно опиянение, четеше четири книги наведнъж, които нареждаше пред себе си на масата — няколко страници от първата, след това от втората, третата, четвъртата и пак отначало... Ако случайно третата биваше по-интересна, той прескачаше другите и се задържаше по-дълго на нея. Привечер, уморен, със зачервени очи и замаяна глава, отиваше да се повози на ескалатора в ЦУМ и дълго се спираше пред телевизорите на третия етаж. Тази вечер един от продавачите го забеляза и изгони. Димчо не е страхлив и не избяга веднага. Той обиколи из щандовете за играчки, където дълго разглежда една нова съветска ракета, след това се спря пред щанда за книги, където не намери нищо ново, и едва тогава излезе.

Навън беше тъмно. По небето се носеха тежки облаци и хората бързаха да се приберат. Димчо беше пъхнал ръце в джобовете и си свиркаше, като си мислеше за новата съветска ракета и за това, дали спестените в касичката пари ще му стигнат да си я купи.

И внезапно (както обикновено необикновените работи стават винаги внезапно)... на небето нещо затрещя и загърмя. Гигантска светкавица раздра черните облаци, вой изпълни простора, сякаш запъшкаха небесата. И тогава Димчо видя (той може да ви увери в това) едно пламтящо кълбо, което се появи откъм Витоша, зад забулените в облаци върхове. С бързината на мълния кълбото пресече небосклона, като остави зад себе си блестяща, ослепителна диря, и миг след това потъна в мрака...

Настъпи тишина, такава тишина, като че целият свят беше замлъкнал.

Хората побягнаха във входовете и под балконите. Още малко — и дъждът рукна, проливен, шумен.

Ала Димчо не бягаше, не се криеше. Като омагьосан той стоеше сред улицата, под дъжда, с очи вперени в тъмното небе и сякаш още виждаше пламтящото кълбо и огнената диря зад него.

Може би се досещате за какво мислеше в този момент. Ами ако това светкавично нещо горе е наистина ракета? И ако тази огнена диря е следата на атомни мотори? Но нима другите не са забелязали нищо? Какво пък, толкова по-зле за тях. Те са толкова улисани от дъжда, че дори очите си не са вдигнали нагоре, към небето, където стана чудото. Но навярно обсерваториите са видели всичко! Всичко! Това е ракета! Няма никакво съмнение! Във всички книжки полетът на ракетите се описва именно по този начин.

И Димчо стоеше под дъжда, задъхан от голямото откритие, и не усещаше струите, които се стичаха по лицето му.

Ами ако ракетата идва от други светове? От Марс например? Или от съзвездието Алфа? Или дори (Ох! Как му се разтуптя сърцето!) от съзвездието Стрелец? И ако с нея са долетели същества от други планети? Ако, ако! Стига мислене, трябва да се действа! Да се вземат мерки, дордето не е станало късно!

И Димчо се затича натам, където бе паднало огненото кълбо, зад хълмчето на Лозенец, сред буренясалото поле и въглищните складове. Той шляпаше в локвите, газеше калта, а дъждът проникваше през ризата му към гърба и гърдите.

Ставаше все по-тъмно и по-безлюдно. Мяркаха се черни грамади въглища, разпрегнати каруци, полусрутени бараки. Изведнъж Димчо се спря: отдясно идваше някакъв странен звук. Той се послуша: като че плачеше бебе. Димчо се упъти натам. Навлезе в една тясна уличка, свита между големи дворове. Уличните лампи не светеха, и единствената светлина идваше от един далечен прозорец. Дъждът продължаваше да плющи.

Викът се чу отново, този път отблизо, но сега това не беше плач на дете, а нещо друго, което Димчо не можа да определи. Той забави крачки, макар че, както вече споменах, не беше страхлив. Смелостта не изключва предпазливостта, нали?

Странните звуци вече бяха съвсем ясни, те идваха от някакво същество на няколко крачки вляво, до една разкъртена стена. С

разтуптяно сърце Димчо се спря: отсреща го гледаха втрещено две светещи точки.

Настъпи дълга минута на изчакване. Светещите точки не угасваха. Сърцето на Димчо биеше до пръсване. Въпреки дъжда устните му засъхнаха и краката му сякаш залепнаха за мократа земя. Ох, как би побягнал той сега, но Димчо беше вече пионер и не искаше да впише в биографията си такова позорно деяние. Ето защо, след като преглътна и стисна юмруци, той мъжествено извика:

— Хей, който и да си ти, ела насам!

В отговор откъм стената дойде някакво съвсем нечовешко стенание. Не, това не беше земно същество!

В този миг една мисъл пресече дъха на Димчо, една странна мисъл, която накара краката му да се разтреперят: това същество е от ракетата! Навярно е марсианец! Или алфианец!

Димчо с усилие превъзмогна временната си слабост, вдигна ръка и направи знака на съзвездие Стрелец: три свити и два изправени пръста, произнесе заклинанието на мъглявините. Съществото не отговори. Очевидно не беше от съзвездие Стрелец. Тогава Димчо реши да заговори на марсиански:

— Але масан, йех, Марс! — произнесе той отчетливо. — Але масан! Ит ис йок? Ит ис йок? Марс! Але масан!

Светещите точки мигнаха, съществото помръдна и като издаде немощно квичене, бавно се приближи до Димчо. Момчето твърдо го изчака, макар че сърцето му щеше да изскочи, а коленете му се подкосяваха.

Съществото излезе на светлина.

О! Не беше марсианец. Нито дори алфианец, а най-обикновено кученце. Едно клепоухо, малко, къдраво кученце, цялото мокро, кално, треперецо от страх. То влачеше предното си краче, което навярно беше ранено, и тихичко квичеше.

Като преодоля разочарованието си, Димчо взе кученцето до гърдите си и го покри с якето. То попрестана да квичи и вдигна муцунката си нагоре, една симпатична муцунка и дори умна. Димчо го погали. Кученцето благодарно отвори уста, поиска да каже нещо, не можа и лизна с топлото си езиче мокрото лице на момчето.

Точно в този миг Димчо напипа пръстена. Това беше една металическа пластинка, навита на лявото задно краче на кученцето,

дълбоко под козината. Озадачен, Димчо изтича към светещия прозорец. На жълтия пръстен личаха пет букви: НИКИЖ.

НИКИЖ! Какво ли можеше да означава това? Но Димчо нямаше много време да мисли: откъм ъгъла се задаваха хора. Забравил ракетата, огненото кълбо и Марс, Димчо се затича към дома, като държеше треперещото телце на кученцето до гърдите си.

Дъждът не спираше.

2. ЕДНО РАДИОСЪОБЩЕНИЕ, КОЕТО ИЗЯСНЯВА ВСИЧКО

А сега Димчо лежи и термометърът показва тридесет и осем градуса. Майка му слага компреси на челото и мърмори нещо против непослушните деца, а в хола татко му чете вестник и слуша радио. Димчо не пъшка, не се оплаква, макар че му е страшно зле: боли го глава, очите му тежат, устата му е съвсем пресъхнала, а мозъкът му сякаш се върти в черепа, и от време на време потъва в някакви бездни, появява се наново, потъва и се появява... И когато потъва, в дълбините на бездните припламват пет букви, пет гигантски букви: НИКИЖ... НИКИЖ... НИКИЖ... И пак изчезват, и пак се разгарят и болят, болят, ох, как болят! И НИКИЖ... НИКИЖ... НИКИЖ...

Димчо не пъшка, о не! И то не само защото е пионер, а главно, защото е загрижен за кученцето. Къде е то сега? Живо ли е още? Не го ли е открила мама? Снощи, като се върна под дъжда, той му превърза крачето, нахрани го с кремвирши, които намери в бюфета, после го пъкна в сандъка за въглища на задния балкон... И НИКИЖ... НИКИЖ... НИКИЖ...

... Мама безшумно се движи наоколо като призрак, обвита в чудновати светлини, и лицето ѝ като че се разтапя във въздуха. От хола иде неземна музика, която прониква дълбоко в Димчо и го понася в безкрайни висини. Той лети... лети... а наоколо блестят звездички... светлинки... пак звезди... планети... комети... метеори... От далечината се появява едно огнено кълбо. То разсича небесата и като оставя пламенна диря, пада зад заоблачените планини. После една ракета каца сред обширна поляна и от нея излиза едно кученце... Никиж... Бззз... бръмчат моторите на ракетата... също като радиото... музиката прониква в главата... бззз... кученцето вдига муцунка и го лизва с езичето си... „Внимание, внимание...“ — говори някакъв боботещ глас сред бръмченето на ракетата, и светлините на звездите — „снощи от ракетния център бе пусната космическа ракета...“ Бззз... „Освен апаратурата контейнерът на ракетата носи едно опитно куче, което...“ Бззз... бръмчат моторите... кученцето маха опашчица...

светлините като вихрушка се въртят... НИКИЖ... НИКИЖ... „Все още няма сведения за съдбата на животното...“ Бззз... „Опит... около Луната... планетите... близки полети на космонавти...“ Бззз...

Музиката отново се появява, неземна, и се носи сред безкрая на пространството.

— Той заспа — каза майката. — Спри радиото!

Какво е сънувал Димчо тази нощ, не знам. След полунощ той се събуди, изпотен, с прояснена глава. Беше тихо. В стаята нямаше никой. Той се поизправи, все още в плен на една мисъл, която не му даваше покой и по време на съня. Стана и, както беше по пижама, излезе на балкона. Небето беше чисто, звездите весело мигаха, нищо не подсказваше за голямата тайна. Димчо отвори капака на сандъка. На дъното, сред въглищата, се беше сгушило кученцето с превързано краче. От кремвиршите беше останало само едно крайче.

Димчо лекичко погали кученцето. То трепна и се изправи, като вдигна муцунка. Щом позна Димчо, то направи опит да подскочи, радостно махайки опашка. Момчето го взе и се загледа в умните му очи. После все тъй на пръсти влезе в стаята си и запали нощната лампа. Кученцето енергично заподскача, като все още малко влачеше предната си лапичка.

— Хей! — прошепна Димчо. — Ела тук!

Кученцето послушно скочи на скута му.

— Кажи, ама правичката, ти от ракетата ли си?

Кученцето отговори утвърдително.

Димчо радостно го притисна до гърдите си. После бързо откри лявото краче, страхувайки се, че няма да намери пръстена, че НИКИЖ и всичко останало е било само сън. Но металическата пластинка си беше на място, дълбоко под козината. На място си бяха и петте букви.

И Димчо отново си легна, като сложи до себе си кученцето, което лизна момчето по бузата. След малко и двамата заспаха.

3. ДВЕ ЗАДАЧИ ПРЕД ЧОВЕШКИЯ МОЗЪК И ЕДНА КЛЕТВА НА ЖИВОТ И СМЪРТ

Бяха се събрали в най-затънтеното ъгълче на задния двор, там, зад бараката за дърва, закрити от гъстите завеси на съхнещото пране. Бяха наклевали в тесен кръг около кученцето и със загадъчно внимание слушаха разказа на Димчо. Кучето, което отлично разбираше тържествеността на момента, кротуваше. С изплезено езиче то се заглеждаше в непознатите лица на децата и приветливо махаше опашка.

Но нека най-напред ви запозная с останалите деца. Ето Наско Нето, който се слави с това, че плюва много надалече. Освен това той е голям специалист по рисуването. Покрай ракетите, които умее да чертае с особена виртуозност, той рисува преди всичко боксьори: боксьори в нападение, боксьори в отбрана, боксьори лежешком, боксьори нокаут. И всички тези безброй боксьори имат едно и също лице, по което твърде лесно може да се разпознае творчеството на Наско Нето. Разбира се, той умее и да се боксира и малцина могат да му излязат насреща. Наричат го Нето, защото на въпросите обикновено отговаря с „не“, особено когато са зададени от Рони Дато.

Рони пък наричат Дато, защото обикновено казва „да“, когато Наско казва „не“. Рони Дато има разностранни интереси. Той е радиотехник и редактор. В своята лаборатория на тавана има едно шаси, две радиолампи от бабиното радио, три крушки, много жици и безброй електрически прибори и принадлежности, с които наскоро възнамерява да си направи телевизионен приемник. За литературните му интереси ще научим по-късно. За разлика от другите Рони Дато е, тъй да се каже, дебел, има лице като пълна месечинка и носи очила. Още една подробност — Рони Дато обича много да яде.

Тук е и Фани. Фани е най-малката от всички. Тази година минава в първи клас и затова никой не ѝ обръща особено внимание. Държат я, защото прави услуги: изяжда закуската на другите, когато не им се яде, и носи от къщи стари филмови ленти, които баща ѝ, филмов режисьор,

донася от студията. С една дума, тя е много послушна, при това и хубавичка.

Имаше още няколко деца, но на тях сега няма да се спирам. Ще ви кажа само, че всички те — седем момчета и едно момиче — образуваха махленска научно-космическа бригада под названието „Съзвездие Стрелец“, а себе си наричаха астронавти. Фани не разбираше дори какво е съзвездие, но това не ѝ пречеше да бъде кандидат-астронавт и верен последовател на Гагарин и Титов. Тук му е мястото да спомена, че това, което ги сплотяваше, беше любовта към науката: всички те, дори и Фани, мечтаят един ден да станат изследователи на небесата и да литнат към звездите. Сплотеността на Съзвездието, както и името му Стрелец внушаваха завист и страх у другите деца от нашата махала.

Но да се върнем на двора. Когато най-сетне Димчо свърши своя разказ, той внимателно се огледа наоколо: нямаше никой. Вдигна крачето на кучето и показа пръстена.

— Ето!

Астронавтите дълго гледаха тайнствените знаци.

— А какво пише тука? — провикна се непредпазливо Фани с пискливото си гласче.

— Тихо! — сгълча я сурово Наско Нето. — Всичко ще раздрънкаш. Мълчи, иначе ще те изгоним.

Фани се сви в ъгълчето. Наско Нето плюна надалеч, което беше признак на голямо напрежение.

— Никиж! — каза той замислено. — Да не е на марсиански, а?

— Не е на марсиански — забеляза Димчо, — прочети и ще видиш, НИКИЖ или ЖИКИН не значи нищо.

— А може би е съкращение? — каза Рони Дато.

Наско Нето не посмя да отвърне с „не“.

— Например — продължи победоносно Рони Дато — Н като навигатор, И като изпит, К като...

— Кукла — обади се Фани.

— Глупости! — каза Наско Нето. — Вие жените сама за това мислите. К значи координати. И... значи...

— Интегрален — вметна Димчо.

— Какво значи това? — попита някой.

— По смятане. От книгите на татко.

— Добре, може да е интегрален. А „Ж“?

— Жаба — каза Фани.

— Жаба! — изкикоти се Наско Нето. — Жаба! Какво ще правят жабите на Марс?

— Ж значи железен окис — каза Рони Дато и другите веднага приеха това авторитетно мнение. — Я да видим какво излезе: Навигатор, Изпит, Координати, Интегрален, Железен окис.

Рони Дато озадачено избърса стъклата на очилата си. Другите също мълчаха. Никой не можеше да отгатне какво се крие зад тази магическа комбинация от думи.

— А може да е шифър, а? — забеляза Рони Дато.

— Не е шифър! — отсече Наско Нето.

— Ще питам татко — каза Фани. — В кинематографията знаят всичко.

— Само да посмееш! — провикна се Наско Нето. — Това е тайна! Разбираш ли? Тай-на!

Всички пак млъкнаха.

— А как ли се казва, кучето, а? — попита Рони Дато.

— Шаро — каза Фани.

— Това куче не може да се казва Шаро — каза презрително Наско Нето. — То не е като другите. То е паднало от небето. То е или Плутон, или Цербер, или Голямата мечка.

— Защо пък Мечка? — попита скептично Рони Дато. — То не е момиче.

— А какво е?

— Може да е момче.

Димчо завъртя кученцето на всички страни и го обърна. Но нито той, нито другите можаха да установят какво е кученцето: момче или момиче. Всички те бяха градски деца и никога не бяха ходили на село, а и още не бяха учили тия неща в училище.

— А сега — каза Димчо, като стана и направи важно лице. — Да се закълнем. — Рони, пиши клетвата.

Наско даде своя бележник, изпълнен с рисунки на ракети и боксьори, и Рони Дато се приготви да пише. Димчо започна да диктува, често поправян и допълван от останалите:

— „Ние, долуподписаните членове на Съзвездието Стрелец, се подписваме под тази клетва, като заявяваме: а) Ще пазим на вечни

времена тайната на намереното космическо куче; б) ще полагаме много големи грижи...”

— Всемерни грижи — подсказа Рони Дато, чийто баща беше журналист и писател и употребяваше такива оригинални изрази.

— „... ще полагаме всемерни грижи за космическото куче, като се задължаваме да го храним, да му направим къща и да го обличаме, когато е студено...”

— Аз ще си дам вълнената жилетка — каза Фани.

Димчо я изгледа сърдито и продължи:

— „в) с цената на живота си ще отбраняваме космическото куче от чужди нападения...”

— Посегателства — подсказа Рони Дато.

— Добре — прие съвета Димчо, — „от чужди посегателства; г) космическото куче ще бъде използвано само за космически полети и за нищо друго...”

— Няма ли да си поиграем малко с него? — почти проплака Фани.

Наско Нето се хвана отчаяно за главата. Но освен тази естествена реакция, всички останали великодушно отминаха лекомисленото предложение на момичето.

— „д) и последно който наруши тази клетва, нека му изсъхне дясната ръка, нека му изтекат очите, нека получава само двойки и нека никога не ходи вече на кино. Който наруши тази клетва, никога да не пътува към Съзвездието Стрелец и други звезди и мъглявини. София, 28 юни 1963 година. Подпис.”

Димчо взе молива и пръв се подписа с ясни букви:

„Димчо, майор“

След него в тържествен церемониал се подписаха другите „Наско Нето — главен навигатор и началник на разузнаването“, „Рони Дато — главен радист и началник на пропагандата“ и прочие. Последна остана Фани. Рони ѝ подаде молива.

— Хайде.

Тя взе молива, постоя, постоя, па взе да подсмърча.

— Тя не знае да пише! — каза Наско Нето. — Хайде, нарисуй едно кръстче! Неграмотна, а ще ми пътува с ракета! Пфу!

Със сълзи на очи Фани нарисова едно кръстче.

— Така — каза Димчо, — сега трябва да помислим къде да скрием клетвата.

— Да я сложим в бутилка и да я хвърлим в реката — предложи Рони Дато.

— Ние не сме мореплаватели — отхвърли предложението Наско Нето. — Ние сме астронавти. Трябва да пратим бутилката с ракета в космоса.

— Ракетата не е още готова — каза Димчо. — Най-добре е да заровим бутилката в земята и да сложим някакъв знак. Съгласни ли сте? Да гласуваме!

Всички единодушно вдигнаха ръка. И както гласуваха, внезапно кучето подскочи към ръката на Димчо, грабна клетвата със зъби, праметна се през глава и хукна из двора.

Астронавтите викнаха и се втурнаха подир кученцето. То помисли, че започва игра, и положи всички усилия да се измъкне от ръцете на преследвачите си. Ту се провираше между краката им, ту като светкавица префучаваше край ръцете им, ту се премяташе през глава, ту започваше да ходи на задните си крака като истинско циркаджийско куче. И през цялото време не изпуцаше хартията от устата си.

Гоненицата продължи цели десет минути. Най-сетне, изтощени, астронавтите спряха. Кученцето стоеше в средата на двора ѝ с победоносен вид се кискаше.

— Никиж, дай листа! — примоли се Фани.

За обща изненада кученцето послушно дойде при Фани, скочи на ръцете ѝ и подаде листчето.

Така, в този паметен ден на месец юни хиляда деветстотин шестдесет и трета година Съзвездието Стрелец узна, че: а) кучето отговаря на повикването Никиж, следователно се нарича Никиж; б) че Никиж е не само космическо куче, но и притежава други интересни качества; разбира човешки език и има акробатически способности като дресираните кучета от цирка, и в) нещо, което не се хареса на момчетата — че Никиж предпочита Фани пред другите. Последното бе факт, с който момчетата трябваше да се примирят.

Късно привечер астронавтите заровиха бутилката с клетвения лист в двора зад бараката, а плана на местността, нарисуван майсторски от Наско Нето в два екземпляра, заровиха на две различни

места — единия на деветия метър от гаражната стена; другия — в стадиона под номер 56 на седмата скамейка в сектор Б, посока на телевизионната кула.

4. АСТРОНАВТИТЕ В АКЦИЯ

Най-напред се заеха с дома на Никиж. Той не можеше да бъде колибка за простосмъртно куче, а истинско модерно жилище, достойно за такъв космически пътник като Никиж.

С ръководството на строежа се зае Наско Нето. Издигнаха двуетажна къщичка от тухли, които „присвоиха“ за обществени цели от един близък строеж. На първия етаж се помещаваха кухнята и банята. (Банята представляваше една стара тенджера, която Фани домъкна от къщи.) На втория етаж бяха разположени спалнята и клозетът. (Последният, нека призная веднага, не се използва нито веднъж. Въпреки всичките си достойнства Никиж не бе достатъчно културен, за да ползува такива придобивки на цивилизацията.) Спалнята беше най-красивото помещение: почти половин метър висока, застлана с медицински памук. В нея Фани сложи една от старите си кукли — за да не бъде „Никиж толкова сам“.

Така, за кратко време, бе изпълнен един важен пункт от клетвата.

Пристъпиха към друга задача: прехраната. Още първия ден майор Димчо донесе купичка мляко, Наско Нето — варено кокошо краче, Рони Дато — бурканче лютеница. Донесоха още кой репички, кой масло, кой хляб. Фани предложи една маруля, но Никиж само я помириша и не ѝ обърна повече внимание. Така в кухнята имаше храна за цяла седмица.

Всички тия постижения бяха отбелязани във вестника, който списваше, редактираше и разпространяваше Рони Дато. Това беше нещо като научно списание с название „Народен звезден глас“ — орган на Съзвездието Стрелец. В него Рони Дато вписваше всички по-важни събития, научни факти, наблюдения и прояви на Съзвездието. Излизаше почти всеки ден, в две страници от тетрадка. Всеки брой струваше една стотинка. Парите отиваха за фонд „Космически полети“. Съществуваше мнение вестникът да се разпространи и в съседните улици, за да се набавят повече средства, но надделя авторитетът на майор Димчо, който каза, че разпространяването на

вестника в чужди среди може да доведе до разкриване тайните на Съзвездието.

През тия дни вестникът беше пълен с громки заглавия от рода на следните: „Да създадем човешки условия за живот на Никиж“, „Докога ще се търпи изоставането в строителството?“, „Кого ползува марулята?“, а с по-малки букви — следните многозначителни съобщения: „От достоверен източник се узнава, че след завършването на двореца Н ще бъдат предприети редица опити под знака на Нептун ЗКЦ. Опитите се подготвят от астронавта майор Д.“.

„Тайната служба на Съзвездието Стрелец донася, че около ракетния център Нептун се въртят разни подозрителни лица. Предполага се, че това са шпиони от бандата на динамичните, която се води от кръвожадния разбойник Сашо Кобалтовия юмрук. Съзвездието взима мерки...“

„Съгласно плана Нептун ЗКЦ Съзвездието започна събирането на материали, за построяването на ракетата. Астронавтите полагат усилия окончателната подготовка да приключи в началото на идната седмица“... И тъй нататък, и тъй нататък...

В тия напрегнати дни астронавтите имаха и още една, не помаловажна задача: физическата подготовка на хората и на опитното животно. Всички те бяха гледали филма „Рейс към звездите“ няколко пъти и сега отлично знаеха какво следва да се прави. Първото нещо, на което трябваше да се научат, бе да падат свободно в празното пространство. В тази дисциплина Никиж прояви необикновени способности. Когато например го пуснаха с чадър от първия етаж на кооперацията, той не прояви никакъв страх и съвсем спокойно летя във въздуха и кацна на земята. След Никиж поискаха да направят същото и с Фани, тъй като тя е най-лека от всички, но тя се разрева и отказа да скочи. Това направи много лошо впечатление на астронавтите и на другия ден редакторът Рони Дато писа във вестника:

„Прави се последно предупреждение на кандидат-астронавта Ф. да скача в празното пространство. Тя трябва да знае, че често пъти ще ѝ се случва да скача в междוזвездното пространство и не придобие ли необходимия опит, може да се загуби между звездите. В

случай, че кандидат-астронавтът Ф. прояви още веднъж
такова малодушие, ще бъде понижена.“

За разлика от Фани майор Димчо прояви образец на смелост. Пред погледите на всички той се качи на прозореца на първия етаж и разтвори чадъра. Естествено, и той изпитваше страх, но в този момент той мислеше за Джордано Бруно, който в името на науката изгоря на кладата.

Майорът пое дълбоко въздух, за да стане по-лек (всеки знае, че балон, изпълнен с въздух, става по-лек), и се хвърли в празното пространство. Един кратък миг той си представи, че лети с космически скафандър в междузвездните простори. В следната секунда усети остра болка в десния крак, обаче не извика, не заплака, а мъжествено се изправи и без да каже дума, подаде чадъра на Наско Нето. Цяла седмица след това Димчо накуцваше, но какво от това?

Въпреки примера на Димчо другите не скочиха. Установиха, че са много тежки, и решиха да отложат тренировките, докато направят по-голям парашут.

Другите изпитания, на които се подлагаха членовете на Съзвездието, бяха следните:

а. Дишане в празно пространство. Запушваха нос и уста и не дишаха. (Всеизвестно е, че ракетата може да се пробие от метеори и въздухът да изтече. Всеки трябва да бъде готов за такава евентуалност.) Тук най-голямо постижение отбеляза дебелият Рони Дато, който благодарение на широките си гърди издържа без въздух почти цяла минута. Най-слаба беше пак Фани — дванайсет секунди.

б. Въртене около оста. Хващаха някого, например Наско, и го въртяха бясно на една страна, докато му се завиеше свят и паднеше на земята. Това се правеше, за да се свикне с въртеливото движение на ракетата, когато тя попадне в орбита около Марс или Сатурн. Най-слаб резултат отбеляза Рони Дато, който след четиринайсетото завъртване пребледня и повърна. Каза, че му пречели очилата.

в. Движение по повърхността на леки планети. Връзваха под обувките големи камъни и ходеха с тях, колкото се може по-продължително. Това беше подготовка за движение по повърхността на планетите, където тежестта на човека е по-малка. Без допълнителни

тежести крачките в тия планети се превръщат в двайсетметрови скокове. По време на тоя опит се изкъртиха подметките от сандалите на астронавта Ицко.

г. Движение по повърхността на тежки планети, където теглото на човека се увеличава. Връзваха астронавта с въже за раменете и лекичко го повдигаха от балкона. Този опит излезе много несполучлив, защото вързаният астронавт или увисваше във въздуха, или пък, както се случи с Рони Дато, въжетото се скъса и редакторът тупна на земята. Единствената, която успя, бе Фани. Подскачайки на върха на палците, тя се придвижваше подобно на лекокрила балеринка. Рони Дато не благоволит да отбележи това в пресата.

д. И последно: гладуване. В какви ли не трудни положения може да изпадне един астронавт на чужда планета! Веднъж не закусиха сутрин, втори път не обядваха, а третия път решиха да не ядат цял ден. Вечерта докладваха, че никой не е ял нищо и че гладуването не било голяма работа. Аз обаче ще ви разкрия, че единственият, който издържа докрай, бе... пак Фани. Тя намери начин да не закуси, да не обядва, да не вечеря и храбро не хапна дори от ягодите. И този подвиг остана неотразен в страниците на „Народен звезден глас“.

През това време Никиж се държа отлично. Той порасна, напълня, лъсна косъм. Крачето му мина съвсем. Той непрекъснато припикаше около астронавтите и с любопитство наблюдаваше опитите им и жилището, което строяха за него. Общо взето, той одобряваше всичко. Това личеше от радостните възгласи, които издаваше, когато влизаше в двореца си, и от фокусите, които демонстрираше всеки ден и които ставаха все по-разнообразни. Освен че ходеше на задните си лапи и се премяташе през глава, той можеше да носи предмети с уста, да открива скрити шапки, да проследи човек, да минава през обръч, да скача на въже. Астронавтите бяха във възторг от него и редакторът Рони Дато написа в „Народен звезден глас“ бляскав репортаж за нечовешките способности на кучето-чудо Никиж. (По-нататък ще видим, че този репортаж струва много скъпо на астронавтите. Впрочем без него разказът ми може би нямаше да съществува. Но да не изпреварвам събитията...)

Засега в изпълнение на точка 4 от клетвата и като се имаха предвид всевъзможните опасения, породени от тревожните признаци за шпионаж от страна на бандата на Сашо Кобалтовия юмрук,

Съзвездието устрои редовно дежурство пред двореца на Никиж. Караулеха по два часа дневно, от 7 сутринта до 10 вечерта. По-трудно бе да се намерят доброволци между 2 и 4 следобед, когато астронавтите спяха, но майор Димчо, чиито родители обикновено се връщаха късно, се пожертвува и в тия часове изпълняваше своя човешки дълг към кучето.

На деветия ден от падането на огненото кълбо и от откриването на Никиж всичко беше готово за осъществяването на заветната мечта на Съзвездието Стрелец.

Оставаше само едно — да се построи ракетата.

5. ДЕВЕТМОТОРЕН ЕЛЕКТРОАТОМОКАРБИДЕН ЗВЕЗДОЛЕТ „ДРН 1 ПЕГАС“

Осъществяването на тази най-важна от всички задачи започна при най-строга тайна. За да се предпазят от всякакви случайности, устрои се сложна мрежа от наблюдатели, които държаха под бдителния си поглед цялата близка околност чак до стадиона. Най-горе, на тавана, качиха Фани. Оттук като на длан се виждаше съседната улица „Цар Крум“, откъдето можеше да се очаква най-голямата опасност.

Както вече сте разбрали, врагът номер едно на Съзвездието беше бандата на динамичните, а тя живееше именно на тази улица. Задачата на Фани беше проста: забележи ли някаква опасност откъм „Цар Крум“, дръпва сигналното въженце, чийто долен край е вързан за крака на дежурния астронавт. Карауленето на Фани не беше трудно, защото на таванското прозорче непрекъснато кацаха гълъби.

Имаше още един важен пост: край съседния гараж. Постът трябваше не само да наблюдава, но и евентуално да задигне от гаража една манивела, която беше крайно необходима за запалването на атомните мотори на ракетата.

И тъй, след като осигуриха пълна безопасност на ракетния център Нептун, строителите пристъпиха към работа. Главен строител на космическия кораб бе астронавтът майор Димчо. Отдавна той бе отделил настрана всички разкази, повести и романи, разказващи за междупланетни и междузвездни полети. Отдавна също така бе извлякъл от тях най-важното относно ракетите и звездолетите, тяхната форма, структура, гориво, скорост, управление, връзка със земята и прочие, и прочие. Не по-малко внимание обърна той на звездната карта. Ако не познаваш добре небесните пътища и кръстопътища, така можеш да се завреш в някоя мъглявина, че никога да не се върнеш на планетата Земя! По цели часове, когато биваше свободен от кучешко дежурство, той изучаваше внимателно звездната карта в енциклопедията на татко си и сега познаваше небето не по-зле от улица „Раковски“.

Още не бяха решили накъде да излетят. Нещо повече — съществуваха сериозни разногласия, които избухнаха на едно от тайните съвещания на Съзвездието. Една група начело с Рони Дато настояваше да бъдат предпазливи и първият полет да не се простира по-далеч от Марс.

— Не! — прекъсна го Наско Нето.

— Да!

— Не!

— Да!

Наско Нето скочи и зае бойна боксьорска поза, но майор Димчо го накара да седне. Той ядосано удари с юмрук по бараката:

— Марс! Какво ще правим там? Ще се излежаваме на слънце и ще гледаме каналите! Ние трябва да отидем далече, много далече! Например до Съзвездието Алфа! Там има уран и атомна енергия, а освен това има и живи същества. Това е съвсем сигурно.

Така, ясно се оформиха два лагера: марсианци и алфианци. Всички викаха, крещяха, замалко не се сбиха. Само Фани тихичко си седеше в своя ъгъл.

— А ти за кого си? — запита я майор Димчо, колкото да спазва демократичните правила.

— За Луната — прошепна тя, като се изчерви до уши.

Всички — марсианци и алфианци — отчаяно ревнаха:

— Луната! Хо-хо!

— Женски капризи!

— На Луната върви сама!

Накрая решиха да предоставят избора за първото пътуване на съдбата, тоест на Никиж. Написаха на две листчета „Марс“ и „Алфа“, туриха ги в една шапка и поканиха кучето да вземе едно от тях. С разтуптяно сърце всички чакаха знака на съдбата. Никиж се наведе, помириса шапката, грабна с уста листчетата и като стрела се втурна из двора, дъвчейки усилено. Когато най-послед го укротиха и погледнаха в устата му, установиха, че няма нищо: Никиж беше изял и Марс, и Алфа. Така и не можаха да решат накъде да летят. Отложиха въпроса за по-късно. А бъдещето реши иначе...

Сега нека ви запозная със самата ракета или по-скоро с деветмоторния електроатомокарбиден звездолет „ДРН 1 Пегас“. Както се досещате, ДРН означава Димчо, Рони, Наско. Фани изобщо не

споменаваха, което добави още една капка към препълнената вече с горчилка чаша на момичето. „Пегас“ беше предложение на Рони Дато. Той каза, че старите гърци вместо ракети използвали пегаси, и увери, че тази дума е много изразителна. Наско се противопостави и този път, но над страстите надделя културата.

Корпусът на ракетата се състоеше от един голям варел, оставен настрана в гаража. Той беше поръждясал, но нима това е пречка? Изчегъртаха ръждата с гласпапир, а дупките разшириха и превърнаха в космически илюминатори, които закриха с найлоново платно. Горната част на корпуса бе отделена за жилищни помещения, кабина за автоматично управление, склад за храна, библиотека и пр., а долната — за двигателите.

Няма да описвам надълго и нашироко звездолета, нито стотиците остроумни приспособления, които астронавтите изобретиха, за да стане ракетата по-мощна и по-пъргава. Не мога обаче да не спомена за двигателите, едно чисто индивидуално постижение на астронавта майор Димчо. Деветте мотора представляваха девет много здрави картера (консервни кутии), прикрепени към девет тръби в основата на корпуса. Според проекта, всяка кутия трябваше да се напълни с могъщо гориво (карбид). В деня О (не „Нула“, а „Отлитане“) картерите се пълнят с тежка вода, манивелата се завъртва, горивото започва да изпуска газове през дюзите и ракетата полита към бездните на простора.

Седем напрегнати денонощия продължи монтажът на „ДРН 1 Пегас“. За материали правеха дълги експедиции: за тел — до дворовете на съседните заводи; за кожа за седалки — до гарата, в изоставените вагони. Те се осмелиха дори да проникнат и в районите, контролирани от бандата на Сашо Кобалтовия юмрук, където напразно търсиха най-важното — карбид. Веднъж Наско Нето, който безусловно беше най-дръзкия от всички астронавти, попадна на засада и трябваше да си плюе на петите, за да остане здрав и читав...

Въпреки всичко обаче строежът напредваше. Денят О бавно, но неумолимо приближаваше.

6. ТРЕВОГА

Може би някой ще каже, че виновник е Сашо Кобалтовия юмрук или Фани, или слабата професионална квалификация на астронавтите, или може би дори гълъбите... Тъй или иначе, през следващите дни станаха събития, които пречупиха нормалния ход на нещата и насочиха дейността на Съзвездието към неподозирани хоризонти.

Всичко започна с Фани. Шести ден вече тя седеше горе, пред таванското прозорче, наблюдаваше околността със сигналното въженце в ръка и само от време на време си играеше с гълъбите. Беше неспокойна. Раздвижването в неприятелския лагер ставаше все по-явно. От три дни насам откъм „Цар Крум“ се показваха разузнавачи на Сашо Кобалтовия юмрук. Първия път, когато забеляза Мишо Еквилибриста, дясната ръка на Кобалтовия юмрук, тя веднага дръпна въжетото. Долу дежурният Рони Дато едва не се препъна, но веднага се сети, че това е тревожен сигнал, и даде бойна тревога. Всички изоставиха работата и се пръснаха по предварително определените за отбрана места. Врагът обаче не се появи.

Късно следобед дойде втори, още по-тревожен сигнал. Фани забеляза трима от отряда на Кобалтовия юмрук: Мишо, Игор и Вихра. Те напредваха от различни страни — двама откъм улица „Цар Крум“, а Игор, който беше мъничък и слаб, се промъкваше през оградата на двора. Тя веднага дръпна въжетото, а долу Наско мигновено даде тревога. Отново чакаха десет минути и отново нищо.

— Тая горе ще ни подлуди! — изръмжа Наско Нето. — Сигурно вижда призраци.

Третия път Фани видя самия Сашо Кобалтовия юмрук. Замалко не припадна от страх. Сашо вървеше начело на цялата си банда. Те дори не се криеха. Движеха се спокойно напред. Сашо с прочутата си зелена риза на квадрати, след него Вихра — висока, руса, със смел профил и още по-смели очи, после Игор, Аглая...

В панически ужас Фани дръпна въжетото веднъж, два, три пъти. Дърпаше, дърпаше и искаше да извика, но устата ѝ се беше схванала.

Дръпна още веднъж, хвърли въжето и закри очи с ръце, макар отлично да съзнаваше, че това не е достойно за един кандидат-астронавт.

Долу настъпи невъобразима паника, тревогата завари строителите в момент на пълна забрава в работата: Наско тъкмо инсталираше прозорците против космически лъчи, а капитан Димчо прикрепваше телата на моторите към външните дюзи.

И този път чакаха цели тринайсет минути. И пак нищо.

Вечерта изправиха Фани пред съда на Съзвездието. Запалиха огън пред ракетата, седнаха в кръг. Фани стоеше осветена от червените пламъци.

— Защо ни излъга? — грубо попита Наско Нето.

— Ама аз наистина ги видях! — отвърна Фани.

— И трите пъти?

— И трите пъти.

— Лъжеш! — каза Наско Нето. — Ти виждаш само призраци, защото си играеш с гълъбите.

Сълзи изпълниха очите на Фани. Тя се обърна към другите, търсейки помощ, но те мълчаха.

— Вярно ли е, че си си играла с гълъбите? — строго попита майор Димчо.

— Вярно е — прошепна тя, — ама малко.

— Добре, върви си сега. Утре ще узнаеш съдбата си — каза Димчо, като се стараеше да говори дебело.

На другия ден Рони Дато прочете следното решение:

„Съзвездието Стрелец, след като обсъди поведението на кандидат-астронавта Фани, на която бе възложена отговорната задача да наблюдава врага, констатира: а) кандидат-астронавтът Фани не изпълнява с ентузиазъм своите задължения на наблюдател, б) кандидат-астронавтът Фани, вместо да наблюдава с ентузиазъм вражеската територия, предпочита да си играе с гълъби; в) кандидат-астронавтът Фани, след като си е играла с гълъби, е дала лъжлива тревога, поради което е станала причина да се прекъсне процесът на конструиране на ракетата.

Като се има предвид всичко това, а също и загдето е отказала да скочи в празно пространство, Съзвездието Стрелец реши: а) отнема се на кандидат-астронавта Фани званието кандидат-астронавт. Отсега нататък тя ще се нарича само Фани; б) Фани има право само да мете ракетния център; в) Фани няма вече да наблюдава вражеската територия; г) Фани няма вече да лети нито до Марс, нито до Алфа, нито доникъде.

Ракетен център Нептун, Съзвездие Стрелец, Епоха на Голямата подготовка.“

Както ще видим по-нататък, извършена бе не само въпиюща несправедливост спрямо един честен член на Съзвездието, но и грешка с големи последици за астронавтите.

7. НОЩТА СРЕЩУ ДЕНЯ О

Това беше една тревожна, мъчителна нощ за всички астронавти. Фани обаче беше и тъжна: скоро всички членове на Съзвездието ще полетят към звездите, а тя ще остане на Земята, самотна... Утре ще трябва да се раздели и с Никиж и никой, никой не може да каже — ще се върне ли някой ден той или няма...

Какво ли не правиха с нея родителите! Мама ѝ даде вишнево сладко, татко ѝ изигра почти цял филм. Напразно. Най-последно, изчерпили всички средства, родителите направиха това, което правят всички родители, когато децата им са тъжни: дадоха ѝ чай с аспирин.

Дълго тя не можа да заспи; пред очите ѝ продължаваха да се мяркат картини от последните дни: таванското прозорче с гълъбите, Сашо Кобалтовия юмрук, който напредваше начело на своята банда, яростното лице на Наско Нето, който я разпитваше, метлата, с която чистеше ракетния център...

... И неусетно тя полетя. Отначало мислеше, че пада от петия етаж, но после разбра, че лети сред звездите, далеч, далеч, отгатък Съзвездието Алфа, чак към Съзвездието Стрелец... Около нея светкавично проблясваха ту Марс, ту Сатурн, ту Меркурий, жълти, златни, зелени, сребърни...

Изведнъж тя осъзна, че не лети с ракета, а е яхнала един бял гълъб. Гълъбът направи голям кръг над една планета и бавно кацна на прашната ѝ повърхност. Неочаквано от далечината се зададе Сашо Кобалтовия юмрук със зелената си риза на квадрати, вдигайки облаци прах. Искаше ѝ се да извика, но не можа. Потърси сигналното въже, не го намери и това още повече я уплаши. Поиска да избяга, ала на краката ѝ бяха вързани големи камъни, които я приковаваха към планетата. Тя закри очи с ръце. В този момент в ушите ѝ прозвуча глас, дебел като сирена:

— Ти ли си игра с гълъбите?

Тя трепереше.

— Каж! Игра ли си с гълъбите? — гърмеше гласът.

Тя погледна: пред нея стоеше майор Димчо, опънал над себе си черен парашутен чадър. Той извади от джоба си решение и зачете със сиренския си глас:

„Задължава се кандидат-астронавтът Фани да помете цялата планета, за да направи място за кацане на опитното животно Никиж. Не стори ли това до довечера, кандидат-астронавтът Фани ще бъде лишен от званието кандидат-астронавт и ще бъде хвърлен в празното пространство без парашут...“

И мигновено, като вихрушка от прах и лъчи, тя започна да пада в празното пространство... надолу... надолу... безкрай... Внезапно откъм мъглявините се появи Никиж:

— Аз съм Никиж — заговори той с човешки глас — и ще те спася.

Излая и мигновено Фани се намери в къщи; в леглото си.

— Никиж, мили Никиж, благодаря ти! — промълви бившият кандидат-астронавт. — Аз също ще те спася... Ама наистина ще те спася...

И спокойно продължи да спи.

По същото време майор Димчо правеше последната проверка на орбитата, по която утре трябваше да лети Никиж. Той беше събрал на масата всичките си книги, които се отнасяха до космически пътешествия, като се почне от старомодния Жул Верн, та се стигне до Ефремов. Отдавна вече той знаеше наизуст всяка страничка от тия книги, но искаше още веднъж да направи справка, защото дори един мъничък пропуск може да стане причина за нежелателни катастрофи. Той дори препрочете една брошура на татко си, която разказваше за Айнщайн, но с изключение на едно-две изречения, които можа да разбере, всичко останало му се стори твърде странно и непонятно, а едно твърдение на Айнщайн направо го объркваше. Как е възможно при големи скорости на летене с ракета времето да тече по-бавно? Излиза така, че ако например той, Димчо, лети с ракета една година, на

земята през това време ще са изтекли двайсет, трийсет и дори сто години... И когато се върне, хората, които той е оставил млади, ще са или мъртви, или старци...

Димчо остана твърде озадачен от тази чудна Айнщайнова теория. Той никак, ама никак, не можеше да проумее как тъй на едно място времето ще тече по-бързо, отколкото другаде. При това майорът съвсем не бе глупав. Но дори и ние с вас трудно бихме схванали това необикновено твърдение: да се върнеш от космоса и да завариш своите приятели старци. Ха!

И изведнъж Димчо скочи, поразен от една мисъл: когато се върне от пътешествието, Фани ще бъде старица. Старица! Сърцето му се разгуптя от неочакваното откритие. Ами сега? Той стана, погледна звездите, далечни, далечни, но тъй прекрасни и зовящи. Фани старица! Хм... Той се опита да си представи Фани стара, но не можа. Пред очите му се мяркаше кръглото ѝ лице, със сини очи и весела усмивка.

Измъчван от десетки трудни въпроси, майор Димчо потъна в неспокоен сън, изпълнен с кошмари.

Най-напред, естествено, той политна с огромна скорост към далечните съзвездия. В звездолета бяха всички освен Фани. Той погледна през прозорчето: долу се въртеше кълбото на планетата Земя, а там някъде в България, до стадиона „Васил Левски“, стоеше тя, Фани, мъничка, мъничка, и махаше с ръка.

Ракетата летеше все по-бързо, още малко, и ще стигне светлината, която се виждаше през прозорчето само на десетина метра пред звездолета. Той натисна скоростното копче на електронното табло, ракетата подскочи като ударен от камшик кон и още по-лудо се понесе напред. Светлината започна да изостава...

Майор Димчо хвърли прощален поглед към Земята: тя вече приличаше на футболна топка; от стадиона се забелязваше само южната врата, а Фани се бе превърнала в мъничка точица, като сълзица...

Той натисна последното копче. Влязоха в действие всички деветатомокарбидни мотори. И бавно, но сигурно, като на велосипедно надбягване, светлината изостана. Все по-назад и по-назад... докато безпомощно се затътри някъде в далечината задъхана и изтощена.

Ракетата летеше в абсолютна тъмнина и само майсторството на майор Димчо успяваше да я направлява сред безбройните звезди и да я предпази от разбиване. Той чувствуваше как тя прави внезапни завои, прескача планетите, провира се сред гъстите рояци комети и метеори.

Тъй започна пътешествието в космоса. Къде ли не ходиха! Кацнаха на Съзвездието Касиопея, посетиха звездата Вега, видяха Кастор, Спика и Полюкс, слязоха на Центавър и Лира... И един ден полетяха назад, към майката Земя.

На седмия ден срещнаха слънчевата светлина, която едва-едва сега ги догонваше. На дванайсетия ден кацнаха на земния ракетодрум до гаража, край стадиона. Тук всичко се беше променило: малката площадка се беше превърнала в огромно бетонирано летище, пететажната кооперация — в стоетажен небостъргач, а стадионът имаше не по-малко от половин милион места.

Едва стъпили на земята, и към тях се приближи един стогодишен старец с бяла брада до пояса. Майор Димчо с ужас позна бившия си училищен директор. Старецът строго заговори:

— Ти ли си главният астронавт майор Димчо?

Обхванат от необясним страх, майорът не можа дори да каже „да“ и само кимна.

— На колко си години? — безмилостно попита старецът.

— На дванайсет.

— А защо не си на училище?

Пот изби по гърба на майор Димчо и той едва прошепна:

— Защото направих околосвездно пътешествие.

— А колко време трая това пътешествие?

— Една година.

— Ха-ха-ха! — засмя се директорът подигравателно. — Една година! Хубав лъжец! Седемдесет години, а не една. Ето, виж! — И той му показа един джобен календар, който показваше 2033 година.

Димчо се разтрепера:

— Но, другарю директор, това беше първият опит за доказване теорията на относителността на Айнщайн! — плахо възрази той.

Старецът тропна с крак:

— Училищният правилник забранява на учениците да правят опити извън кабинета по физика и да пътуват по звездите без

разрешение на класния ръководител. Веднага в клас! — И той строго посочи към стоетажното здание, което беше училище.

С наведена глава майорът се упъти към входа. А класът си беше същият: същите чиновове, същата черна дъска, същите портрети по стените. Само учениците бяха непознати, съвсем непознати. Непознатата беше и учителката: една възрастна, побеляла, висока, суха жена, с дълъг кокалест нос и очила в дебели черни рамки.

Съвсем неочаквано, като го видя, тя писна, разтвори ръце и се хвърли към него:

— Димчо! Мили Димчо! Завърна ли се най-сетне?

Той уплашено се дръпна, но тя вече го прегръщаше.

— Мили Димчо, не ме ли позна? Аз съм Фани...

Димчо извика...

... и се събуди. Отгоре, над прозорците, равнодушно мигаха звездите.

Навярно искате да знаете какво са сънували тази нощ и другите ни приятели. Добре.

Наско Нето се намираще на Марс и водеше жесток бой с марсианите. А марсианите приличаха всички на Сашо Кобалтовия юмрук, само че ризите им бяха червени. Астронавтите бяха заобиколени от всички страни, марсианите напиреха.

— Оттегляй се! — извика той. — Аз ще задържа противника.

Той прегърна и целуна астронавтите, така както неведнъж беше виждал по партизанските филми, и залегна зад картечницата.

— Та-та-та! — тракаше картечницата и марсианите падаха като круши. — Та-та-та!

После куршумите се свършиха и марсианите отново се втурнаха напред. Той ги посрещна с юмруци. Чат! — едно кроше. — Чат! — още едно. И още едно. Марсианите побягнаха.

— Ураа! — завика той и се втурна подире им.

Докато Наско водеше своите битки, Рони Дато се потеше над „Народен звезден глас“. Той изпипваше комюникето, което трябваше да оповести на света полета на Никиж към звездите. Оставаше да

напише и интервюто, което трябваше да проведе в деня О с главния астронавт майор Димчо. Трябваше да постави седем въпроса. Засега беше измислил само два: „Кажете, другарю майор, кога смятате да се върнете?“ и „Какви са вашите впечатления от изпращането?“ Останалите въпроси все не му идваха на ум. Когато не можа да измисли нищо повече, отиде в кухнята и потарашува в бюфета. Макар че не беше гладен, здравата си похапна кокошка с ориз, кайсии, джанки и две кюфтета, после си легна и засънува.

Засънува, че седи в една космическа вестникарска будка на един кръстопът сред междупланетното пространство и продава „Народен звезден глас“. Ракети спираха пред будката, през кръглите пластмасови прозорчета се подаваха ръце и той пъхаше между пръстите им сгънатите вестници.

— Вестник „Народен звезден глас“ имааа! — крещи той. — Последни новини! Звездолетът „ДРН Пегас“ стигна края на вселената!

Той се намери в края на вселената. Краят на вселената приличаше много на оградата на гаража, само че беше много по-висок. Там беше спряла ракетата „ДРН 1 Пегас“ и не можеше да направи нито крачка напред.

Той се опита да помогне, бутна звездолета, започна да човърка в моторите. Нещо избухна. Рони Дато усети, че се върти около оста си, като спътник. Искаше да спре, но знаеше, че докато не се завърти 98 пъти, няма да спре. А когато започне да спира, ще падне в атмосферата и ще изгори. Виеше му се свят, повдигаше му се... Бавно започна да пада... Ставаше горещо... Още малко и ще се запали... Задушаваше се...

Събуди се изпотен. Ние много добре знаем, че тия неприятни усещания се дължат на лакомството. Който си натъпква стомаха преди лягане, тъй му се пада!

8. ДЕНЯТ О Н

„Ракетен център Нептун. Настъпи денят О Н! (Отлитане Никиж — бележка на автора.) От достоверен източник се узнава, че днес след продължителна подготовка ще бъде предприет първият опит с новия звездолет «ДРН 1 Пегас». Опитът ще се извърши под знака Нептун ЗКЦ. Атмосферните условия са отлични за космически полети. Температурата на въздуха 22 градуса. Влажност няма. Опитното чудо-куче Н. е в превъзходна форма.“

Скромно вестникарско съобщение! Но колко величие се криеше в тия няколко реда на „Народен звезден глас“! И колко труд, грижи, изчисления, изобретателност, колко ентузиазъм и безкористна любов към науката и приключенията!

Денят О Н беше настъпил! Големият, исторически, предпоследен ден! (Последният е денят О на цялото Съзвездие.)

Това утро пръв на стартовата площадка се яви майор Димчо. Беше още твърде рано, но нима може да се стои в къщи, когато знаеш, че след час-два ще пуснеш ракета към небесата? Той искаше да провери още веднъж техническото състояние на ракетата и поведението на опитното чудо-куче Никиж.

Влезе в големия корпус на звездолета, опипа изолирбанда по ъглите на найлоновите прозорци, провери, здравината на основата, където бяха прикрепени моторите, чукна с пръст радиолампите, преброи сухарите, кутийките с конфитюр, надзърна в складовите помещения, завъртя автоматичното кормило... Да, всичко беше в пълен ред.

Подозрителен шум изтръгна майора от тия занимания. И през мътното прозорче той видя Фани: тя метеше ракетната площадка, мъничка и скромна, тъжна, с черни букли над сините си очи.

Почти му се доплака. И за да не издаде това съвсем несвойствено за мъжествените астронавти разнежване, той дълго не излезе от ракетата, наблюдавайки Фани през люковете.

Тя прекъсна метенето и отиде при Никиж. Кученцето веднага скочи на гърдите ѝ и я зацелува по бузите.

— Никиж, мили Никиж, ти знаеш ли, че аз няма да дойда с тебе?
— каза тя.

Кучето кимна малко тъжно и лизна Фани по брадичката.

— Милички Никиж, обещавай ми, че ще се върнеш жив и здрав. Ако се върнеш, да знаеш, че ще ти дам всичките си кукли.

Кучето възторжено замахна опашчица.

Кой знае колко още би траял този сантиментален разговор и колко още Димчо щеше да се спотайва в ракетата, ако в този момент не беше дошъл Наско Нето. Като го видя, Фани веднага се залови за метлата. Майор Димчо незабелязано се измъкна от ракетата.

Наско Нето внимателно остави на земята една голяма кесия.

— Ето!

Зад тази едничка проста думичка „ето“ се криеше едно тъмно петно в биографията на Наско Нето. Десет дни наред цялото Съзвездие тревожно търсеше гориво карбид. Какво ли не предприеха! Поискаха да си купят от един магазин, не им дадоха. Опитаха да си изпросят от един склад, изгониха ги. Решиха да си произведат сами от вар, но не се получи нищо. Остана последната възможност, наистина не съвсем достойна за астронавти и пионери, но затова пък единствено реална: присвояването. С други думи — кражба. Да, кражба. Не се стряскайте! Карбид имаше, колкото си щете в завода, където работи таткото на Наско Нето, но трябваше да се вземе. Взе го Наско в една черна нощ, като се промъкна ловко зад будката на пропуска и още по-ловко се измъкна през телената ограда. Една кражба в името на науката и прогреса!

Един по един се явиха и другите астронавти. Последен дойде Рони Дато с една претъпкана пазарна мрежа в ръка.

— Какво носиш? — попита Наско Нето.

Рони се поизчерви и от смущение забърса стъклата на очилата си.

— Ее... кайсии... кюфтета... кисели бонбони... За Никиж... и за нас... докато чакаме... ако пътуването трае много дълго...

— Добре — каза майор Димчо, — остави половината за нас, а другата половина сложи в склада на ракетата.

Скоро приключиха със суетенето, което придружава всяко отлитане на ракета. Като че всичко беше готово. Можеше да се почне.

В последната минута обаче майор Димчо, Наско и Рони влязоха в бараката, където останаха почти цял час. Другите навън нетърпеливо чакаха, като споделяха помежду си най-различни предположения за това внезапно отделяне на главните астронавти. Всъщност работата беше проста: Димчо, Рони и Наско дописваха посланието до марсианите. Цял час вече те се мъчеха над проекта, предложен от Рони Дато, и трябваше да положат много усилия, докато го изпипат и преведат на марсиански език. Посланието преписаха красиво с печатни букви върху един пергамент, тоест върху една кожена подвързия, която майорът успя да отлепи от една стара книга на татко си. Пергамента навиха на руло, което вързаха с розовата панделка на Фани.

Появяването им на ракетната площадка предизвика вълнение. Рони Дато носеше посланието, Наско Нето контейнера за Никиж, а майор Димчо кучето-чудо. Спряха се пред звездолета, Рони Дато вдигна пергамента високо, така че да го видят всички, и се провикна:

— Другари и другарки, днес ние, Съзвездието Стрелец, ще изпратим на Марс звездолет, направен от човешка ръка. Ще изпратим също като наш куриер и кучето-чудо Никиж. Нашият куриер ще отнесе на марсианите послание на марсиански език, което сега главният астронавт майор Димчо ще ви прочете на български.

Майор Димчо подаде на Рони кучето и пое свитъка. Отвърза панделката, разгъна пергамента и тържествено зачете:

„Драги, съседни марсиани! Пише ви Земята! Пише ви Земята, планетата, която се намира между Марс и Венера. Пише ви Човекът, най-разумното същество...“

Тук внезапно се намеси Наско Нето:

— Фани, на пост! И да не си играеш с гълъби, че... Хайде!

Едва сдържайки сълзите си, тя тръгна към изхода. Но точно зад полуотворената врата се спря и скрита от погледите на другите, продължи да наблюдава тържеството.

Без да се смуцава от прекъсването, майор Димчо продължи да чете:

„... Пише ви Човекът, най-разумното същество на планетата Земя. Това, което намерихте в ракетата, не е Човек, а куче и макар че е много умно, е по-низше същество от Човека. Човекът е господар на Земята. Той владее сушата, моретата, реките, планините. Той владее въздуха и безвъздушното пространство. Човекът произхожда от маймуната. Ние искахме да ви изпратим маймуна, но у нас тя живее само в Зоологическата градина.

На планетата Земя има два вида човеци: тия, които живеят при социализма, и тия, които живеят при империализма. Ние, пишещите това послание, знаем за империализма само по вестниците и филмите, защото всички ние сме родени след 9 септември 1944 година. Навярно и вие като по-напреднала планета знаете за империализма само от филмите, така че няма защо да ви обясняваме. Ние вярваме, че и на планетата Земя империализмът скоро ще изчезне и тогава всички човеци ще бъдат щастливи, както е сигурно при вас. Ние, като пионери, обещаваме да положим всички сили, да ви изпреварим в най-близко бъдеще.

Подписалите това послание са членове на научното дружество «Съзвездие Стрелец». Те са ученици. Ученици на Земята се наричат тия човеци, които ходят на училище, за да се научат да пишат и смятат. На Земята има шестобална система за писане на бележки. Всички ние имаме шестици...“

Тук гласът на майор Димчо се разколеба малко, защото явно лъжеше. Далеч не всички астронавти имаха шестици по всичко, а Наско Нето имаше дори тройка по естествена. Като премина този труден пасаж, майор Димчо уверено продължи:

„... Настоящата ракета, която се казва деветмоторен атомокарбиден звездолет «ДРН 1 Пегас», е конструирана само за мирни цели. Ние искаме да ви уверим, че никога няма да ви нападнем първи и че желаем да живеем в мир както с вас, така и с всички други планети и мъглявини...

Пишете ни как изглеждате, коя е вашата столица, каква е системата ви за писане на бележки, има ли у вас пионери и кина.

Кучето, което ще ви предаде настоящото послание, е куче-чудо и се казва Никиж. Молим ви, пазете го като зеницата на очите си и се грижете за него. Ако имате възможност, върнете ни го обратно.

Обещаваме ви да ви посетим лично в най-скоро време, за да се запознаем със славния марсиански народ. Сега не можем да напуснем планетата Земя, защото още не сме построили достатъчно голяма ракета и защото астронавтът Наско Нето трябва да бъде на 26 т.м. на пионерски лагер.

Да живее Науката! Да живее Човекът! Да живее Марсианинът!

Да се развива и крепне дружбата между Марс и Земята!

Да живее мирът в космоса!

От името на всички човеци от планетата Земя и от...“

Дивашки крясък прекъсна Димчо. Към ракетата като лавина се изсипаха някакви същества в къси панталони и карирани ризи. Те бясно тичаха напред, махаха ръце, крещяха, помитайки всичко пред себе си.

Пред всички като вихър се носеше един с омазнени ковбойски панталони, шикозен ковбойски колан, камичка на кръста и зелена риза на квадрати. Той пръв стигна пред изненаданите астронавти, блъсна с юмрук Наско Нето и се втурна към Никиж.

— Марсиани! — изпищя някой.

— Ааа! — носеше се дивашки рев във въздуха.

— Долу фашистите! — извика оня с ковбойските панталони. —
Долуу!

И нападателите връхлетяха върху астронавтите.

9. ОТРЯДЪТ НА ДИНАМИЧНИТЕ

В този съдбоносен миг, драги приятели, аз прекъсвам за малко своя разказ за астронавтите, защото крайно време е вече да се прехвърлим към Отряда на динамичните и към неговия вожд Сашо Кобалтовия юмрук. Не направя ли това, те ще откраднат Никиж, без да съм обяснил всичко, както трябва... Защото от един час вече Отрядът на динамичните, преминал свободно през ненаблюдаваните улици и дворове, беше заел позицията край ъглите и траповете, зад стените и оградите и зорко следеше какво става около ракетата...

И тъй — няколко думи за Отряда на динамичните.

Отрядът на динамичните имаше един идеал — цирка, един смисъл на съществуване — цирка. Циркът като зрелище под купола на площад „Възраждане“, циркът като изкуство, което се упражнява и от което се изпитва върховна наслада. Ако беше възможно, те отдавна щяха да променят прочутото си прозвище с по-скромното „циркова трупа“. Това обаче не беше възможно, защото, първо — цял свят ги знаеше като „динамичните“, и второ — защото не се знаеше каква насока ще вземе тяхната деятелност през следващите три-четири седмици. Можеха да се увлекат по часовникарство или по пощенски марки, можеха до безумие да се пристрастят към подводно плуване или стенография, или жиу-жицу...

Защото, както вече сте схванали, основният белег на Отряда на динамичните беше неговата динамика, тоест неговото непостоянство. Верни синове на своя динамичен и неспокоен век, динамичните жадно се хвърляха в живота, грабваха, каквото можеха от него, и бързо се гмуркаха в нови и нови приключения. И колкото повече жар влагаха във всяко ново приключение, толкова по-бързо те му се насищаха, захвърляха го и мигновено се насочваха към друго.

От миналата ваканция до тази динамичните смениха 7 различни занимания, преживяха 7 различни приключения:

1. Най-напред беше футболът. Ритаха топката от 8 сутринта до 8 вечерта с три прекъсвания за ядене. В 8 и 40 вече спяха мъртвешки

сън. В неделя непременно посещаваха мачовете. Когато им се удаваше — без билет.

2. Месец по-късно футболът потъна в забравата на историята. Появи се автомобилизмът. За четири дни научиха всички автомобилни марки от всички страни на света. Знаеха особеностите на моторите, числото на цилиндрите, широчината на седалките, якостта на ресорите, дебелината на гумите. Бяха стигнали дотам, че можеха да определят фабричната марка на колата само по шума на мотора. От 8 сутринта до 8 вечерта с три прекъсвания за ядене те киснеха ту в ЦУМ край щанда за колите, ту пред гаража на хотел „Балкан“, ту в ремонтните работилници на москвич и знаеха по име всички шофьори от всички автомобилни гари.

3. Когато бащата на комисарката Вихра си купи кола, интересът към автомобилизма моментално се изпари. Разгоря се друга страст: киното. Това впрочем съвпада със зимната ваканция, когато е тъй приятно да седиш на топло и да гледаш филми. Тъй като трудно можеха да ходят повече от три пъти дневно на кино, останалото време те посвещаваха на събирането на филмови ленти, в правене на албуми от фотографии на киноартисти и на изучаване наизуст названия на филми, имена на актьори, режисьори, оператори и дори на сценаристи. Опитаха се да снимат филм, но докато намерят снимачна камера, любовта към киното се стопи.

4. През февруари се надигна зимният спорт. Всяка минута посвещаваха на кънки, шейни и ски. Спортната вълна спадна след счупването ръката на Игорчо.

5. През април направиха 121 хвърчила и скъсаха с тях 11 телефонни жици.

6. През май ги зарази географията. След като научиха безпогрешно всички имена на страни, градове, градчета, реки, планини, пустини, проходи, океани, морета и езера на земята, те си изфабрикуваха 11 дървени колички с ролкови лагери вместо колелета и започнаха да пътешествуват. Те излязоха далеч зад пределите на своята махала, а Сашо Кобалтовия юмрук и комисарката Вихра отидоха да се спуснат с количка чак от Симеоново, където шосето е бетонирано и стръмно.

7. През юни с появяването на купола на площад „Възраждане“ внезапно и без остатък ги грабна страстта към цирка. Това беше най-

изгарящата досега страст в биографията на динамичните. Пламна в мига, когато работниците довякоха новите фургони зад манежа, и стигна своя апогей в събота следобед, когато динамичните, 9 на брой, седяха на последната скамейка в цирка и затаили дъх, следяха изумителните постижения на акробатите, дресьорите, лъвовете и клоуните. Съдбата на динамичните за следващите няколко седмици, а може би и за повече беше решена...

И докато астронавтите, петстотин метра по-далеч, се готвеха да излетят в космоса, динамичните мигновено образуваха циркова трупа. Няма да разказвам цялата история на тази трупа, ще кажа само, че за няколко дни тя разполагаше с висококвалифицирани акробати, един жонгльор, един еквилибрист, който можеше да ходи по въже, двама много смешни клоуни, един колоездач, който можеше да язди, седнал на багажника, и дори един фокусник, който гълташе монети (ама истински, по една стотинка!).

Само за седмица циркът на динамичните укрепна и се прослави. Той даваше по три представления дневно, едно сутрин и две следобед. За вход се плащаше две стотинки, а който нямаше пари, даваше или стъклено топче, или цветни боички, които бяха много необходими за клоуните. Крайно бедните пускаха безплатно. Зрители идваха не само от махалата, но и далеч зад пределите ѝ. Веднъж дойдоха две момчета чак от Лозенец. Само астронавтите не знаеха нищо за цирка, защото бяха до гуша потънали в строителството на звездолета.

И тъй, щастieto на динамичните в цирковото поприще щеше да бъде пълно, ако не липсваше само едно нещо: дресирано животно. И наистина — какъв е този цирк, който няма дресирано животно? Цирк „Родина“ си има маймуни, цирк „Барлай“ — слонове, а циркът на площад „Възраждане“ — лълове. Разправят дори, че един американски цирк си имал дресирани бълхи!

Отрядът на динамичните не се примири с това положение. За по-малко от пет часа те изловиха всички котки от махалата и направиха различни опити с тях, за да видят кои се поддават на дресировка. Мъчиха се сума време. Резултат — нула. Котките се оказаха зли и неспособни да възприемат цирковото изкуство. Те мяукаха до небесата, сякаш ги колежа, и изподраха цирковите артисти. Динамичните бяха принудени да ги пуснат.

На другия ден докараха девет кучета. Какви ли нямаше между тях: овчарски, ловджийски, вълчета, пекинези, пудели и дори една дакса — ниска и грозна като хипопотамче. Планини от усилия положиха динамичните, за да изтръгнат от тях макар и най-елементарните прояви на цирков талант. Изразходваха всичката захар, която тия дни можеше да се намери в домашните захарници (кучетата с охота ядяха захар); поднесоха на животните цяла тенджерка шкембе чорба; говориха им мили думи; милваха ги; караха им се; пердашеха ги. Напразно и напразно. Кучетата не искаха (или не можеха) да стоят дори на задните си лапи.

През този „кучешки“ ден в махалата се дигна такава олелия, че дори кварталният милиционер надникна в двора на цирка. Той буквално настръхна от гледката на деветте кучета, напляскани с шкембе чорба и пудра захар, и побърза да предупреди динамичните незабавно да освободят животните.

Дълбоко униние обхвана динамичните. Животът стана черен. Сашо Кобалтовия юмрук мълчеше, раздразнителен, готов да се сбие с всеки. Комисарката Вихра, която изпълняваше временно и длъжността директор на цирка, съзираше края на цирковото поприще.

Отрядът на динамичните беше пред разложение. Отрядът на динамичните загиваше!

И точно в този извънредно критичен момент стана неочакваното, стана това, което всъщност отклони историята на астронавтите и на динамичните от нейния нормален курс и я насочи към просторите на неизвестността, приключенията и войната.

Сашо Кобалтовия юмрук седеше сред празната и разкапваща се арена на цирка, обзет от мирова скръб, когато дотича Игорчо, задъхан, с пламтящи очи:

— Намерих! — извика той.

— Какво? — мрачно попита Сашо.

— Куче! — със сияещо лице отвърна Игорчо, очаквайки, че Сашо също ще се развълнува, ще скочи и ще го поздрави.

Но Сашо не скочи и не го поздрави. Той само изкриви устни и махна пренебрежително с ръка.

Такова беше отношението на всички динамични към Игорчо: не му вярваха, присмиваха му се, гледаха на него с пренебрежение, и то само защото беше най-малкият, най-слабият, най-тихий. А как

желаеше Игорчо да се приспособи към бойката атмосфера на Отряда! Как искаше и той да има мускули като Сашовите, остри очи като Вихрините! И как мечтаеше да извърши такъв подвиг, че да стане поне втори помощник-командир на отряда или трети заместник-директор на цирка!

— Прочети! — каза той победоносно, като извади от пазвата си една тетрадка.

Сашо снизходително прелисти тетрадката. На първата страница имаше голямо заглавие: „Народен звезден глас“, на втората страница бяха написани с печатни букви редица съобщения за подготовката на пътешествията към звездите, научни новини, хроника из живота на Съзвездието Стрелец и други вестникарски дреболии. На четвъртата страница, на четири колони, беше отпечатан голям репортаж под заглавие: „Нашето любимо куче-чудо Никиж“. (Онзи блестящ репортаж на Рони Дато, помните ли? Аз ви предупредих да му обърнете внимание.)

Сашо зачете репортажа без особен интерес, но когато вдигна глава, лицето му беше вече друго — това беше лицето на стария партизански командир, смел автомобилен бегач, капитан на футболен отбор, скиор на дълги разстояния, известен географ и цирков сеньор. Новината за Никиж му подеждва като шестица след двойка по аритметика.

— Целият отряд тук! — заповяда той.

Трябва да кажа, че методите на ръководство на Отряда бяха, както се формулира понякога, партизански: Сашо и Вихра заповядваха, а останалите изпълняваха. Това се дължеше на две причини: на огромната физическа сила на Сашо и на твърдия характер на Вихра. Сашо беше толкова силен, че можеше да хвърли камък от единия бряг на реката до другия, а за Вихра по-добре да не говоря: от нейната строгост и принципност се страхуваше дори и Сашо Кобалтовия юмрук.

Партизанските методи на ръководство бяха остатъци от онова време, когато Отрядът на динамичните се увеличаше по партизанството и водеше битки с жандармерийски банди от другите махали.

Тъй или иначе, заповедта на Сашо събра Отряда само за някакви си пет минутки. Без много приказки той запозна динамичните със съдържанието на репортажа, който разказваше за способностите на

кучето-чудо Никиж. Репортажът особено много наблягаше на артистичните заложби на кучето и надълго и нашироко описваше номерата, които то можеше да изпълнява. Накрая авторът подхвърляше мисълта, че навярно „Никиж известно време е принадлежал на голяма международна циркова трупа, след което е попаднал в научните среди“.

Съвещанието на отряда беше много кратко. Всъщност това не беше съвещание, а по-скоро монолог: говореше Сашо, останалите слушаха.

Три минути по-късно отрядът беше поставен в движение. Започна една непродължителна серия от разузнавателни походи около ракетния център Нептун. И колкото и да бе трудно поради предпазните мерки на астронавтите, на шестия ден Сашо Кобалтовия юмрук имаше достатъчно достоверни сведения за Съзвездието Стрелец, за ракетната площадка, за звездолета и за кучето-чудо Никиж. Той свика ново съвещание.

— Никиж трябва да бъде наш! — каза той без много предисловия. — И то в най-скоро време.

Че кучето трябваше да бъде „наше“, това беше напълно ясно за всички динамични. Без него не можеше да има спокоен живот по-нататък.

— Но как? — попита някой.

— Да го купим — плахо предложи Игорчо.

— Те ще искат най-малко три лева — каза Сашо замислено, — а ние нямаме толкова много пари.

Настъпи дълго мълчание.

— Да помолим да ни го дадат без пари — подхвърли пак Игорчо.

Никой не обърна внимание на това необмислено предложение. Та кой е луд да ти даде без пари такова куче?

Взе думата Вихра, спокойна, трезва.

— Хайде да приемем тия астронавти в нашия отряд — каза тя. — Тогава и кучето ще стане наше.

Въпреки нейния авторитет думите ѝ предизвикаха буря от възмущение. Не! В никакъв случай! Не щем чужди хора в нашия отряд!

Отново настъпи мълчание и през това време всички мислеха за едно и също нещо, само че не смееха да го изразят гласно, защото все

пак динамичните бяха пионери...

Както винаги, най-смел излезе Сашо:

— Какво ще си играем с тия заваяни астронавти! — извика той.
— Ще вземат да пратят Никиж на Луната или ще го претрепят в космоса, иди го гони тогава! Да си го вземем и толкова! Хем ще го спасим от явна смърт!

— Насила? — тихо и с леко възмущение попита Вихра.

— Насила!

— Нямаме право — каза тя със свойствената си прямота.

— Но ако са фашисти? — подхвърли Сашо.

Тя се позамисли:

— Ако са фашисти, може. Но фашисти ли са?

— Фашисти са! — отсече Сашо. — Ако не бяха фашисти, нямаше да правят такава конспирация, щяха да ни поканят и нас в тяхната ракета. Не е ли вярно това, а? Вярно е. Значи са фашисти.

С това спорът беше приключен. Решението беше ясно: кучето-чудо Никиж трябваше да се спаси насила от астронавтите.

Нападението върху ракетния център беше насрочено за 7 юли, 11 часа. Този ден беше събота и динамичните се надяваха, че повечето астронавти този ден ще бъдат на баня. Тяхната сметка обаче излезе крива. Те не знаеха, че 7 юли е денят О Н.

И когато започнаха звездообразното настъпление към ракетния център, те ни най-малко не предполагаха, че ще заварят на летателната площадка цялото Съзвездие. Тъй грижливо разработеният план за леко задигане на Никиж беше на път да се провали...

Цял час вече динамичните стояха на позиция зад ъглите, оградите, стените и чакаха сигнала на Сашо. А Сашо се колебаеше да даде сигнал, защото, колкото и да беше силен и смел, той разбираше, че трудно ще се справи с една толкова многобройна група, сред която беше и небезизвестният боксьор Наско Нето.

Навярно Сашо скоро щеше да даде сигнал за отстъпление и да отложи нападението за друг ден, когато вниманието му бе привлечено от странните действия на астронавтите.

Най-напред тримата главни астронавти влязоха в бараката, където стояха сума време, после излязоха с вдървени лица и облепени очи и започнаха да четат един дълъг, дълъг поменик, толкова дълъг, че на тия, които слушаха отстрана, им се доспа.

Бойното партизанско чувство у Сашо заговори. Той усети, че моментът за нападението е настъпил. Сега или никога!
Вдигна ръка и пръв се втурна напред.

10. РАЗГРОМЪТ

— Марсиани!

Този тревожен вик проряза мъртвата тишина. Една, две, три секунди астронавтите не се и помръднаха от изненада. Изтласкан към корпуса на звездолета заедно с Рони Дато и Наско Нето, майор Димчо успя само да зърне някакви двукраки същества да тичат, скачат, лазят отвсякъде и заплашително да се приближават към Никиж.

— Аа! — понесе се дивашки рев във въздуха.

— Долу фашистите! — крещеше високият със зелената риза на квадрати и омазнените ковбойски панталони.

В миг истината проблесна пред очите на майор Димчо. Първоначалното смущение изчезна. Разбира се, това не бяха никакви марсиани, а просто на просто бандитите на Сашо Кобалтовия юмрук.

— Астронавти! — провикна се той. — Пазете ракетата, пазете Ни...

Един удар по гърдите го повали, а заедно с него падна в праха посланието до марсианите. Секунда по-късно усети до главата си ужасен тенекиен трясък и той успя да зърне повалената ракета. Настъпи хаос. Завърза се бой. Долу, сред разбития звездолет, деветте смачкани мотори, белия прах на карбида и киселите бонбони от хранителните припаси, се търкаляха астронавти и динамични. Майор Димчо удряше, риташе, хапеше. До себе си чуваше пъшкането на дебелия Рони, който се мъчеше да спаси материалната база на площадката и същевременно храбро се отбраняваше от двама динамични, които го влачеха за краката. Някъде вдясно навярно се биеше Наско Нето, защото там се бяха насъбрали най-много и се вдигаше най-много шум и прах.

— Подлеци! — чуваше се между ударите гласът на Наско. — На ти на тебе! А така! Мръсници!

И около него падна един, падна втори...

Въпреки това обаче нападателите имаха явен превес. Те бяха вече превзели целия център и бяха повалили на земята всички

астронавти, с изключение на Наско Нето и на Фани, която се беше сгушила зад двореца на Никиж.

Задъхан, с разкъсана зелена риза, Сашо се огледа наоколо: къде е това проклето куче? Победата беше вече пълна, а кучето още не бяха взели!

Погледът му падна на Фани, която се взираше в него с разширени от ужас очи. Той се приближи.

— Аа! — писна тя. — Аа!

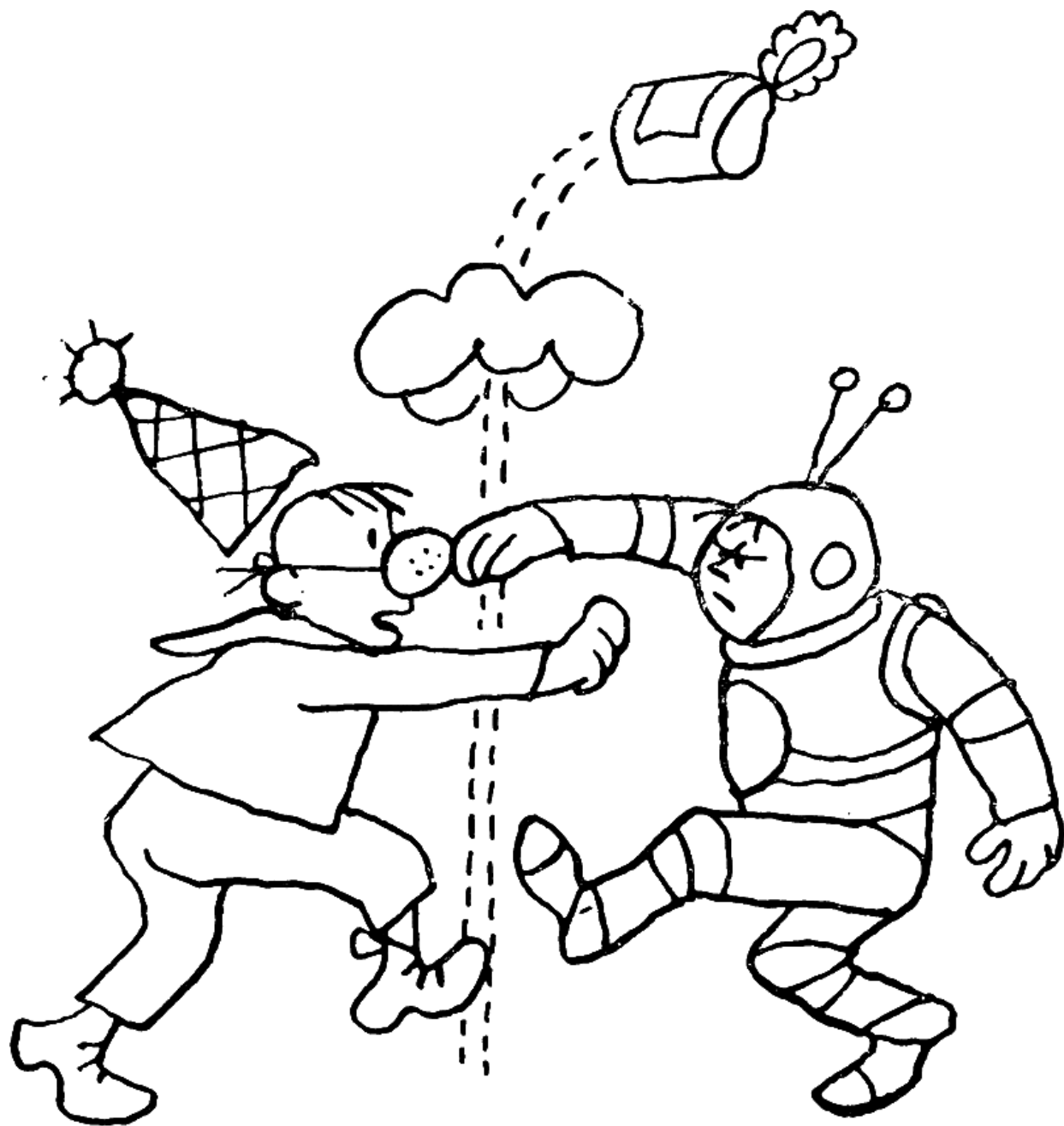
С един замах той я отстрани и надникна в двореца. Да, кучето беше тук.

Той дръпна верижката, грабна кучето. И веднага изпищя от болка: Фани го беше захапала за ръката. Той я блъсна, тя падна по гръб. Поиска, да я ритне, но внезапно се сети, че е пионер и че не бива да бие беззащитна жена. При това тя изведнъж така се разрева, че той се уплаши.

Наоколо боят бе почти приключил. Всички астронавти бяха вече победени и само около Наско Нето продължаваше да кипи, но това беше без всякакво значение. Сашо изсвири — сигнал за оттегляне — и като притисна кучето под мишница, побягна през дупката на оградата към съседния двор, така както предвиждаше стратегическият план.

Зад себе си той чу стъпките на изтеглящите се динамични, техните викове и подигравателни смехове. И над всичко се носеше сърцераздирателният плач на Фани.

ВТОРА ЧАСТ
ВОЙНА НА СВЕТОВЕТЕ

1. А СЕГА НАКЪДЕ?

Ракетният център Нептун представляваше тъжна гледка. Както по-късно писа „Народен звезден глас“, така е изглеждал град Хирошима след атомната бомбардировка на американските империалисти.

В средата, там, където допреди малко гордо се извисяваше „ДРН 1 Пегас“, сега имаше развалини и развалини. Могъщият корпус на ракетата лежеше смачкан, изтърбушен. Прозорците бяха изпокъсани, антената — счупена. Наоколо, сред побелялата от карбид земя, се търкаляха разбити мотори, книги от бордовата библиотека, изпокъсани броеве на „Народен звезден глас“, сухари, кутийки конфитюр от боровинки, кюфтета...

Вътре в самата ракета не беше оцеляло нищо: нападателите добре се бяха погрижили да унищожат предавателната и приемателната автоматична система за управление, гордостта на астронавтите. В кабината се виеха изпокъсани жици, сред парчета от радиолампи, електрически крушки, съпротивления.

Нападателите не бяха пожалили и телескопа, който астронавтите бяха създали от киноапаратчето на Фани. Тръбата беше разкривена, лупата издраскана, негодна...

В не по-добро състояние се намираше и дворецът на Никиж. При боричкането някой го беше ритнал и сега тухлената къщичка изглеждаше като разбита от снаряд. Само от прозорчето продължаваше да се вее перденцето, което Фани беше ушила за своето любимо кученце.

Това бяха материалните щети. А човешките загуби? Убити нямаше, но имаше кръв по одрасканата буза на майора, по удареното коляно на Рони Дато, върху раздраната ръка на Наско Нето... Имаше цицини, имаше и синини...

Не беше останала нито една здрава риза, нито един здрав панталон и в душите на астронавтите се бореха две чувства: болката по разрушения звездолет и страхът от родителите, които щяха да искат сметка за щетите по облеклото.

Дълго след изчезването на нападателите астронавтите седяха или лежаха така, както ги беше заварил краят на боя. Само тихичкото хлипане на Фани нарушаваше тишината.

Майор Димчо се изправи. И едва не изстена: боляха го колената, седалището, юмруците. Погледна бойното поле и внезапно го обхвана неудържимо желание да зареве. Толкова усилия, толкова труд, толкова талант отидоха по дяволите.

Накуцвайки, той направи една обиколка сред разрушенията. Можеше ли да се възстанови всичко това? Щяха ли да се намерят материали, лампи, жици, манивели, гориво? А Никиж?

Той се наведе над разбития звездолет — плод на толкова труд. Идеше му да крещи, дори да казва неприлични думи. До разкривените антени забеляза книгите от бордовата библиотека. Една по една ги прибра, като ги обърса от прахта. Тук бяха Жул Верн, Хърбърт Уелс, Ефремов, Станислав Лем... Притисна ги до гърдите си и от това му стана по-леко. Той осъзна, че докато ги има, нищо не е окончателно загубено.

Вниманието му бе привлечено от Фани, която продължаваше да плаче.

— Хайде ставай! — каза той. — Не бива да ревеш...

Тя приседна и така високо зарева, сякаш я пердашеха.

— Взеха Никиаж! Ааа! Никиаж! Моето куче! Ааа!...

— Нищо — каза той, — ние пак ще си го вземем и пак ще летим към звездите.

— А мен ще вземете ли?

— Ще те вземем, само не реви!

Но тя пак заплака.

— Ревла! — провикна се Наско Нето. — Само това знаят жените, да реват.

Той се изправи, като се опипваше по гърба, после вдигна юмрука, размаха го по посока на динамичните и високо, много високо, за да го чуе цял свят, извика:

— А тия варвари ще ни платят за всичко! За всичко!

2. УЛТИМАТУМ!!!

Заканата на Наско Нето не беше празна приказка. Два дена след гореописаните събития астронавтите се събраха в пълен състав в задния двор на улица „Цар Крум“, там, където някога се простираше ракетният център Нептун, готови за действие.

Може би ще попитате какво е станало през тия два дни. По-добре да не говорим за това. Вие сами можете да си представите какво става с едно момче, когато се връща в къщи с цицина на главата и съдрани панталони. Започват тревоги, вайкания на баба, суетене на мама, строги погледи на татко, че после — йод, студени компреси, чай и накрая неизбежния аспирин. Това не е най-лошото. Най-лошото идва на другия ден, когато започват инквизиторските въпроси:

— Как се удари? С кого си се бил? Кой ти скъса панталоните?

И отговорите, които произтичат от тях:

— Ти ставаш много лошо момче. Твоите приятели са хулигани.

И накрая предупреждението:

— Да знаеш, че ако продължиш така, ще свършиш в затвора. Някой ден навярно ще те донесат на носилка...

И прочие... и прочие...

В такива случаи важното е да се издържи на родителския натиск, да не се изпада в паника и спокойно да се остави да минат четиридесет и осем часа, през което време страстите утихват и родителите започват да виждат нещата в по-реална светлина. След четиридесет и осем часа, когато цицината е спаднала, панталонът закърпен и драскотините зараснали, вие спокойно можете да почнете всичко отначало. Защото навярно отдавна сте забелязали, че родителите в своята доброта и любов към вас много скоро забравят вашите пакости, като се надяват, че сте се поправили и че никога вече няма да ги огорчавате... Уви, колко често злоупотребяваме с тази доброта и това доверие! Нали?

И тъй, астронавтите седяха около тъжните развалини на звездолета, изпълнени с мрачна енергия и неукротима воля за отмъщение. Рони Дато сложи тетрадката за протоколите върху

обърнатия корпус, извади шест подострени като игли моливи и се приготви да записва историческото заседание.

Майор Димчо стана, сви остро вежди, изкашля се в шепата си така, както неведнъж беше виждал да правят ораторите на събрания, и започна:

— Другари астронавти, кандидат-астронавти и хм... — той погледна с крайцеца на окоето си Фани и внезапно му стана неудобно да я нарече метачка — и... технически сътрудници. Завчера подли бандити...

— Агресори! — подсказа Рони Дато.

— ... подли агресори без обявяване на война нападнаха ракетния център Нептун, разрушиха ракетата и като крадци...

— Окупатори — пак подсказа делово Рони Дато.

— ... като най-долни окупатори задигнаха нашето най-голямо богатство — Никиж. Сега вече нямаме нито ракета, нито опитно куче. Аз питам Съзвездието: какво ще правим без ракета и без куче?

Настъпи дълго мълчание. Лицата на всички станаха още по-замислени. Фани напрегнато облиза с език мармалада, който беше залепнал на устните ѝ от закуската.

— Аз мисля — каза тихо и заплашително Наско Нето, — че най-напред трябва да видим кой е виновен за катастрофата.

И той хвърли унищожителен поглед върху Фани. Момичето замръзна ужасено. Езичето, което облизваше мармалада, остана неподвижно на ъгъла на устните.

— Защото — продължи бавно Наско Нето — ако някои не бяха си играли с гълъби и си бяха гледали добре наблюдателската работа, Сашо Кобалтовия юмрук никога нямаше да стъпи тука!

Брадичката на Фани затрепера и тя положително щеше да се разреве, ако не беше се обадил Рони Дато:

— Другарю Наско, дневният ред на събранието е „Как да възстановим ракетата и как да си върнем Никиж“. Говори по същество.

Майор Димчо замислено каза:

— А бе, ракетата е лесна работа, ще си я направим, ама как ще си вземем обратно Никиж?

— С война!

Тази дума, хвърлена от Наско Нето, подеждствува като бомба със закъснител. Всички млъкнаха, очаквайки какво ще последва. А при

това никой не бе особено изненадан. Война! Още като идваха насам, те знаеха, че това е единственото решение. Те твърде добре познаваха Отряда на динамичните и неговите нрави и отлично съзнаваха, че войната е единственият начин да си вземат Никиж. Да не говорим за кървавата обида, нанесена от динамичните, обида, която можеше да бъде изтрита само с война.

Да, война... Ала никой не смееше да изрази гласно тази мисъл, защото войната си е война, а астронавтите, като истински синове на нашата социалистическа епоха, бяха принципно против войната. Всички техни помисли, всичките им дела бяха насочени към мира. Но сега като че нямаше друг изход.

— Само война — продължи решително Наско Нето, — да ги нападнем още днес с всички наши сили. Ще пуснем срещу тях нашите балистични ракети, нашия прах за кихане, ще ги разгромим и ще си вземем Никиж. След това ще поправим ракетата и ще отлетим.

— А как ще ги нападнем? — попита майорът. — Без предупреждение ли?

— А те предупредиха ли ни? — скочи Наско. — Те първи ни обявиха война, като ни нападнаха.

— Да, ама те са агресори — колебливо продума Димчо. — А ние сме астронавти от Съзвездието Стрелец и ученици на Гагарин и Титов.

Последният аргумент беше много убедителен и направи голямо впечатление на всички, с изключение на Наско, който беше много твърдоглав.

— Та като сме астронавти, да не сме момичета! — провикна се той. — Гагарин и Титов са най-силните мъже на Земята! Да нападнем бандитите и това си е!

— Не бива! — каза спокойно Рони Дато.

— Бива! — възрази бързо Наско Нето.

— Не! — каза Рони Дато.

— Да! — каза Наско Нето.

И двамата внезапно млъкнаха, озадачени от думите, които произнесоха. За пръв път Рони Дато казваше „не“ на Наско, а Наско Нето — „да“ на Рони Дато.

— Не бива — каза въпреки това Рони, — защото само фашистите нападат без предупреждение.

— Е, и какво да правим тогава? Да се помолим на динамичните, та дано ни върнат Никиж, а?

— Не — каза отново Рони Дато и тази думичка прозвуча твърде необичайно в неговата уста. — Няма да се молим на динамичните. Ще им напишем писмо. Ще изпратим ултиматум!

Предложението направи потресаващ ефект, особено думата „ултиматум“. Дори Наско, който никак не се влияеше от думи, остана поразен, а дълбоко в сърцето си завидя на Рони за находката. Ултиматум! — това звучеше гордо и войнствено и хем спестяваше необходимостта от нападение без предупреждение, хем водеше до сигурна война.

— Има ли други предложения? — побърза да приключи спора майор Димчо, сам заплепен от идеята за ултиматума. — Който е за да вдигне ръка. Всички са съгласни. Ще им напишем такъв ултиматум, че ще се наакат от страх и веднага ще върнат Никиж.

— И ако не го върнат, да ги нападнем! — с ентузиазъм се провикна Наско.

— Да, тогава ще ги нападнем! Рони, пиши!

Оказа се обаче, че писането на ултиматум не било лесна работа, толкова повече, че в живота на Съзвездието това се случваше за първи път. Единствен Рони Дато, който редовно следеше вестниците, знаеше как се пишат дипломатически документи, ноти, послания и прочие, но ултиматум?... Това беше по-особено нещо. Ултиматумът трябва да бъде хем вежлив, хем строг, хем дипломатичен, хем заплашителен.

Най-последно, след двучасови мъки, като изписа цели седем страници, Рони Дато прочете:

„Ултиматум!!! До Отряда на динамичните, ъгъла «Евлоги Георгиев» и «Раковски». Тук. Съзвездието Стрелец има честта да поднесе на Отряда на динамичните израза на своите най-добри чувства и да съобщи...“

Съзвездието изслуша ултиматума с полагаемото се внимание и напрежение. Накрая астронавтите го одобриха чрез гласуване и сложиха под него своя подпис. Фани нарисова кръстче. С това тържествената церемония завърши. Оставаше още един важен въпрос:

изпращането на ултиматума. Имаше предложение да се изпрати по пощата.

— Ултиматуми не се пращат по пощата, а само чрез куриери! — каза майор Димчо. — Кой иска да стане дипломатически куриер?

Въпросът завари астронавтите доста неподготвени, дълго никой не продума. Все пак да отидеш при динамичните съвсем сам не е шега.

— Аз.

Всички учудено се обърнаха към Фани. Тя се беше свила зад разрушената ракета, вдигнала големите си уплашени очи към Димчо.

— Аз искам да стана куриер — каза тя със свито гърло, очаквайки мигновения присмех на Наско Нето. — Аз ще занеса писмото.

За обща изненада обаче Наско Нето не се присмя. Нещо повече — той посрещна предложението на Фани с облекчение. Макар и смел до безумие, той нямаше никакво желание да се пъха сам-самичък в бърлогата на звяра.

— Ама, разбира се! — каза той. — Фани ще занесе писмото. Тя е жена. Във всички шпионски филми тайните куриери са жени. Освен това ще я охраняваме.

— Но тогава — каза майор Димчо — ще трябва да я провъзгласим за куриер.

— Ама, разбира се! — с ентузиазъм потвърди Наско Нето и отново, за трети път през този ден, забеляза, че е съгласен с всички.

Така на 10 юли Фани бе повишена и получи титлата „Куриер на Съзвездието Стрелец“.

Същия ден, в три часа следобед, Фани в качеството си на куриер вървеше по „Раковски“ към булевард „Евлоги Георгиев“. В пазвата си тя носеше ултиматума на Съзвездието. Зад нея, на двасетина метра, крачеха Наско Нето и Рони Дато, като си даваха вид, че уж се разхождат.

3. В БЪРЛОГАТА НА ЗВЯРА

Сърцето на Фани биеше до премаляване, колената и предателски трепереха, но въпреки това тя храбро продължаваше напред. В нейното съзнание като жарко огънче грееше мисълта, че тя е дипломатически куриер на Съзвездието Стрелец, че има да изпълнява една много важна мисия, която може да предотврати една стогодишна война.

Имаше обаче още една причина, която караше мъничката Фани да отива доброволно в бърлогата на звяра — Никиж. За Никиж тя би отишла и в самия ад. И само при мисълта, че след малко ще види любимия си приятел, тя ускоряваше крачки и вървеше, вървеше...

На ъгъла на „Евлоги Георгиев“ и „Раковски“, в самото сърце на вражеската територия, вниманието ѝ бе привлечено от един грамаден плакат, поставен пред входа на голям дом. В средата на плаката беше нарисувано едностранно четирикрако животно, със зелена козина, червени очи и розова опашка. Отначало Фани никак не можа да познае в това чудовище кучето-чудо, но после съзря на левия крак на животното металическата халка с добре познатите ѝ букви — НИКИЖ — Обхвана я неудържимо желание да побегне, но като видя зад себе си Наско и Рони, които я охраняваха, остана. Събра всичките си познания по четене и се опита да прочете плаката. Това беше извънредно трудно, защото Фани знаеше само 17 букви.

С голяма мъка Фани прочете ИРК. По-долу В О Д 2 О ИНКИ. Имаше още няколко реда с имена и от всичко Фани долови само отделни букви без всякакъв смисъл. Обзе я отчаяние. Тя отлично съзнаваше, че този плакат сочи пътя към Никиж и че нейната неграмотност може да стане причина за провалянето на мисията. Сълзи опряха на гърлото ѝ.

В този момент откъм вътрешната страна на дома, очевидно откъм двора, долетяха ръкопляскания, викове „браво“, висок смях. Фани се послуша и въпреки ужаса, който сковаваше краката ѝ, влезе в тесния дълъг вход, водещ към двора. Колкото повече проникваше навътре, толкова повече шумът растеше и скоро тя видя цирка.

О, това беше почти истински цирк, с кръгъл манеж, посипан с пясък, с високи стълбове и висещи помежду тях въжета, с опъната завеса, зад която навярно бяха артистите. Наоколо в полукръг, на скамейки, столчета от тухли и направо на земята седяха многобройните зрители — към трийсет момчета и момичета. Очите на всички бяха приковани към манежа, където двама клоуни правеха много смешни неща. Фани успя да познае зад измацаните със синя и червена боя лица двамата динамични Емил и Мишо, с които допреди две години беше в детския дом и които още тогава бяха много, много смешни.

Фани пристъпи напред. Спря я едно момиченце.

— Имаш ли си билет? — попита то. — Две стотинки — добави то и ѝ подаде едно листче, изписано с молив и подпечатано с дебел червен печат, на който, ако Фани беше грамотна, щеше да прочете:

„ДТП Вторични суровини. Вълнени и памучни парцали.“

За щастие Фани имаше толкова пари, взе билета и тихичко седна на последния ред до едно непознато момче.

На манежа излезе комисарката Вихра. Тя беше облечена като цирков директор — с тесни дълги панталони, черно сако и фуражка на главата. Държеше гъвкав дълъг камшик. Тя се поклони и каза:

— Сега, драги зрители и зрителки, ще видите най-големия цирков атлет в Европа и Австралия — Сашо Динамични, наречен още Сашо Кобалтовия юмрук. Той може да извие трамвайна релса, да убие с един удар американски ягуар, да счупи между пръстите си три ореха наведнъж. И тъй — Сашо Кобалтовия юмрук! Сашо Динамични!

Изскочи Сашо по черни гащета, бяла фанелка, могъщ, силен, страшен. Сърцето на Фани замря. Пред очите ѝ изплува денят О Н с нападението, със Сашо, който заплашително се приближаваше към нея, с Никиж, който изчезваше в неговите груби ръце...

Фани се сгуши в себе си, като се стараше да се скрие зад седящите пред нея. Ами ако я забележи! Какво ще стане тогава с нея?

Пред занемелите зрители Сашо започна своя сензационен номер: той вдигна с една ръка камък, който сигурно имаше осем кила;

преметна се три пъти презглава; изви и превърна на осморка един дебел железен тел. После поставиха на гърдите му широка дъска и едно момченце от публиката беше поканено да мине отгоре. Зрителите възторжено ръкопляскаха. Фани гледаше като омагьосана. За миг тя си представи как тези могъщи ръце могат да извият и нея в осморка.

Появи се отново Вихра. Плесна въздуха с камшика и с особена тържественост събщи:

— А сега, драги зрители и зрителки, следва най-интересният номер от нашата програма: върхът на цирковото изкуство — кучето Никиж. Чудото на двайсетия век. Феноменът на животинския свят. Преходът от животното към човека. Никиж! Кучето с форма на млекопитаещо четирикрако и с мозък на човек. Кучето, което знае да смята, разбира човешки език и лети с ракета. Никиж! Никиж! Никиж! Але-хоп!

Завесата се разтвори и откри Игорчо, който носеше Никиж.

Дъхът на Фани се пресече. Никиж! Искеше ѝ се да скочи, да изтича към кученцето, но не се помръдна, загледана като хипнотизирана напред.

Игорчо обиколи манежа в церемониален марш, като показваше кучето на зрителите. Сега Фани можа да го разгледа по-добре. То не изглеждаше никак здраво. Беше отслабнало, посърнало, мръсно. Муцуната му беше жално сбръчкана, очите насълзени, на крачето си имаше някаква раничка. Какво бяха направили с Никиж тия безобразници?

Игорчо сложи кучето на земята и подаде верижката на Вихра. Никиж приседна, вдигнало уплашени очи към комисарката.

— Сега, драги зрители и зрителки — каза тя, — кучето-чудо ще демонстрира най-сложни акробатически номера. Никиж!

Камшикът изплющя. Никиж уплашено трепна, скочи и се преметна презглава. Камшикът пак изгърмя, Никиж започна да ходи на задните си лапи, после на предните, после се преметна встрани. И при всеки изстрел той трепваше, сякаш камшикът падаше върху него.

Фани, която не откъсваше очи от кученцето, чувствуваше плуценето на камшика като удари върху собствения си гръб. Тя захапа устни, за да не заплаче.

По едно време Никиж седна, навел изнурено глава. Вихра плесна във въздуха, той не се помръдна. Плесна пак, извика „але-хоп!“, но

напразно. Никиж или беше много уморен, или му беше дотегнала тази циркаджийска игра. Вихра замахна още веднъж и съвсем случайно крайчеца на камшика засегна кучето. То жално заквича и побягна, накуцвайки по манежа.

Фани не усети как се изправи и високо захлипа. Зрителите учудено се обърнаха към нея.

В този момент стана страшното. Никиж радостно излая, откъсна се с верижката от ръцете на Вихра и през скамейките и зрителите полетя към Фани. Излая още веднъж и от два метра скочи към гърдите на момичето, което едва не падна от силния удар. Като я дращеше трескаво с лапички, Никиж зацелува Фани по лицето, треперейки с цялото си тяло.

Отначало никой не предприе нищо, толкова силна беше изненадата. Зрителите смаяно гледаха как кученцето се умилква около малкото момиче, мислейки, че и това е цирков номер. Вихра стоеше в центъра на манежа буквално стъписана.

Пръв се съвзе Сашо Кобалтовия юмрук. Той излезе напред, както беше с черни гащета и фанелка, позна Фани и извика с всички сили:

— Стой! Шпиони! Никой да не излиза!

И се втурна към Фани, протегнал страшните си кобалтови юмруци. Фани изпищя. Никиж яростно залая. Някой заплака. Някой завика. Някой побягна към изхода. Настъпи паника. Зрителите, не разбирайки какво всъщност става, се юрнаха към тесния коридор, като се заблъскаха пред вратата сред викове и плач.

След малко, когато посетителите най-после излязоха и шумът се отдалечи, в цирка сред обърнатите скамейки и стъпкани тухли стоеше Фани с Никиж в ръце.

Около нея в непробиваем обръч бяха застанали динамичните, а пред всички — всемогъщ и заплашителен — Сашо Кобалтовия юмрук.

— Какво търсиш тук? — достигна до ушите на Фани неговият глас.

Тя поиска да отговори, но от устата ѝ не излезе нищо.

— Кой те прати тук? — попита той пак.

Никакъв отговор.

— Сама ли си?

Мълчание.

— Значи не искаш да говориш, а? — повиши той заплашително тон.

— Ако не кажеш за какво си дошла, ще те набием, хубаво да знаеш — каза Вихра.

Фани положи неимоверни усилия да освободи схванатото си гърло. Искаше ѝ се да извика, че е куриер, да им обясни за какво е дошла, да им даде писмото, но продължаваше да стои неподвижно, парализирана от гледката на дългия камшик.

— Ти си крадла — каза Вихра, — ето какво си ти! Дошла си да откраднеш Никиж.

И я щипна за ръката.

Фани заплака не толкова от болка, защото не я болеше кой знае колко, колкото от обида. Вихра отново протегна ръка към нея, може би да я ошипе пак, а може би да вземе кучето. В същия миг Никиж впи малките си зъби в ръката ѝ. Вихра изпищя, грабна кучето, хвърли го на земята. Никиж закуцука по манежа, квичейки от болка. Над цирка се вдигна олелия: плачеше Фани, плачеше Вихра, Никиж квичеше, Игорчо викаше по Никиж, другите викаха по Игорчо...

— Стига! — провикна се повелително Сашо.

Всички млъкнаха, само Никиж продължаваше да си плаче.

— Сега разбрахме каква си ти! — каза той. — Ти си агент-провокактор.

Макар да не знаеше какво значи агент-провокактор, Фани схвана, че това не е хубаво нещо.

— Не, не! — изхълцука тя. — Аз не съм... такава... Аз съм куриер.

Съобщението предизвика интерес. Дори Вихра, която се беше отдалечила, за да не покаже женските си сълзи, бързо се приближи.

Фани извади от пазвата си обемистото писмо и го даде на Сашо:

— Ето — каза тя, — това ви праща Съзвездието Стрелец. Това е ултиматум.

Последната дума напълно покори динамичните.

— Игор! — заповяда Сашо. — Остани да пазиш пленника!

Отрядът се събра зад завесата на цирка, където Вихра бавно прочете ултиматума. Той имаше следното съдържание:

„Ултиматум!!! До отряда на динамичните, ъгъла «Евлоги Георгиев» и «Раковски». Тук. Съзвездието Стрелец има честта да поднесе на Отряда на динамичните израза на своите най-добри чувства и да съобщи следното: Бандити такива, на 8 юли ние щяхме да извършим голям научен опит и за малко да изпратим на Марс кучето-чудо Никиж, но вие, без да ни предупредите, ни нападнахте, разрушихте нашите научни съоръжения и откраднахте опитното куче, след което позорно избягахте.

За да ви спасим от една страшна ракетна война, ние ви предлагаме:

а. Веднага да върнете Никиж. Най-добре следобед.

б. Да платите за разрушенията 4 лева и 26 стотинки най-късно до началото на учебната година.

в. Да поискате писмено извинение от Съзвездието Стрелец чрез вестник «Народен звезден глас».

г. Да дадете обещание и честна пионерска, че никога няма да повторите подобно подло нападение.

Срок: 12 юли, 24 часа, нула-нула.

Ако не се съгласите:

а. Ще ви обявим стогодишна война.

б. Ще затрием от лицето на планетата Земя вашия разбойнически цирк.

С почитание, за Съзвездието Стрелец: Димчо, майор
и главен астронавт“.

(Следваха подписите на другите астронавти и датата.)

Ултиматумът направи огромно впечатление на динамичните, ала най-много ги грабнаха изисканите дипломатически изрази.

— Ама че хубаво са го съчинили! — каза Сашо не без завист. — Само че искат 4 лева и 26 стотинки и кучето. Сума ти пари. Да имат да вземат!

Обади се Мишо Еквилибристът:

— А ако ни обявят стогодишна война?

— Бъз ли те е? — презрително попита Сашо. — Нека! Ще ги напердашим като нищо. С фашисти няма да си играем.

— Ама те имат ракети!

— Голяма работа! Ще си направим и ние! Като нищо! Хайде!

И той поведе хората си към манежа, където беше останала Фани.

— Няма ли да им напишем отговор? — спря го Вихра.

— Ами! — отвърна високомерно Сашо и зад неговия отговор се криеше съзнанието, че той никога няма да може да съчини такова хубаво писмо като полученото.

В манежа мълчаливо чакаха Фани и охраната и — Игорчо.

— Слушай! — продума отчетливо Сашо. — Кажи на тия, дето те пратиха, че няма да дадем кучето, защото кучето не е тяхно, а наше. И пари няма да ви дадем и няма да ви се извиним. А сега върви си и никога да не идваш насам, защото ще те набием. Разбра ли? Я повтори!

Фани бързо повтори:

— Никакво куче няма да ни дадете, и пари няма да ни дадете, и няма да ни се извините, и никога да не идвам насам, защото — ще ме набиете.

— А така! А сега, да те няма!

Фани се упъти към изхода. Пред вратата се спря, обърна глава, огледа целия цирк, търсейки Никиж, после в изблик на отчаяна смелост извика:

— Ама ние пак ще си вземем Никиж!

И побягна към улицата. На тротоара чакаха Наско Нето и Рони Дато.

4. СТОГОДИШНАТА ВОЙНА

„И тъй — писа този ден «Народен звезден глас» — днес започва войната. Война справедлива, война стогодишна. Астронавтите знаят много добре, че войната е лошо нещо и че тя носи само беди на хората на науката, но те никога няма да се примирят с обидата, която им нанесоха агресорите от Отряда на динамичните. Пред астронавтите лежи свещената задача да освободят кучето-чудо Никиж, да възстановят звездолета «ДРН 1 Пегас» и час по-скоро да го пуснат в космоса.

Днес щабът на Съзвездието Стрелец започна да разработва стратегическите си бойни планове за стогодишната война. Общото командване се пое от майор Димчо, разузнаването от астронавта Наско Нето, пропагандата от Рони Дато.“

И още едно съобщение:

„По заповед на щаба на Съзвездието бившият метач, понастоящем куриер, Фани се повишава в чин кандидат-астронавт поради добре изпълнената задача при предаването на ултиматума на динамичните.“

И стогодишната война започна!

Първият ден от тия сто години премина в усилена подготовка. Щабът на Съзвездието изкара цели двацет и пет минути в тайно заседание, за да обсъди стратегическия план, предложен от Наско Нето. Както обикновено, той беше кратък и ясен. Според Наско, стогодишната война трябваше да бъде светкавична и да не трае повече от три-четири дена и дори по-малко. Той обоснова предложението си с три важни аргумента: първо — ако чакат сто години, кучето Никиж

може да остарее и да стане негодно за пускане в междузвездното пространство; второ — през това време науката няма да тъпче на едно място и други научни общества бездруго ще изпреварят Съзвездието в неговите космически изследвания; и трето — на 26 юли, тоест след две седмици, началникът на разузнаването Наско Нето отива на пионерски лагер в Боровец. Следователно няма време за чакане. Да нападнем светкавично и готово!

— Ама ние още не сме готови — каза майор Димчо. — Трябват ни най-малко пет дни, за да си направим ракети.

— Ще ги нападнем с прашки и камъни! — отсече Наско.

— Да, ама така можем да им счупим главите.

Тримата озадачено млъкнаха. Изгледите да счупят главите на противниците им се сториха непривлекателни.

— Какво ще каже командувачият пропагандните войски? — запита майорът.

Рони Дато извади от джоба си голям лист, изписан и разчертан, със странни знаци и бавно заговори:

— За да избегнем проливането на кръв, аз предлагам да водим известно време студена война.

Наско зяпна от учудване. Още веднъж Рони Дато проявяваше своето интелектуално превъзходство над него.

— Студена война значи — продължи Рони — хем да воюваме, хем да не се бием.

— Това не може — каза Наско.

— Може — каза Рони Дато.

— Не!

— Да!

Пауза.

— Може — подхвана Рони и избърса стъклата на очилата си. — Това става така: ще им правим пропаганда, ще им говорим по радиото, ще им пращаме позиви, ще им пречим на цирка, ще им пращаме диверсанти. Те така ще се ядосат и уплашат, че когато ги нападнем с ракети, няма да могат да се отбраняват и ние ще си вземем Никиж почти без бой. Нали е знаменито? Така правят американците.

— Това не е честно — каза Наско Нето. — И после, ние не сме империалисти и няма да водим студена война като тях. И после, аз нямам време за такава война, защото на 26 трябва да замина. Това е.

Въпроса реши майор Димчо:

— А бе, ако можем да свършим стогодишната война по-рано, ще бъде кеф — каза той, — но ние не можем да си служим с такива първобитни средства като прашки и камъни. Като научно общество, ние можем да се бием само с научни средства. За два-три дни ще приготвим сума ти ракети, ще построим апарат за зелени приспивателни лъчи и тогава ще ги нападнем. През това време пропагандните войски ще правят пропаганда, но без студена война, защото и аз не съм съгласен да водим нечестна война. Разузнаването да узнае къде се събират динамичните, къде крият Никиж, в колко часа техният цирк дава представления.

Десет минути по-късно започна изпълнението на плана. Закипя трескава дейност. Наско Нето и Фани тръгнаха на разузнаване в територията на динамичните. Рони Дато си отиде в къщи и два часа писа пропагандни позиви. Главнокомандуваният майор Димчо залегна над книгите, за да изучи всички средства на съвременната научна война.

В четири часа, след спане, те отново се събраха, за да докладват за изпълнението на задачите. Резултатите не бяха блестящи. Разузнаването донесе, че динамичните хич и не искат да знаят за войната. Те продължавали да дават своите представления, които минавали при голям успех. Нещо повече — според сведения на други махленски деца, след получаването на ултиматума динамичните увеличили цената на входния билет на три стотинки. Пак според същите сведения, състоянието на Никиж никак не било добро. След посещението на Фани той направил два опита за бягство и сега динамичните го държели затворен. Последното съобщение направи много тягостно впечатление и астронавтите решиха да ускорят подготовката на стогодишната война.

Началникът на пропагандата Рони Дато прочете своя позив, който гласеше:

„Динамични, мракобеси проклети! Вие отхвърлихте човеколюбивите предложения на миролюбивите астронавти, вие презряхте протегнатата ръка! Вие нарушихте законите на планетата Земя и на нашата махала.

Знайте, че няма да ви простим! Треперете! Няма пощада за крадците и фашистите! Часът на разплатата приближава! Ха-ха!“

Позивът се хареса много. Не можаха да разберат само защо е това „ха-ха“ накрая.

— За психология — обясни Рони Дато. — По този начин ние им се присмиваме, а смехът убива, това съм чел в една книга.

— Хубаво — каза майор Димчо, — само че как ще разпространим позива сред динамичните?

— Лесна работа — отвърна Рони Дато, който беше мислил и по този въпрос. — Един разузнавач ще се преоблече като зрител, ще влезе в цирка и по време на представлението ще хвърли позивите. Татко ми е правил така в разни кина преди Девети септември.

— Ами ако го уловят и мъчат? — запита Наско.

— Ще умре, но няма да ни издаде.

Предложението беше съблазнително и известно време всички се замислиха върху възможността да умрат за делото на Съзвездието. Обади се Фани:

— Ама знаете ли как щипе онова момиче Вихра!

— Не! — отсече категорично майор Димчо. — Ние няма да жертвуваме хората си. Човекът е най-големият капитал.

— Човек — това звучи гордо — добави Рони Дато, който нямаше нищо против да умре за Съзвездието, но нямаше никакво желание да бъде ощипан от Вихра.

— Трябва да измислим нещо по-научно — заключи майорът.

Всички започнаха задълбочено да мислят, дори Фани, която знаеше, че ако пратят таен агент при динамичните, това ще бъде пак тя.

Майор Димчо скочи с блеснали очи:

— Сетих се! — провикна се той. — Открих!

— Трябва да кажеш „еврика“ — каза Рони Дато. — Като Архимед, когато открил закона на Архимед.

Така Рони Дато отново удиви астронавтите със своите познания, но още повече ги удиви Димчо със своето предложение:

— Ще пратим позивите с ракета!

Разбира се! Как не се сетиха по-рано! Това беше толкова просто. Ракети бяха правили и друг път: слагаха под основата на консервни кутии карбид, намокряха карбида и след петнайсет секунди под напора на газовете закрепената на земята ракета отлиташе на двайсет, понякога и на двайсет и три метра височина. На този принцип, както знаете, бяха построени деветте мотора на „ДРН 1 Пегас“.

Решиха да направят опит. Туриха пет позива в една ракета, заредиха дюзата. Майор Димчо остана в центъра на полигона, останалите се оттеглиха зад оградата. Спокойно, с движения на истински учен, той сипа малко вода върху карбида, който веднага започна да съска и изпуска пара, захлупи отгоре кутията и за сигурно постави върху нея един камък. После, без да бърза, без да се обръща дори, мина зад оградата, където започна да брои:

— Десет... девет... осем... седем...

Карбидът съскаше и изпълваше корпуса на ракетата с газ.

— ... шест... пет... четири... три...

Всички затаиха дъх. Отдалеч се виждаше как ракетата се налива с енергия.

— ... две... едно... нула!...

Сега, според всички правила на физиката, химията и балистиката, ракетата трябваше да полети. Тя обаче продължаваше да си стои на място и лекичко да се тресе. Това никак не смути майора. Той подхвана:

— ... седем... шест... пет...

И в този миг, без да дочака втората нула, ракетата с гръм полетя към висините. Светкавично мина край прозорците на първия етаж, на втория, на третия, стигна четвъртия, мина петия! Никога ракета на астронавти не беше достигала такава шеметна височина! Ето — тя забави своето устремно летене, обърна се и започна да пада. При обръщането позивите се изсипаха. Като се пръснаха от топлия вятър, те се залюляха над покривите.

Просторът се огласи от победоносно „ура“. Астронавтите закрепяха, запремятаха се презглава, а Наско Нето проходи на ръце.

Оставаше сега да се изчисли траекторията на ракетата, така че позивите да падат точно над главите на динамичните. Майор Димчо стоя до късна нощ с линейка в ръка, писа, черта, изкопира с индиго от списанието на татко си траекторията на интерконтиненталната

балистична ракета, която съветските учени пуснаха над Тихия океан. На сутринта той се яви в ракетния център напълно готов.

С хиляди предпазни мерки, като избягваха улиците, през дворове и огради, предшествувани от разузнавачи, астронавтите се добраха съвсем близо до бърлогата на звяра — една мъничка градина, от която ясно се виждаше циркът на динамичните. Мълчаливо, стегнато, като истинска бойна част те заредиха ракетата. Димчо провери изчисленията и насочи носа на ракетата към неприятелската крепост. Рони Дато пхна позивите в корпуса, Наско Нето зае позиция до оградата на цирка, за да наблюдава паниката на противника. Останалите се оттеглиха и залегнаха.

Всичко беше готово. Димчо пусна мотора в ход и също залегна. Разнесе се познатата миризма на атомокарбидното гориво. Дюзите зашумяха. Майорът започна да брои:

— ... десет... девет... осем...

Гръм! Отново, без да дочака нулата, ракетата се понесе към отсрещната фасада. В следния миг нещо изтреця. Големият прозорец там, на четвъртия етаж, се пръсна на парчета. И заедно със стъкълцата, които се посипаха под слънцето, надолу като камък полетя сребристият корпус на ракетата. Той тупна на три крачки от залегналия Рони Дато, подскочи два пъти по тревата и остана да лежи тъй, тъжен остатък на бойна ракета...

Една дълга минута астронавтите стояха втрещени. После, изведнъж осъзнали значението на извършеното, хукнаха назад, без да държат сметка нито за достойнството си на учени, нито за престижа си на храбри космически бойци.

5. КАКВО ПРАВИ ЕДИН ЕЗИК

Този безславен епизод от стогодишната война ще остане завинаги неотбелязан както по страниците на „Народен звезден глас“, така и в анализите на астронавтите. Пък и защо да се припомват неприятни неща? Толкова повече, че в този исторически момент астронавтите не притежаваха необходимите шест лева, за да платят, както се изрази Рони Дато, „репарации“ за строшеното стъкло. Така че да забравим и ние тази случка.

Ала макар и неспоменат, позорът на поражението тегнеше в сърцата на астронавтите. Цял ден те се въртяха около ракетния център, мрачни, мълчаливи. Майор Димчо бе обхванат от такова отчаяние, че през това време прочете само една книга. Рони Дато пък непрекъснато ядеше, което също беше признак на дълбоко разстройство, а Фани не искаше да хапне нищо.

Единствен Наско Нето сновеше наоколо, сам си приказваше нещо и боксираше с юмруци въздуха, сякаш се биеше с невидим противник.

В края на деня той каза:

— Така е, когато слушаме завеяни редактори. Студена война! Два дена минаха вече от стогодишната война, а още не сме направили нищо.

Рони Дато виновно скри филийката хляб с масло зад гърба си. Как да обясни на този ограничен войнолюбец истинското значение на пропагандата и на психологическата война, когато не по негова вина първият им опит пропадна тъй безславно? И как да му внуши, че той, Рони Дато, не обича нито кървите, нито дима на пожарите, нито гърма на битките?

— Да — каза с дълбока въздишка майор Димчо, — трябва да се бием, ама истински.

— Без ракети ли? — опита се да го вразуми Рони Дато.

— Без ракети — въздъхна пак майорът. — Трябва да си вземем Никиж!

Наско Нето удари едно кроше във въздуха и извика:

— Хайде да ги нападнем веднага! Ще ги направим на пестил!

Майор Димчо тъжно поклати глава:

— Не можем да ги нападнем открито. Нали... заради оная работа...

Изникна призракът на строшения прозорец. Всички млъкнаха. И както обикновено, пръв даде идеята Рони Дато:

— А бе, защо да не ги нападнем с хитрост, а?

— Как?

— Като Троянския кон.

Разбира се, всички, с изключение на Фани, знаеха историята на Троянския кон, бяха чели книгата, бяха гледали и филма. Идеята се прие благоприятно и отново Наско Нето изгледа с уважение началника на пропагандата.

— Да, но... — възрази той — трябва ни троянски кон.

— Ще си направим един! — отсече майорът, ентузиизиран от блестящата перспектива на новото приключение.

— Не, не, не! — скочи Наско Нето. — Не! Сетих се! Ще влезем и без троянски кон. Ще влезем и ще им разбием муцуните. Само че ни трябва език.

И без да дочака въпроси, замаха от възторг юмруци и хукна навън.

Фани не разбра защо му е на Наско език и търпеливо зачака понататъшния развой на събитията. Другите за всеки случай заеха бойни позиции около ракетния център. Все пак отвличането на „език“ не е лесна работа и може да доведе до усложнения.

Половин час по-късно началникът на разузнаването се върна с победа. Пред него вървеше Игорчо, уплашен и бледен.

— Ето език! — тържествуващ каза Наско и блъсна пленника, който едва не се просна на земята.

Фани пак не схвана защо наричат Игорчо език, но замълча, следейки с огромен интерес какво ще правят с най-малкия от динамичните, към когото тя питаеше скрита симпатия. Тя си спомни онази злокобна минута, когато самата тя беше попаднала в бърлогата на звяра, заобиколена от цялата банда.

Цели пет минути щабът се съвещава, за да реши съдбата на езика. Накрая майор Димчо церемониално вдигна ръка и отчетливо произнесе:

— Другари астронавти! Благодарение подвига на разузнавача Наско Нето в ръцете ни се намира опасният шпионин Игор от Отряда на динамичните. Завчера тя изверги инквизираща нашия куриер Фани, макар че тя отиде при тях с миролюбиви намерения. Сега ние също можем да щипем до смърт този подъл шпионин, а също така и да го обесим, но ние сме астронавти и сме хуманни. Ето защо ние ще му дадем възможност да живее.

Той се обърна към Игорчо:

— Шпионино, ако искаш да спасиш живота си, ти трябва да издадеш всичките си тайни и всичките тайни на вашия отряд. Освен това трябва да ни служиш до смърт, за да разгромим Отряда на динамичните и да спасим кучето-чудо Никиж. Кажу, съгласен ли си?

В съзнанието на пленника мигновено премина мисълта, че ако направи това, което искат от него, той ще стане предател и което е още по-лошо, ще си навлече гнева на Сашо Кобалтовия юмрук и на комисарката Вихра. В същото време той си мислеше, че Сашо и Вихра и всички динамични заслужават да не им бъде верен до смърт, защото те винаги са се отнасяли с него като към нединамичен. Откакто бе влязъл в Отряда, ето вече десет месеца, от началото на миналата година, той изпълняваше най-унизителните спомагателни служби, които можеха да се срещнат в бурната биография на Отряда. Когато бяха футболисти, той трябваше да тича подир топката извън игрището; когато караха шейни, той влачеше шейните по нанагорнището; като циркаджия, той играеше роли на дресирано животно и тъй нататък, и тъй нататък... До ден днешен Игорчо си оставаше прост динамичен, докато всички останали бяха стигнали най-малко до помощник-командир на чети, макар че именно той бе успял да донесе на Отряда вестник „Народен звезден глас“ с паметния репортаж за Никиж и с това бе помогнал да се задигне кучето-чудо. И тъй, имаше ли смисъл да се упорствува?

— Ние чакаме — каза майорът след дълго мълчание. — Не искаш ли да говориш с добро? Добре! Щом е тъй, ще те инквизираме. Най-напред ще те горим на клада. Хайде!

Грабнаха Игор и го вързаха за дирека за простирано на пране.

Майор Димчо отново церемониално попита:

— Шпионино, за последен път те предупреждаваме! Не проговориш ли, да знаеш, че след като те изгорим на клада, ще те

разчекнем между два коня и накрая ще те обесим с краката надолу. Даваме ти една минута, за да си помислиш...

На Игорчо му мина мисълта, че ако умре, динамичните най-после ще го повишат и може дори да нарекат някоя от четите на негово име, какъвто бе случаят с Митко Палаузов. Освен това любопитно му беше какво чувствава човек, когато го горят на клада и го разчекват между два коня. Везните започнаха да клонят към твърдост.

И кой знае как щеше да завърши този драматичен епизод от стогодишната война, ако погледът на Игорчо не беше попаднал на ракетата „ДРН 1 Пегас“, която лежеше настрана, наистина посмачкана, но все още привлекателна и бляскава като далечните звезди, накъдето трябваше да лети. Мигновено всички колебания у пленника се стопиха.

Той се размърда между въздетата и пискливо се провикна:

— Ако ви издам тайните, ще ме вземете ли в ракетата?

Предложението обърка астронавтите и дори малко ги разочарова: колко по-интересно щеше да бъде да изгорят врага!

— С ракетата могат да летят само астронавти — отвърна майорът.

— Но ако служиш вярно на науката и на Съзвездието и ни помогнеш да спасим Никиж, може и ти да станеш един ден кандидат-член на Съзвездието.

Названието „кандидат-член“ реши окончателно всички колебания на Игорчо. Къде-къде то е по-интересно от презрителното „динамичен циркаджия“! И къде-къде е по-интересно да летиш с ракета към звездите, отколкото да се кривиш като дресирана мечка пред махленските деца!

— Ще ме пазите ли от Сашо? — попита пленникът.

— Ще те пазим до смърт — отвърна Димчо.

— Ще ме изпращате ли вечер до в къщи? — попита пленникът.

— Ще те изпращаме до края на живота си — отвърна Димчо.

Пленникът мълча известно време, после каза:

— Аз си имам филмово апаратче за приказки.

Това изявление отбеляза пълната капитулация на езика. Той проговори.

До късно астронавтите обсъждаха акцията „Троянски кон“. И чак вечерта, когато се прибираха, Фани се реши да попита Наско Нето:

— Наско бе, защо Игорчо се казва език?

Наско Нето не намери за нужно да отговори на този наивен въпрос. Той презрително вдигна рамене.

6. АКЦИЯ „ТРОЯНСКИ КОН“

Може би някой от вас ще осъди Игорчо, ще го нарече нечестен, дори предател. Да не бързаме. Тъй като знам какво ще стане по-нататък, предпочитам да не хвърлям такива страшни обвинения върху момчето.

Ето какво се случи на другия ден. За динамичните това беше ден като всеки друг, изпълнен със суетнята на приготовленията за цирковото представление. Обличаха се, гримираха се, подготвяха уредите и не подозираха каква заплаха виси над главите им. Наистина, веднага след ултиматума на астронавтите, когато изгониха куриера Фани, те взеха някои предпазни мерки — поставиха един-двама контраразузнавачи наоколо да бдят. Но динамичните никога не се отличаваха с особена бдителност. Те до такава степен презираха неприятеля, че го подценяваха. А когато дойде и историята с прозореца, напълно се разоръжиха.

— Смят ли да дойдат, а? — изрази становището на Отряда Сашо Кобалтовия юмрук. — Кварталният ще ги тикне в участъка!

Обърнаха внимание на контролъора при входа на цирка да бди да не се промъкват други шпиони и с това ликвидираха въпроса.

Този ден на входа стоеше сам Игорчо. Стоеше и се оглеждаше наляво и надясно. Желатели да влязат днес нямаше много. Може би цената три стотинки им се виждаше висока, а може би интересът към цирка в махалата бе започнал да спада.

Точно в уречения час откъм „Раковски“ се зададоха астронавтите. Вървяха един след друг в партизанска колона — цялото Съзвездие Стрелец! Крачеха спокойно със заплашителна твърдост на неумолими съдници.

Сърцето на Игорчо затуптя. За миг почти инстинктивно му се прииска да даде сигнал за тревога, но веднага се отказа: нямаше връщане назад. Назад бяха само униженията, грубостите на Сашо Кобалтовия юмрук, кривенето пред публиката; назад беше позорната роля на дресирана мечка. Напред бяха научните подвизи, звездите и титлата „кандидат-астронавт“.

Майор Димчо се приближи и тайнствено прошепна:

— „Одисей!“

Също така тайнствено Игорчо отвърна:

— „Троя ще падне!“

И му подаде билетче. Майорът се вмъкна във входа.

— „Одисей!“ — прошепна паролата Наско Нето.

— „Троя ще падне“ — допълни Игорчо и му даде билетче. Наско последва Димчо в тъмния коридор.

Така един по един астронавтите се промъкнаха в крепостта на врага. Когато и Фани влезе, Игорчо не можа повече да овладее вълнението си, краката му се подкосиха и той седна на тротоара, заслушан в звуците, които идваха отвътре. Очакваше някакъв ужасен взрив или най-малко пронизителните писъци на Вихра. Но откъм цирка идваха най-миролюбиви шумове. Това още повече уплаши Игорчо и той запуши уши с длани.

А вътре всичко беше в ред. Необезпокоявани от никого, астронавтите седнаха на различни места около манежа, като се стараеха да не привлекат вниманието на останалите посетители. Впрочем останалите посетители не бяха опасни — няколко хлапета, повечето момиченца. Някои, разбира се, веднага познаха астронавтите. Отначало те се учудиха, защото всички бяха в течение на стогодишната война, която раздрусваше устоите на махленските отношения, но като видяха майор Димчо, Наско и Рони спокойно да си сядат с билет в ръка, страховете им се изпариха. Едно такова посещение не можеше да бъде нищо друго освен признак на сключен мир.

И тъй, би първият звънец, би вторият, би и третият. Представлението започваше. Димчо, който седеше на втория ред, огледа своите хора: всички бяха тук, решителни, съсредоточени, чакащи сигнала.

Пред завесата се появи комисарката в униформа на директор с камшика в ръка.

— Драги посетители — провикна се тя, — представям ви най-интересния цирк на Земята, великата и прочута Арена на динамичните. Участвуват най-добрите артисти на света, а също така и кучето-чудо Никиж, което е летяло към звездите, Луната, Слънцето и други планети. Като първи номер ще видите ходене по въже. Изпълнява прочутият еквилибрист Мишо.

Тя изчезна зад завесата. Двама прислужника опънаха между два стълба половин метър над земята дебело въже. На манежа изскочи Мишо, познатият на Фани от детския дом. Изящно се поклони, взе един дълъг прът за равновесие, стъпи на въжето. Тревожно заби барабан.

Длъжен съм да ви кажа, че Мишо беше майстор на ходене по въже. Той вършеше това сигурно и елегантно. Лекичко пристъпваше напред, като се олюляваше над земята с дългия прът на ръце. А барабанът продължаваше да бие твърдо и героично.

Както номерът, така и барабанът направиха голямо впечатление на астронавтите, които никога не бяха се занимавали с цирк. Завладени от изкуството на Мишо еквилибриста, те бяха зяпнали към него и дори майор Димчо се беше унесъл, на път да забрави за какво е дошъл.

И кой знае какво щеше да стане по-нататък, ако изведнъж премреженият поглед на Мишо не беше попаднал на Наско Нето. Той се ококори, замига. Краката му се подгънаха, опита се да запази равновесие, не успя, прътът излетя встрани, Мишо изкрещя, почти се завъртя над въжето и тупна на земята.

Зад завесата се показаха Сашо и Вихра, които изтичаха към падналия Мишо.

Това беше дългоочакваният момент. Майор Димчо се изправи и с глас, който беше упражнявал дълги часове, глас, който трябваше да прилича на крясъка на човекомаймуната Тарзан, пронизителен, ужасяващ, смразяващ кръвта, той изрева:

— Йесидо! Йесидо!

(Вие навярно вече достатъчно добре разбирате марсиански, за да схванете смисъла на този вик. Няма нужда да превеждам.)

Астронавтите мигновено скочиха от местата си и също тъй смразяващо подхванаха:

— Улод Яорт! Улод Яорт! Аруу!

Викът наистина подеждва смразяващо, дори по-силно от приспивателните зелени лъчи, които майор Димчо тъй отдавна се мъчеше да изобрети. Тримата динамични на манежа останаха като втрещени.

Дойде вторият удар: Наско Нето замахна и хвърли към манежа една жабешка бомбичка. Тя запука и заподскача между краката на цирковите артисти, които с вик зарипаха по пясъка.

Дойде третият удар: от няколко страни едновременно към манежа се насочиха три пистолета и три остри струи вода шурнаха към динамичните, които напразно се мъчеха да се закрийт с ръце.

Дойде и краят:

— Йесидо! Йесидо! — провикна се майор Димчо и се втурна към объркания противник.

Астронавтите последваха своя командир.

Не се стигна до бой. Напълно демобилизирани, обезоръжени от изненадата, неспособни за отбрана, динамичните позорно побягнаха кой през оградата, кой през входа, кой през съседните дворове и градинки. След двацет секунди циркът беше в ръцете на Съзвездието Стрелец.

И сега настъпи нещо, което, право да си кажа, се срамувам да опиша. Срамувам се за астронавтите, за тяхната славна История. Справедливостта обаче изисква да не скрия нищо.

Опиянени от лесната победа, samozабравили се съвсем, забравили дори за какво са предприели стогодишната война, обхванати само от жажда за отмъщение, те се впуснаха да опустошават завезтия терен. За по-малко от три минути циркът беше разрушен, завесата изпокъсана, седалките, ложите и креслата разпилени, стълбовете свалени, боите за гримиране смачкани, реквизитът направен на парчета... Обзети от духа на разрушението, астронавтите крещяха до пресипване, въртяха се наоколо да търсят нещо здраво и мачкаха, и тъпчеха, и превръщаха в пепел остатъците на бившия цирк.

Един-единствен запази човешкия си облик в тази зверилница Фани. Още преди последният от динамичните да бе напуснал полесражението, тя изтича зад завесата. Там сред сандъчетата с реквизит и костюмите на артистите, вързан за верижката, стоеше Никиж... Оттатък бушуваше бурята на разрушението. Фани се послуша в зверските крясъци, сред които най-силно се извисяваха ревовете на Наско Нето. Обхвана я страх. Подчинявайки се на своето вярно чувство, тя освободи Никиж, притисна го до гърдите си и незабелязана от вилнеещите победители, изтича навън.

На улицата стоеше Игорчо, зяпнал от страх и изненада.

— Хайде! — прошепна Фани. — Ела да спасим Никиж.

Двамата побягнаха към ракетния център Нептун. Зад тях останаха вандалските крясъци на астронавтите.

7. КРАЯТ НА НАДЕЖДИТЕ

На другия ден във вестник „Народен звезден глас“ се появиха огромни заглавия:

КРАЯТ НА СТОГОДИШНАТА ВОЙНА

РАЗГРОМЪТ НА ПРЕСТЪПНИЯ ОТРЯД НА ДИНАМИЧНИТЕ

ПОДВИГЪТ НА СЪЗВЕЗДИЕТО СТРЕЛЕЦ

ПРЕД ПУСКАНЕ НА КУЧЕТО-ЧУДО КЪМ ВСЕЛЕНАТА

БДИТЕЛНОСТ! БДИТЕЛНОСТ! БДИТЕЛНОСТ!

ДА ЖИВЕЕ НОВИЯТ ОДИСЕЙ — МАЙОР Д.!!!

В поместените статии и репортажи подробно и в най-ярки краски, за да не кажа с преувеличения, се описваха събитията от предния ден. Особено място се отделяше на акцията „Троянски кон“, на блестящия план, разработен от „Новия Одисей“ — вожда на астронавтите майор Димчо. Цели пасажи се отделяха на личните подвизи на Наско Нето, на автора на репортажите Рони Дато. Със силни думи се осмиваше позорното бягство на динамичните. Сашо Кобалтовия юмрук беше наречен „Сашо-нестрашо“, а комисарката Вихра — „пъзла вихър“.

На настъпилото след битката опустошение на цирка се посвещаваха само два срамежливи реда: „Агресорите и крадците на кучета, които се кичеха с названието динамични, получиха заслуженото. Лагерът им бе разгромен.“

За Фани, която всъщност спаси Никиж, се казваше само следното:

„Кандидат-астронавтът Фани добросъвестно изпълни своя дълг.“
А за Игорчо — нито дума!

По-нататък се съобщаваше, че предвид настъпилите усложнения в международната обстановка и поради опасността от нови авантюри на врага Съзвездието Стрелец е решило да не изчака по-благоприятни космически условия, а незабавно, още днес, да предприеме дългоочаквания опит с пускането на кучето-чудо Никиж към всемира.

Извънредното издание на вестника има огромен успех. То мигновено се разграби и редакторът Рони Дато трябваше да напише второ издание, което се разпространи сред новите привърженици на астронавтите.

А те не бяха малко. Победата на Съзвездието има необикновен отглас в нашата улица и в съседните махали. Вестта светкавично обиколи всички детски чети, отряди, дружества, общества, съюзи, организации, асоциации, дружини, банди, групи, коалиции, конфедерации и федерации, които действуваха в околността. В ракетния център Нептун започнаха да се стичат делегации и частни лица, за да поздравят астронавтите и да молят да бъдат приети в Съзвездието. Астронавтите вежливо, но снизходително приемаха поздравленията, а предложенията за влизане в Съзвездието посрещаха сдържано, като обаче милостиво позволяваха на новодошлите да се въртят около ракетния център, да помагат и евентуално да наблюдават пускането на звездолета. За пръв път в ракетния център се появи Кънчо, синът на кварталния, съвсем мъничък, като фъстък. Трябва да го запомните, защото по-нататък той ще играе важна роля в нашия разказ.

Ето, в тази необикновена обстановка астронавтите пристъпиха към новия опит. Понесени от крилата на ентусиазма (и — да си признаем — от страха), подпомогнати от десетки гости и наблюдатели, те възстановиха ракетния център за не повече от три часа. Да, за три къси часа полигонът беше разчистен, площадката изравнена, дворецът на Никиж изграден, а деветмоторният електроатомокарбиден звездолет „ДРН 1 Пегас“, поставен в летателна готовност.

В пет часа на другия ден, който можем да наречем „Втори ден О Н“, ракетният център Нептун беше толкова претъпкан с народ, че охраната едвам успяваше да удържи напора на зяпачите. Вълнението сред гостите беше голямо: за пръв път те присъствуваха на такава

събитие. Наистина всички бяха чели за пускането на ракети, бяха виждали на кино спътници и контейнери с опитни животни, знаеха за Лайка, Стрелка и Белка, познаваха отлично Гагарин и Титов, а Гагарин бяха посрещали чак на летището при посещението му в София, но едно е да гледаш кино и да посрещаш Гагарин, друго — да бъдеш тук, пред почти истинска ракета, с почти истински контейнер, в който щеше да има истинско, ама наистина истинско куче!!!

С всяка измината минута нетърпението растеше — щабът на астронавтите беше влязъл в бараката, където набързо коригираше и допълваше посланието до марсианите, което Никиж трябваше да отнесе. Наложиха се да съчинят цял нов пасаж, а посланието да препишат на друг пергамент, защото старият беше пострадал при нападението на динамичните.

Най-сетне Димчо, Наско и Рони излязоха и отново, както при първия „Ден О Н“, мълчаливо закрачиха напред. Спряха се пред звездолета. Рони Дато разгърна пергамента и бързо-бързо зачете, поглеждайки от време на време към оградата, където стояха на пост трима разузнавачи.

„Драги съседни марсиани! Пише ви Земята! Пише ви Земята, планетата, която се намира между Марс и Венера. Пише ви Човекът, най-разумното същество на планетата Земя. Това, което намерихте в ракетата, не е човек, а куче...“

Гостите захласнато слушаха това необикновено послание, което аз няма да повтора, защото сте го прочели веднъж. Ще се спра само на допълнението, което гласеше така:

„... Настоящата ракета, която се казва деветмоторен атомокарбиден звездолет «ДРН 1 Пегас», ние ви изпращаме след една голяма победа, която удържахме над проклетия Отряд на динамичните. Динамичните, ръководени от Сашо-нестрашо, макар че живеят при социализъм, се държат като фашисти и крадат кучета, за да

пречат на нашата научна дейност. Ние ги победихме в стогодишна война и горещо желаем тази война да е последна на нашата планета. Вие навярно много добре знаете какво е това война, защото Марс дълго време е била войнолюбива планета. С настоящото послание ние искаме да ви уверим, че ние никога няма да ви нападнем първи и че желаем да живеем в мир както с вас, така и с всички останали планети, звезди, съзвездия и мъглявини...“

Посланието завършваше с познатите възгласи:

„Да живее науката! Да живее човекът! Да живее Марсианинът!

Да се развива и крепне дружбата между Марс и Земята!

Да живее мирът в космоса!

Планета Земя, 14 юли 1963 година от Новата ера. От името на всички човеци от планетата Земя, за Съзвездието Стрелец:

Димчо, майор, конструктор, главен астронавт, ученик от четвърти клас, наречен още Новия Одисей.

Наско, наречен Нето, навигатор, началник на разузнаването, ученик от четвърти клас.

Рони, наречен Дато, радист, началник на пропагандата, ученик от четвърти клас.“

Четенето завърши. Рони Дато вдигна поглед от пергамента и облекчено въздъхна: той все се страхуваше, че динамичните могат да нападнат, докато чете.

— Другари и гости! — провикна се майор Димчо. — Който е за това послание, да гласува!

Всички вдигнаха ръка. Наоколо легна тържествено мълчание.

Внезапно прозвуча тънкото гласче на Фани:

— Трябва да пишем на марсианите да не дават на Никиж много месо, защото е малък. Да му дават мляко...

Наско Нето грубо я прекъсна:

— Глупачка! Марсианите знаят по-добре от тебе какво ядат кучетата.

Този дребен инцидент замалко не смути празничната атмосфера. Без да му обърне внимание, майор Димчо сгъна пергаментата на съвсем малко свитъче и го пхна под пръстена на Никиж, между крачето и металната пластинка. Вдигна кучето-чудо над главата си, показа го за последен път на всички, целуна го по двете бузи и го сложи в контейнера, направен от една стара грамофонна кутия, покрита с полиетиленово платно. Контейнера постави в ракетата, затегна капака, провери всички отверстия, моторите, перките на стабилизаторите, резервоарите за гориво, изходните канали на дюзите. Изправи се и каза:

— Звездолетът „ДРН 1 Пегас“ е готов за път. Умоляват се гостите да се оттеглят на безопасно разстояние.

В пълно мълчание наблюдателите се отдръпнаха чак до стената.

Майор Димчо взе атомокарбидното гориво от една консервна кутия и започна да пълни моторите.

— Пали! — провикна се той.

Наско Нето сипа вода в моторите и енергично завъртя манивелата. Чу се характерното съскане на атомокарбидните дюзи. Ракетата се затресе.

Двамата бързо залегнаха. Майор Димчо започна да брои:

— Девет... осем... седем... шест...

Часът беше точно 18. Слънцето вече клонеше към хоризонта, някъде над него бяха планетите, звездите, мъглявините, към които в този вълнуващ миг бяха насочени всички мисли и надежди на астронавтите.

— ... пет... четири... три...

Откъм „Раковски“ звънна тролей, вехтошар рекламираше вехториите си, бебе плачеше на третия етаж, но на площадката никой не чуваше нищо. Напрегнати до крайност, всички се вслушваха в гласа на майор Димчо:

— ... две... едно... НУЛА!

И — БАМ!

За голяма изненада на всички и най-вече на майор Димчо точно на нулата гръм разтърси простора. Към висините нещо полетя като

вихър, мина под слънцето, завъртя се сред дим, пепел, миризма на карбид и изгоряла козина и — тресна на земята. Към синьото небе заедно с пушека, праха, тенекийки и трески се понесе жаловит кучешки вой.

Астронавти и наблюдатели лежаха, забили нос в планетата Земя.

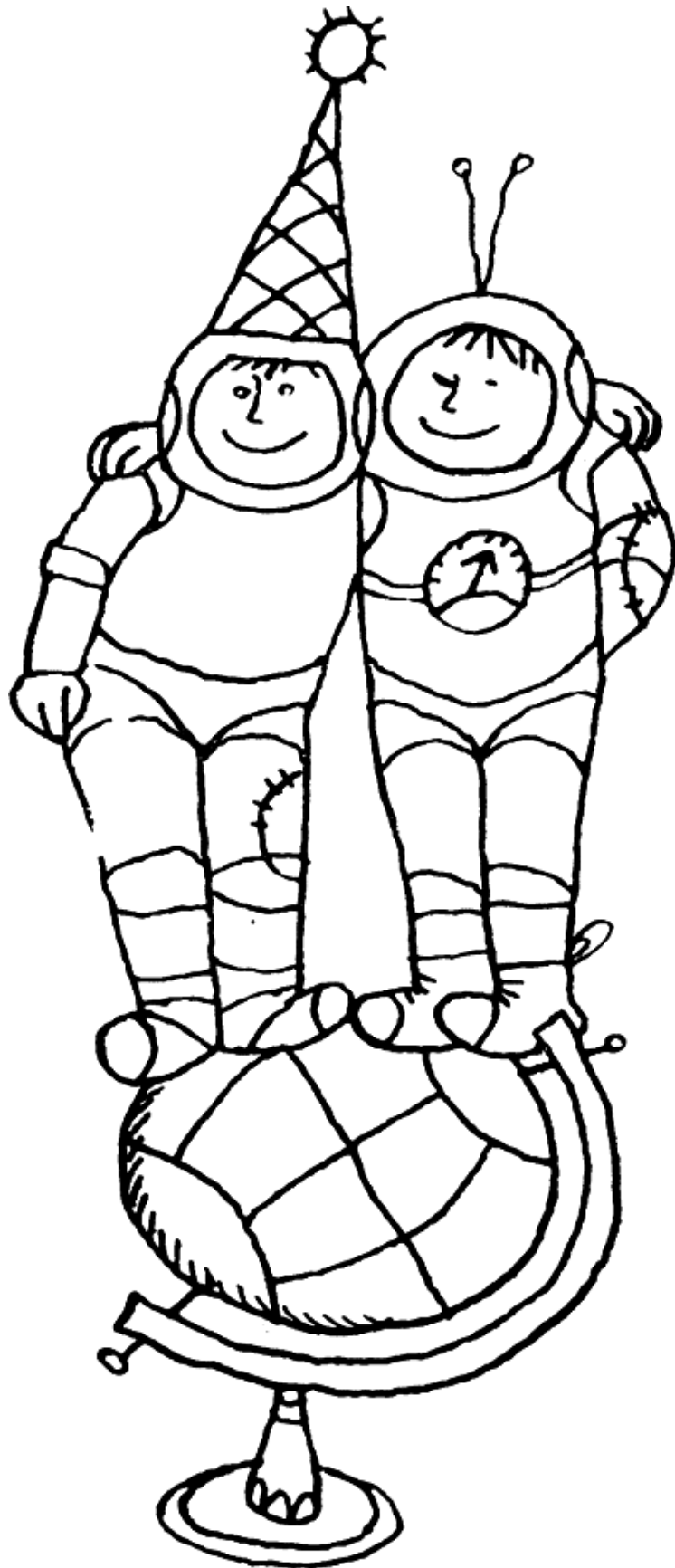
Пръв вдигна глава майор Димчо. Най-напред погледна към небесата. Ракетата я нямаше там. Погледна надолу — ракетата лежеше на стартовата площадка смачкана като хармоника. От нея се издигаше миризлива пара. Той изтича към звездолета, отвори капака, измъкна кучето от контейнера. То квичеше, дращеше с нокти, сърцераздирателно виеше. Козината му бе опърлена чак до опашката. С яростно движение то се изтръгна от ръцете на Димчо и се замята по тревата, обзето от болезнени спазми.

Втори се изправи някакво момче между гостите. Бледо, треперещо, то изтича към ъгъла на гаража и направи мокра дيريا по стената.

Трети се изправи Наско Нето. Той огледа с мнителен поглед развалината, опипа тук-там бившата ракета и продума между зъбите си тъй, че да го чуят всички:

— Саботаж!

ТРЕТА ЧАСТ
МИРЪТ

1. НИКИЖ ИЗЧЕЗВА

Никой не забеляза как и кога изчезна. Страшната дума, изречена от Наско Нето след катастрофата, предизвика такъв обрат в настроението, че никому не беше до кучето.

Саботаж! Не всички разбраха съвсем точно какво означава това, но на всички беше ясно, че тази дума води след себе си усложнения и може би нова стогодишна война. И както обикновено става при такива случаи, малодушните побързаха да напуснат потъващия кораб. Няколко минутки по-късно на ракетната площадка, около димящите развалини на „ДРН 1 Пегас“, бяха останали само съкрушените от скръб астронавти и трима гости — истински смелчаци, които бяха решили завинаги да свържат съдбата си със Съзвездието. Между тях беше и Кънчо. Макар и много малък (сега щеше да постъпи в първи клас), Кънчо беше син на кварталния милиционер, а това, особено при сегашното положение на Съзвездието, беше от голямо значение.

— Да, саботаж — промърмори мрачно Наско Нето. — Някой шпионин е повредил моторите. Затова ракетата не влезе в орбита, а се отклони към планетата Земя.

Той жестоко замахна с юмрук по невидимия шпионин:

— Само да ми падне! Ще го направя на кюфте!

Рони Дато свали очилата си и дълго ги бърса:

— Ама нали си имахме охрана! — каза той.

— Шпионите проникват навсякъде! — отсече Наско Нето и пак удари едно кроше. — Трябва да проверим всички, които са тука!

Неволно очите на всички се насочиха към Игорчо, който се беше сгушил зад бараката. Той вдигна страдалчески глава, по лицето му се разля паника.

— Ти ли направи това? — провикна се Наско Нето. — Кажи! Ти ли направи това?

И без да дочака отговор, се нахвърли върху него:

— Шпионин недин! Троянски кон!

Зamahна да удари, но майор Димчо го изпревари, задържа ръката му и го бутна настрана.

— Защо го биеш?

— Защото е шпионин, затова?

— А откъде знаеш, че е шпионин?

— Знам. Той нарочно дойде при нас, за да ни шпионира.

— Ама нали ти го плени като език!

Наско Нето изведнъж се сети, че наистина той бе пленил Игорчо, но въпреки това не отстъпи.

— Ти, ако си истински майор и астронавт, ще разбереш, че той е шпионин. И ако не вярваш, хайде да го мъчим, той ще издаде всичките си тайни и ще си признае, че е шпионин.

Тогава майор Димчо застана пред Наско и както се полага на истински предводител, твърдо каза:

— Игорчо е почти кандидат-астронавт и нямаш право да го пипнеш.

— Брей!

— Брей, ами!

— Ти ли ще ми заповядваш?

— Ще ти заповядвам!

— Ако ти перна една, ще видиш!

— Перни де!

Наско перна, Димчо отвърна, сбиха се. Започна една срамна сцена, недостойна за такива видни астронавти. Двамата се боричкаха сред развалините на звездолета, пред погледите на останалите: тъжна картина на падение и позор.

Те се блъскаха, ритяха, драскаха, щипеха и пъшкаха, и виеха като човекоядци.

Неочаквано над тези дивашки звуци се понесе вопъл:

— Ааа! — реवेशе, та се късаше Игорчо. — Аааа!

Двамата прекъснаха боя и се обърнаха към него:

— Какво си се разревал, бе лигльо! — провикна се задъхан Наско. — Да не би тебе да бием, а?

— Ааа! — продължаваше да крещи Игорчо през сълзи. — Аа! Няма го Никиж! Никиииж!

— Каквоо? — викна майор Димчо.

— Няма го Никиж! — реवेशе Игорчо. — Никиииж!

При тази новина враждата, отчаянието и поражението бяха незабавно забравени. Никиж действително беше изчезнал. Без да чакат

нито секунда, астронавтите и тримата им нови съюзници се впуснаха да го търсят. Едни хукнаха към съседните кооперации, други зад гаража, трети към реката, в съседните градини и дворове. Проникнаха навсякъде, чак до таваните на къщите. Претърсиха всяко храстче, каналите край реката, празните щайги на плод-зеленчук, кофите за смет. Обърнаха целия квартал. Напразно. От Никиж нямаше и следа.

Събраха се на ракетната площадка уморени и озлобени. Всички бяха тук освен Фани, но никой не забеляза отсъствието ѝ. Бездънно отчаяние легна над Съзвездието. Бяха лишени от ракета, бяха лишени от опитното куче, бяха лишени от всякакви перспективи. Не оставаше нищо друго, освен отново да започнат да играят на омръзналите стари игри като гоненица или на партизани и жандармеристи.

Наско Нето пръв се съвзе от отчаянието.

— Да не стана комсомолец, ако не са го откраднали пак ония! — реши той, като сви юмруци.

Това беше достатъчно, за да се пооправи настроението. Все пак Наско сочеше някакъв изход от мрака на безнадеждността.

— Вярно, бе! — каза майор Димчо. — Хайде да проверим!

Всички се изправиха, готови да тръгнат. Само Рони Дато спокойно издуха стъклата на очилата си:

— Ами ако това е засада? Ще ни причакат и ще ни нанесат решително поражение.

— Какво предлагаш? — запита майор Димчо.

Тук именно Рони Дато направи тактическа грешка. Той не прецени правилно състоянието на духовете на другарите си, които чисто и просто искаха да се бият, и каза:

— Да им изпратим напомнящо писмо.

И иначе разумното предложение даде обратен резултат. Всички се нахвърлиха върху него с викове:

— Стига писма! Искаме си Никиж! Да вървим да си вземем Никиж! Долу крадците!

Най-силно крещеше майорът, който още не можеше да се примири със случилото се.

— Хайде! — провикна се той. — Да вървим! А който си иска да пише писма, нека си остане тук да пише!

— Да вървим! Да вървим! — крещяха невъздържано останалите.

Те се втурнаха към улицата — една дезорганизирана орда от невъзпитани момчета, които се блъскаха в минувачите.

А там, край разрушената ракета, остана само Рони Дато. Той повдигна снизходително рамене и бръкна в склада на звездолета, където бяха хранителните резерви на Никиж...

2. НА ЖИВОТ И СМЪРТ

Това беше лозунгът на динамичните през последните дни. Друг изход нямаше след вчерашното поражение. Пък можеше ли да бъде иначе? Когато циркът вече не съществува, когато Никиж навярно лети към космоса, когато славният Отряд на динамичните е станал за посмешище в махалата и когато неговите вождове биват наричани Сашо-нестрашо и Вихра — пъзла-вихър! Живот или смърт! Само това! И динамичните се готвеха за откъсването, за битката, която щеше да бъде последна, защото след нея щеше да има или смърт, или слава.

Готвеха се здравата, макар че бяха самички, изоставени от съюзници и симпатизанти. Лично Сашо Кобалтовия юмрук, наречен още Сашо-нестрашо, си купи от книжарницата една книжка с картинки: „Жиу-жицу“. По цели часове той упражняваше разни смъртоносни хватки и беше сигурен, че ще може да се справи с когото и да било, дори с Наско Нето. От своя страна комисарката Вихра организира фабрикуването на ластици и прашки и сега, събрани в манежа на бившия цирк, динамичните правеха учение, като се целяха с камъни в нарисуваните по стената кръгчета. С особено настървение стрелците се мереха в една от фигурите с надпис „Майор Д.“

И изведнъж стана нещо неочаквано, невероятно, просто фантастично.

От коридора на входа се появи майор Димчо.

Лично той! С голи ръце!

Последваха го един след друг всички астронавти, тримата им съюзници с малкия Кънчо, та дори и Игорчо. И всички невъоръжени, но с фанатичен огън в очите.

Динамичните веднага прекратиха заниманията си. За отбрана не можеше и да се помисли: те просто замръзнаха от изненада, макар че държаха в ръцете си прашки и ластици.

Майор Димчо пристъпи напред. Беше мръсен, с издраскано лице и раздран ръкав на ризата.

— Дайте ни Никиж! — каза той твърдо.

Първия миг динамичните не разбраха какво иска той. И затова не последва отговор.

— Дайте ни Никиж! — повтори по-високо предводителят на астронавтите.

Едва сега смисълът на казаното стигна до динамичните. Сашо смръщи вежди, бързо съобразявайки какво може да означава това. Клопка! — това беше първата му мисъл. Но като видя окаения вид на астронавтите, отхвърли тази мисъл. Тук имаше нещо друго.

Майор Димчо направи още една крачка напред.

— Чувате ли, крадци! — провикна се той и в гласа му имаше сълзи. — Дайте ни си Никиж, иначе пак ще ви набием!

Поуплашен, Сашо неволно отвърна:

— Ама Никиж го няма тука, бе!

— Лъжеш! — извика Димчо.

— Честна пионерска.

Майорът усилено замига. Убедителната честна дума на Сашо пресече устрема му. Той объркано се обърна към своите:

— Къде е тогава, а?

— Не виждаш ли, че те мота! — изсмя се презрително Наско Нето.

— Я не обиждай, че знаеш ли? — покопоти се Сашо и пристъпи към Наско.

— Какво да знам? — възрази началникът на разузнаването.

— Като ти цапна една, ще видиш!

— Цапни де!

— Мислиш, че не мога, а?

— Хайде де!

Двамата застанаха един срещу друг, подсмърчаха и се ежеха като петли: Сашо — дълъг, набит, с квадратна брадичка и ковбойски панталони; Наско — слабичък, със сплескан боксърски нос, рус перчем над очите и разкъсана риза.

— Слушай, да знаеш, че ще те напляскам.

— Пляскай де!

И пак замълчаха. И пак се заклатиха един срещу друг и никой не смееше да удари пръв.

— Остави! — намеси се майор Димчо, като дръпна Наско. — Не виждаш ли, че е въоръжен.

Едва сега динамичните осъзнаха, че държат в ръцете си такива опасни оръжия като прашки и ластици. Самочувствието им явно укрепна. Някои от тях заплашително опънаха ластици, заредени с камъчета.

Сашо надменно се засмя:

— Аз ще го натупам и без оръжие.

И рицарски хвърли прашката на земята.

— Добре тогава — каза Наско Нето, — хайде да се бием до смърт. Който победи, ще си вземе Никиж завинаги.

— А като го няма?

— Като го няма, ще го търсим и ще го намерим! — провикна се майор Димчо ентусиазирано.

— Хем заедно да го търсим — чу се тънкото гласче на Игорчо.

Настана мълчание, изпълнено с напрежение и едва сдържан възторг. В идеята да търсят Никиж заедно имаше нещо ново и същевременно страшно съблазнително, като подарък, който още се намира в опаковката. В главата на майор Димчо мина мисълта каква страшна сила биха представлявали обединените динамични и астронавти. Та те биха владели целия свят, цялата вселена, включително Земята и Марс! Сашо навярно помисли същото, защото каза:

— Па може и да го търсим заедно...

— И ще го намерим! И ще накажем крадците! — отсече Димчо.

Пак мълчание. Почти се чуваше как работят мозъците и как бият сърцата на момчетата.

— Трябва да подпишем договор — обади се Димчо.

— Няма нужда — великодушно махна с ръка Сашо. — Ние сме честни хора. Да се закълнем и толкова.

— А ако двубоят завърши наравно? — попита с тревога Игорчо.

— Ще се бием до смърт — с мрачна тържественост отвърна Сашо.

— Ама нищо от това — упорствуваше Игорчо, — какво ще правим, ако и двамата умрете?

— Хм... Ако и двамата умреме... — Сашо не можа да намери отговор на този сложен въпрос и само се почеса по четината.

— Ако умрат и двамата — каза майор Димчо, — ще си разделим кучето на две: една седмица ще бъде с нас и ще лети в космоса, една

седмица ще бъде с вас и ще играе в цирка. Съгласни ли сте?

— Ей, че хубаво! — възкликна Игорчо.

— Дадено! — съгласи се щедро Сашо и протегна десница, напълно убеден в собствената си победа. Ненапразно беше прочел цялата книжка „Жиу-жицу“.

Майор Димчо също протегна десница и двамата предводители си стиснаха ръцете. Моментът беше исторически: два могъщи враждуващи лагера се съюзяха в името на една обща, благородна цел.

— А сега — каза делово Наско Нето, като засука ръкави. — Хайде!

Със същата деловитост и Сашо хвърли якето си. Наобиколиха ги динамични и астронавти, един до друг, строги и обективни съдии, готови да отбележат всеки удар, всяко нарушение, поражението или победата.

И тъкмо да почнат, майор Димчо застана помежду им:

— Бягай оттука! — каза той на Наско Нето. — Аз ще се бия.

— Брей! — викна Наско. — Отде накъде?

— Тъй. Това си е мое право.

— Ама той ще те сплеска! — почти проплака Наско.

— Ще видим.

Наско ядосано поиска да каже още нещо, но само махна с ръка, плюна между зъбите си и застана зад последната редица, за да наблюдава как майор Димчо ще бъде сплескан.

Постъпката на вожда на астронавтите направи силно впечатление на всички и преди всичко на динамичните. Авторитетът му изведнъж порасна и дори Сашо Кобалтовия юмрук се изпълни с уважение към него, макар да беше убеден, че само с един удар ще повали този маляк.

Главният астронавт застана пред своя могъщ противник, нисичък, мургав, с тъмна къдрава коса и живи черни очи. Протегна напред юмруци и каза:

— Аз съм готов.

Боят започна.

И завърши наравно.

Това беше един съвсем джентълменски бой, схватка между уважаващи се противници, двубой между истински рицари.

Това беше последната битка между Съзвездието Стрелец и Отряда на динамичните. Оттогава в нашата махала настъпи нова ера.

3. СЪВМЕСТНО СЪЩЕСТВУВАНЕ

На другия ден Рони Дато съчини следния

ДОГОВОР ЗА СЪВМЕСТНО СЪЩЕСТВУВАНЕ

„Днес, 15 юли 1963 година от Новата ера, между Съзвездието Стрелец, представлявано от своя ръководител майор Димчо, наречен още Новия Одисей, и Отряда на динамичните, представян от своя предводител Сашо, наречен още Кобалтовия юмрук, бе сключен следният договор с преамбюл:

Преамбюл: Дългогодишната вражда, студената война и истинска стогодишна война не донесе нищо добро на човечеството и на двете воюващи страни. Разрушени бяха много големи ценности, като ракетата «ДРН 1 Пегас», Цирка на динамичните и други неща, които са много важни за прогреса. Освен това беше счупено и едно стъкло, принадлежащо на неутрална страна.

Борбата между двата лагера беше използвана от тайнствена трета сила, която подло задигна кучето-чудо Никиж, най-голямата скъпоценност на двете договарящи страни, необходимо за научни и циркови цели.

Поради това двете договарящи страни се съгласиха на следното:

§ 1. Прекратяват стогодишната война.

§ 2. Астронавти и динамични обединяват своите сили под общото заглавие *Федерация на динамичните астронавти*, което, съкратено, да се чете *Федерация на династронавтите*.

§ 3. Начело на Федерацията застава обединено командване, съставено от майор Димчо и Сашо Кобалтовия юмрук.

§ 4. Всички блага на двете страни, като звездолети, атомни мотори, боички за рисуване, циркови платнища, въжета за ходене, водни пистолети, ракетни площадки, прах за кихане, зелени лъчи за приспиване и други подобни, стават обща собственост.

§ 5. Забраняват се всякакви обидни прякори.

§ 6. Федерацията си поставя за главна цел в живота намирането и освобождаването на кучето-чудо Никиж, което тайнствената трета сила е задигнала. Федерацията няма да жали средства, усилия, пот и кръв, както и всички спестявания, които династронавтите имат в своите касички, за постигането на заветната цел.

§ 7. Федерацията ще накаже с позорна смърт и проклетие за вечни времена крадеца на Никиж.

§ 8. След постигането на заветната цел, кучето-чудо ще бъде използвано за научни и циркови цели така:

а) една седмица за научни цели, като ще се изпраща на Марс или други планети;

б) една седмица за циркови цели, като ще играе в цирка.

§ 9. Който наруши този договор, да му изсъхне ухото.

§ 10. Членският внос е две стотинки на седмица.

§ 11. Да живее могъщата Федерация на династронавтите — опора на мира в цялата Вселена.

§ 12. Долу тайнствената трета сила, крадец на кучета!

§ 13. Който намери кучето Никиж живо или мъртво, ще бъде провъзгласен за почетен член на Федерацията за всички времена.

§ 14. Да живее науката! Да живее цирковото изкуство!

§ 15. Напред към освобождаването на Никиж!

§ 16. Долу ръцете от Никиж!

София, ракетен център Нептун и Арена на динамичните.

Подписали:

Димчо, майор, наречен Новия Одисей.

Сашо, наречен Кобалтовия юмрук.“

При гробно мълчание Рони Дато прочете текста на договора, който поразява буквално всички. Динамичните не можеха и насън да съчинят такова нещо.

Не ще и дума, договорът беше добре съчинен. Рони Дато използва редица международни договори, които бе намерил в библиотеката на баща си. Астронавтите го приеха веднага без всякакви възражения. Динамичните имаха само едно възражение: те бяха против названието Новия Одисей, прикачено към името на майор Димчо. То твърде много им напомняше за неотдавнашното поражение. След кратко колебание Димчо великодушно се съгласи и се пожертвува.

Подписването на договора стана при много тържествена обстановка в ракетния център Нептун, а ратифицирането в Арената на динамичните. Присъствуваха не само всички динамични и астронавти, но и много приятели, симпатизанти и съюзници от околните дворове и махали. Дойдоха и тия, които така малодушно напуснаха астронавтите след провала в Деня О Н.

Договорът беше подпечатан с два печата — единия на бившото квартално комисарство по разпределението, другия — на „ДТП Вторични суровини. Вълнени и памучни парцали“, и предаден на съхранение на Игорчо, когото смятаха за обединяващо лице. Две други копия заровиха на различни места край ракетния център и цирка.

След официалната част динамичните, които не бива вече да наричаме така, дадоха последното си частно цирково представление. Бяха блестящи! Мишо игра върху въжето, Игорчо танцува като дресирана мечка, Сашо изви три дебели железни щанги, а Вихра прояви фокуснически способности. Публиката лудо ръкопляскаше. Беше хубаво.

И никой не забелязваше отсъствието на Фани.

4. БОЙНИТЕ ДЕЙСТВИЯ ЗАПОЧВАТ

Тържествата завършиха в 4 часа следобед. В 4 и 15 Федерацията на династронавтите предприе първите действия за постигането на заветната цел. Време за губене нямаше.

След кратко съвещание щабът на Федерацията, в който влизаха майор Димчо, Сашо Кобалтовия юмрук, Рони Дато, Наско Нето, Вихра и Мишо еквилибристът, реши да се предприеме масово претърсване по всички детски групировки, намиращи се между реката и ЦУМ. Точен списък на тия съюзи и обединения нямаше, но щабът прецени, че те не са по-малко от 25. Разделиха федеративните сили на 9 бойни групи, които имаха за задача да проникнат в чуждите територии, да разузнаят, да проучат, да преговарят, да заплашват, да се бият, да правят, каквото си искат, но да открият и освободят Никиж — жив или мъртъв!

Димчо и Сашо се заеха с най-далечните и опасни райони, намиращи се около гара Сердика. Най-близкият район беше великодушно предоставен на групата на малките, — съставена от Игорчо, Фани и Кънчо, сина на кварталния милиционер. Едва когато тази група трябваше да тръгне, забелязаха, че бившият кандидат-астронавт отсъства. Помислиха, че е отишла да закуси, и с това ликвидираха въпроса. В групата останаха само Игорчо и мъничкият Кънчо, който ужасно много се вълнуваше от предстоящите операции: той за пръв път изпълняваше такава отговорна и тежка задача. От своя страна пък Игорчо, назначен за командир на бойната група, се стараеше да има държание, достойно за истински командир: няколко пъти дръзко плюна между зъбите си по подобие на Наско Нето.

В четири и половина се изниза и последната група. В шест и половина, когато слънцето падаше над Люлин, групите започнаха да се връщат с разнообразните белези на енергични разузнавателни и бойни действия: съдрани панталони, синини под очите и прочие.

Никиж го нямаше.

Командирите на групите докладваха за безрезултатната акция и се заеха да сложат в ред външността си, преди да се приберат. Няма да

се спирам на всеки доклад, но все пак ще очертая картината, която се получи:

В целия претърсен район, в териториите на 25 детски обединения, бяха открити две научни дружества, три цирка и седем космически бригади. Явно бе, че примерът на бившото Съзвездие Стрелец действуваше заразително. Отбелязани бяха четири ракети, готови за старт, три в строеж със съответните площадки и други съоръжения. В тия седем общества, три цирка и научни дружества работеха не по-малко от осем кучета! За съжаление никое от тях не беше Никиж и за щастие никое нямаше способностите на изчезналото куче-чудо.

По-нататък: повечето от групировките бяха добре организирани, имаха си отбрана и разузнаване, за което впрочем говореха синините под очите и съдраните панталони.

Резултатите никак не бяха весели. Напротив, не само че не бе намерен Никиж, но на хоризонта се издигаше сянката на съперничеството. Наистина, сега засега осемте кучета бяха неопитни, но какво ли не прави обучението! Току-виж утре други ден към космоса отлетял някакъв си неизвестен селски Мурджо или Шаро! И тогава — сбогом, слава! Сбогом, първенство в науката! Не, това няма да стане! Никиж трябва да бъде намерен!

И щабът дълго разисква, обсъждайки предложение след предложение. Когато вечерта се прибраха по домовете си, планът за действие за следващия ден беше съставен.

5. ЕДНА ДРАМА МЕЖДУ ШЕСТ ОЧИ

Преди да се прибере в къщи, Игорчо се отби у Фани. Искаше да разбере защо е отсъствувала днес, да ѝ разкаже за всички вълнуващи събития през изтеклите часове и преди всичко да ѝ се похвали за голямото доверие, което Федерацията беше проявила към него, като му беше възложила да съхранява съюзния договор.

Той звънна. Показа се майката на Фани. Изглеждаше разтревожена.

— Добър ден, тука ли е Фани? — попита Игорчо.

— А, ти ли си, Игорчо? Влез, влез да видиш как се глезоти твоята приятелка!

Тя го въведе в стаята. Още като ги видя да влизат, Фани, която лежеше в леглото, панически вдигна одеялото до очите си. В големите ѝ тъмносини зеници се изписа безграничен ужас.

— Виждаш ли я, хубавицата! — каза майката. — Това прави цял ден. Излежава се! Ако до довечера не станеш, ще извикам доктор, добре да знаеш!

— Не искам доктор! — нацупи се Фани. — Не искам! Нищо ми няма.

— Защо не станеш тогава?

— Така.

Майката заканително поклати глава:

— Почакай да видиш ти, като се върне татко ти!

Когато майката излезе, Фани вдигна още по-плътно одеялото към брадичката си и промърмори:

— Хайде отивай си!

В гласа ѝ имаше страх и враждебност. Игорчо съвсем не очакваше такъв прием. Той се обиди.

— Добре, ще си отида. Но няма да ти разкажа нищо тогава.

По лицето на Фани се изписа душевна борба, но в края на краищата женското любопитство надделя. За миг ужасът в очите ѝ се посмекчи. Тя попита:

— Сам ли си?

— Сам съм — учудено отвърна Игорчо. — Защо питаш?

— Ей тъй. Разкажи ми сега, ама бързо.

— Аз съм командир — каза той.

— Какъв командир?

— Командир на бойна група, за да търсим Никиж. И ти си в нея.

Паниката отново се появи в очите на Фани. Под одеялото нещо подскочи и затрепера. Фани бързо притисна с ръце треперещото одеяло.

— Какво ти е? — попита Игорчо — Студено ли ти е?

Той понечи да се приближи, но тя се дръпна към стената.

— Бягай оттука! — почти проплака тя. И заедно с думите ѝ на Игорчо му се стори, че чува и някакъв писък.

Той уплашено отстъпи, не знаейки какво да прави по-нататък. Но бързо се покопити.

— Знаеш ли какво, Димчо и Сашо Кобалтовия юмрук се биха на живот и смърт, ама излязоха наравно и сега всички сме Федерация на динамичните астронавти и заедно търсим Никиж.

Тя пак се дръпна към стената, устните ѝ затрепераха.

— Имаме си и договор — продължаваше Игорчо. — Аз ще го пазя за вечни времена. Като уловим крадеца на Никиж, ще му отрежем дясното ухо и ще го прокълнем завинаги.

Тя се разрева. Той се приближи до нея, твърдо решен да я утеши.

— Ама защо плачеш, бе Фани? Какво съм ти направил?

Тя вдигна ръце, за да го отблъсне. И в същия миг под одеялото нещо се разшава, нещо изквича, показа се Никиж, весел, усмихнат. Като видя Игорчо, хвърли се към него, целуна го по бузата, после скочи светкавично на пода и започна лудешки да се върти и да се премята между столовете и масата.

Игорчо стоеше стъписан. Фани изведнъж престана да плаче:

— Никиж, тук! — заповяда тя.

Кучето покорно скочи до нея. Тя бързо го скри под одеялото.

— Какво прави тук Никиж? — попита Игорчо смяян.

— Нищо — отвърна тя, — пазя го.

— Ти ли го открадна?

— Не съм го откраднала. Аз го спасих.

— От кого? — все повече и повече се учудваше Игорчо.

— От вас! От всички момчета! Вие щяхте да го убиете! Хем искате да го пратите на Марс, хем не знаете да управлявате ракета. Виж какво сте му направили завчера!

Тя дръпна одеялото, под което Никиж нетърпеливо лежеше, облегал на предните си лапички. Едва сега Игорчо забеляза превръзката и лепенките от лейкопласт, с които кучето бе покрито поне на десет места.

— Ако още веднъж го пратите на Марс, той ще умре, ама наистина!

Игорчо виновно мълчеше. Но у него внезапно заговори дългът:

— Трябва да върнеш Никиж. Ще ми го дадеш на мен и на никого няма да кажа. Честна пионерска.

— Ти още не си пионер! И няма да ти го дам! На!

— Ама иначе ще те накажат със смърт и вечно проклятие и ще ти отрежат дясното ухо!

— Нека!

Пред такова твърдоглавие Игорчо се почувствува безпомощен.

— Какво ще правиш тогава? — попита той.

— Нищо. Ще си го пазя Никиж, ще си го лекувам и ще си го храня, докато порасне, и през цялото време ще си играя с него.

— А татко ти?

Фани отново се разплака, този път с дълбоко отчаяние. Тя знаеше много добре, че ако татко ѝ узнае за кучето, с Никиж е свършено.

На Игорчо му дожаля за Фани. Очите му се насълзиха и насмалко щеше да заплаче и той. Само съзнанието, че е командир на бойна група, попречи на сълзите да потекат.

Чуха се стъпки. Фани бързо покри Никиж с одеялото. Влезе таткото на Фани, режисьорът Антон Антонов, последван от майка ѝ. Другарят Антонов беше нисичък, заоблен, с още по-заоблено шкембенце.

— Какво ѝ е на моето момиче? — попита той весело и опипа челото на Фани. — Боли ли го нещо? Хм... температура няма... Все пак... Ей сегичка ще дойде чичо доктор и всичко ще мине... А ти, Игорчо, веднага си иди в къщи и хубаво си измий ръчичките. Хайде, хайде!

— Довиждане! — едва промърмори Игорчо и като хвърли към Фани поглед, преизпълнен със съчувствие, излезе.

Той не се изми, нито дори яде. Легна си и дълго не можа да заспи, разкъсван от тревожни мисли и чувства. Какво следва да направи по-нататък? Какво ще е неговото поведение като член на Федерацията и като командир на бойна група? Да съобщи на щаба за откритието си — това означаваше да обрече Фани на позорна смърт и вечно проклятие. Да премълчи и да остави Никиж в ръцете на Фани също не биваше. Какво ще прави Федерацията на династронавтите без Никиж? Нищо.

И Игорчо се мятеше в леглото, измъчван от противоречия и съмнения.

6. СТРАТЕГИЯ И ТАКТИКА

На другия ден Федерацията се събра в ракетния център. Фани пак не дойде и Игорчо трябваше да лъже, че е болна. Въпреки тревожната нощ той още не беше решил какво да прави с тайната, която изгаряше сърцето му. А как му се искаше, ах, как му се искаше да разкаже някому за нея!

Потънал в мисли, той едва слушаше указанията на Сашо Кобалтовия юмрук, който излагаше стратегическия план да се блокира целият квартал и се направи списък на всички кучета, които се намират в него.

— ... Нито едно куче не трябва да мине покрай нас, без да го забележим! Разбрахте ли? Всяка бойна група ще заеме позиция по ъглите и входовете на къщите и ще наблюдава. Който види куче, веднага ще запише външните му белези. Знаете ли какво значи външни белези? Това значи от каква порода е, какъв е цветът на козината му, колко е голямо. Имате ли всички молив и хартия?

Оказа се, че повечето нямат. Рони Дато раздаде на всички по едно парченце молив и листче от бележник. Кънчо не знаеше да пише, но Игорчо беше с него.

Взе думата майор Димчо:

— Който види Никиж или някое куче, което да му прилича, трябва веднага да даде сигнал, като изсвири с уста песента на партизаните „Шумете, дебри и балкани“. Знаете ли я всички?

Кънчо не я знаеше и това даде повод на Наско Нето да направи неуместна шега:

— Нека Кънчо свири „Зайченцето бяло“.

На Кънчо му идеше да потъне от срам, че е толкова малък, но нямаше какво да се прави.

— След като дадете сигнал — излагаше по-нататък тактическия план майор Димчо, — ще тръгнете по съмнителното куче, за да видите къде го водят, но да не ви забележат, защото тогава всичко може да пропадне...

Игорчо, който стоеше до Кънчо, беше забил поглед в земята. Една-единствена думица — и край на всички тия приказки за стратегия и тактика! Но той нямаше смелост да изрече тази думица.

Майор Димчо продължи да обяснява сложната система на предаването на сигналите по дежурните в щаба, които имаха за задача да се притекат на помощ на бойните групи.

Тактическият план беше разработен много подробно и умно. Ако нямаше пропуски от страна на бойните групи, и пиле не можеше да прехвъркне от блокирания квартал, камо ли куче!

— Сега — каза майор Димчо — часът е девет. В единадесет часа всички да бъдат тук, за да отчетем резултатите от блокадата. Династронавти! Има решение на щаба: който пръв открие или доведе кучето-чудо Никиж живо или мъртво, ще има право пръв да лети към Марс!

Последното съобщение внесе голямо оживление сред федералните бойни сили, които шумно се разотидоха по определените им позиции.

Игорчо и Кънчо застанаха на един твърде маловажен ъгъл, срещу работилницата за мебели на улица „Каравелов“. Движение почти нямаше, но затова пък се намираха близо до дома на Кънчо. Стотина метра по-далеч, на „Раковски“, се намираше главният пост на Димчо и Вихра, които неспокойно сновяха насам-натам и дебнеха всеки минавач.

Игорчо седна на тротоара и омърлушено облегна глава на юмруци. Ами сега? Не е ли глупаво да седиш тука и да следиш кучетата, когато отлично знаеш къде е Никиж? Една думичка само — и Никиж ще бъде пак на Федерацията, а той, Игорчо, обикновен династронавт и бивша дресирана мечка, пръв ще полети към Марс! Игорчо затвори очи и си представи как се носи между звездите, а звездолетът оставя подире си блестяща следа. Да, една-единствена думичка — и готово!

Той въздъхна и тръсна глава, за да отпъди това съблазнително видение. Не, той няма да каже тази думичка! Няма да обрече Фани на позор и вечно проклятие.

Малкият Кънчо възбудено се въртеше около него и шареше с очи по входовете — дано се покаже някое куче.

— Бате Игорчо — питаше той с тънкото си гласче, — ще ме вземете ли наистина в ракетата, ако пръв видя Никиж?

— Ще те вземем — равнодушно отговаряше командирът.

— А ако ти го видиш пръв, ще ме вземеш ли със себе си?

— Лесна работа — отегчено казваше Игорчо.

Внезапно Кънчо престана да подскача.

— Гледай, гледай! — пошушна той.

От сладкарницата излезе една дебела жена с малко, бяло пуделче, което весело ситнеше след нея.

— Трябва да го запишем — каза Кънчо.

— Няма нужда... — уморено въздъхна Игорчо.

Кънчо остана потресен от тази проява на своеволие от страна на своя командир. Пуделчето с жената тъй си и отмина.

А борбата в гърдите на Игорчо продължаваше да бушува. Да предаде ли Фани или не? Веднъж той извърши едно предателство — макар и като език и пред заплахата да бъде горен на клада, и ако сега отново предаде, той сам ще се отвори от себе си...

След малко откъм „Раковски“ се зададе един старец с огромен пес, който тежко се влачеше подире му. Игорчо не се и помръдна.

— Бате Игорчо — плахо попита членът на бойната група, — няма ли да записваме всички кучета? И техните... мм... как беше... белези?

— Стига си дрънкал! — грубо отвърна Игорчо, подражавайки на Наско Нето. — Няма го тука Никиж! Няма го! Разбра ли?

И видя Никиж.

Точно отпред, само на десетина крачки, в ръцете на таткото на Фани. От изненада Игорчо не се и изправи дори. Остана си седнал на тротоара, зяпнал, ококорил очи.

Без да обърне внимание на бойната група, Фаниният татко, другарят Антонов, бързо се отдалечаваше по посока на реката.

— Никиж! — прошепна Игорчо. — Никиж! Кънчо, върви по него, ама да не го изпуснеш! Аз отивам да съобщя на щаба.

— Ясно! — едва издъха от напрежение и щастие членът на бойната група и хукна подир човека с кучето.

Игорчо се понесе към ракетния център. Тичаше като вихър, а сърцето му биеше като барабан. Какво чудесно решение на всички тревоги и съмнения! Съобщавайки лично на щаба за откритието си,

той хем спасяваше Фани, хем получаваше наградата пръв да лети към Марс! Единственото, което трябваше още да направи, бе да скрие самоличността на похитителя на Никиж, а това беше лесно, защото Кънчо не познаваше другаря Антонов.

И така — напред. Той прескочи един изкоп, блъсна се в някакъв носач, замалко не обърна една детска количка и като бесен се втурна в ракетната площадка.

И видя Фани.

Да, Фани. С мокро от сълзи лице. И всички слушаха нейните думи, примесени с разкъсващо душата хълцане:

— ... И когато докторът дойде... той видя Никиж... и татко ми каза... да го махна... защото е бесен... но аз не го магнах... и тогава той ми го взе... но аз пак не го дадох... и татко ме попита откъде го имам... но аз не му казах... и тогава той пак ми го взе... и аз не го дадох... но той видя писмото до марсианите... и ме попита какво е това... но аз... аз не му казах... нали се заклях... и нищо не му казах... и тогава той взе Никиж и си отиде...

— Къде отиде? — попита Димчо.

— Не з-знам... не з-знам... Той го взе... и прочете писмото... и ме попита на какъв език е... но аз не му казах... защото се заклях... и той каза, че лъжа... и той го взе... и го отнесе... ааа!

— Стига си циврила! — прекъсна я Наско Нето. — Отнесе го, отнесе го! Само това знаеш. Кажи, къде го отнесе?

Фани се разхълца още по-силно.

— Н-не знам...

— Сигурно в киностудията — тихичко внуши Рони Дато. — Нали таткото на Фани е режисьор.

— Не! — по принцип възрази Наско Нето. — Какво ще прави Никиж в киностудията?

— Ще играе. Никиж е най-добрият артист на света.

— Вярно, бе!

Всички усилено се замислиха. В предположението на началника на пропагандата имаше зърно истина.

В този именно момент Игорчо се провикна:

— Аз видях Никиж!

Всички се обърнаха към него изненадани.

— Ей сегичка! — продължи той, доволен, че не е принуден да лъже. — На улица „Каравелов“. Носеше го таткото на Фани.

— Къде отиде? — попита Наско.

— Не знам. Но Кънчо го следи.

— Кънчо! Кънчо! — ядосано плюна през зъби Наско. — Той още не може да се държи на краката си. Ще го изпусне. Да вдигнем тревога и всички към студията! Хайде!

Куриери вдигнаха околните постове и след малко цялата Федерация тръгна в боен ред към киностудията.

7. ИЗНЕНАДИ ОТ КОСМИЧЕСКИ ХАРАКТЕР

Киностудията, където работеше таткото на Фани, се намираше не много далече, край реката, близо до Парка на свободата. От всички династронавти само Фани беше влизала вътре преди няколко месеца, когато татко ѝ ѝ показа най-новия си филм. Бившите динамични през периода на увлечението си по киното бяха направили неколkokратни опити да проникнат в тая светая светих на филмовото изкуство, но без всякакъв успех.

Сега улицата пред високата бяла сграда беше задръстена от коли, камиони, автобуси, широки платформи с купища декори, огромни прожектори, колички на релси и други съоръжения, чието предназначение династронавтите не знаеха. Навсякъде се суетяха хора, които си подвикваха, смееха се, свиркаха и които сякаш без всякакъв смисъл влизаха и излизаха от студията.

Първото нещо, което династронавтите направиха, когато пристигнаха, бе да потърсят Кънчо. От него обаче нямаше и следа.

— Може би е вътре? — каза Рони.

— Сигурно — съгласи се неочаквано Наско Нето, като погледна кръвнишки Игорчо. — Може дори да е в опасност.

— Ще го потърсим и ще го спасим — каза майор Димчо. — А сега хайде да блокираме студията!

Блокираха студията. Една бойна група настаниха пред главния вход, друга пред задния, трета край реката, четвърта пред гаража. Две групи заеха позиция чак при Орловия мост — за всеки случай, а Фани, която не смееше да се мерне пред татко си, отиде най-далеч.

Акцията не мина без разногласия. Всяка група искаше да бъде по-близо до входа, където имаше интересни неща за гледане, толкова повече, че тъкмо сега започнаха да пристигат с автобуси средновековни бойци със стрели и копия.

— Те са от „Цар Калоян“ — каза компетентно Рони Дато.

Както и да е, в края на краищата студията беше солидно блокирана.

— А сега — каза авторитарно Сашо Кобалтовия юмрук — аз отивам на разузнаване. Ако не се върна след десет минути, елате ми на помощ.

Това изявление предизвика буря от възмущение. Показа се, че целият щаб е готов да отива на разузнаване в студията, и то съвсем доброволно.

— Сам не бива да отиваш — каза майор Димчо. — Вътре е много опасно. Ще дойда и аз.

Това се оказа подходящо разрешение и страстите се поуспокоиха.

Тъкмо в този момент пред входа беше спрял автобус, от който слизаха полуголи, мустакати Калоянови бойци с бръснати черепи и черни като опашки перчемии. Сашо и Димчо се шмугнаха сред тях и влязоха в студията.

Все тъй сгушени сред Калояновите бойци, двамата династронавти се изкачиха по широкото стълбище и се озоваха в един дълъг коридор, пълен с мустакати еничари, измацани миньори, зли жандармеристи, салонни дами, средновековни рицари, както и някакви хора, облечени в странни, като че космически дрехи. Всички дружелюбно пушеха и си разправяха стари вицове, от които гръмогласно се смееха. Разузнавачите улисано се спряха да ги наблюдават.

По едно време на едно стъклено прозорче светна сигнал: „Внимание, снимки“. Един нервен мъж с тъмни очила и разкопчана на гърлите риза закрепя:

— Всички марсиани на снимки! И без мотане!

Хората в космическите дрехи загасиха цигарите и като продължаваха да си разправят вицове, се упътиха към една много висока и широка, подсилена с железни скоби, врата. Разузнавачите ловко се провряха вътре. Първото им впечатление беше, че се намират в някакъв хаос от недовършени стаи, стълбища, полусрутени колиби, кръчма, на която липсваха две стени, половин лекарски кабинет и всичко задръстено от релси, прожектори, жици, мотори, сандъци, дрехи, столове и какво ли не още. И също както навън, хората тичаха напред-назад и безсмислено крещяха.

При тая бъркотия на династронавтите не беше трудно да си намерят едно много удобно скривалище зад едни високи картонени

стени, подпрени с летви, които миришеха на туткал и боя. Свити на кълбо, затаили дъх, те забиха поглед напред.

Отначало не можаха да схванат какво става там. Сред светлината, която пръскаха няколко кацнали по страничните скели прожектори, марсианите правеха някакви странни, очевидно марсиански движения; работници внасяха и изнасяха предмети; една жена в бяло тичаше по марсианите и рисуваше с четчица лицата им; друга жена в сгънати до колената панталони и с дебел тефтер в ръка, проверяваше нещо по декорите; двама мъже закрепваха една дълга тояга с висящ накрая микрофон; и над всички и всичко плавно се носеше кран с кинокамера, зад която седеше оператор с кадифено таке. И приказваха, смееха се, крещяха като бесни, караха се... Най-силно крещеше един висок мъж с кадифени панталони, руса брадичка и къса, изгризана луличка между зъбите. Той размахваше юмруци, заплашваше, сновеше напред-назад, караше марсианите по десет пъти да седат и стават, гонеше работниците и даваше знаци на осветителите да оправят прожекторите.

Най-последно, когато шумът и хаосът станаха непоносими, високият мъж с луличката изрева:

— Стига!

Шумът не преставаше.

— Стига! — изрева той още по-силно.

Неразборията поутихна едва след четвъртия крясък.

— Готови за снимки! — извика мъжът, вече пресипнал.

Кинокамерата се върна на изходното положение, високо над главата на всички, до нея увисна дългият прът с микрофона.

— Пали!

Ослепителна светлина обля пространството между декорите.

И едва сега двамата разузнавачи можаха да установят какво има пред тях: това беше вътрешност на ракета. Като истинска: голяма, кръгла, с електронна апаратура и телевизионни екрани, пулт за управление и голямо космическо кресло с каишки на облегалата. Сърцето на Димчо бясно заби, колената му се подкосиха. Той мръдна напред, за да се намести по-удобно пред отворието, през което наблюдаваше. Сашо пък, който никога не беше виждал почти истинска ракета, беше така ококорил очи, че те вече сълзяха.

Високият мъж с луличката, който впрочем явно беше режисьорът на филма, отново закрещя:

— Какво става? Докога ще чакам? Къде е капитанът?

В кабината на ракетата под светлината на прожекторите бавно влезе един строен мъж в космически дрехи. Династронавтите веднага го познаха: това беше артистът Апостолов, когото бяха виждали в много филми ту като партизански командир, ту като жандармерист, ту като шофьор, ту пък едновременно като шпионин и разузнавач. Сега очевидно беше капитан на астронавтите.

— Всички по местата! — извика режисьорът.

Апостолов седна на креслото и се закрепил с ремъците.

— Магнитофон! — заповяда режисьорът. — Шумове!

Нещо забуча и зави, сякаш ракетата наистина се движеше в простора.

— Камера!

Апаратът тихичко забръмча. Жената с панталоните до колене хлопна с две шарени дъсчици пред обектива и се оттегли. Камерата бавно започна да се приближава до капитана.

Династронавтите следяха действието като омагьосани. Сашо беше напълно потресен. Той, както знаем, дълго време беше стоял настрана от проблемите на астронавтиката и сега това, което ставаше на сцената, беше за него истинско откровение.

По електронното табло на ракетата лампичките тревожно мигаха, на радарния екран проблясваха светлинни сигнали, капитан Апостолов тежко дишаше и мятеше глава, сякаш се задушаваше. Воят ставаше все по-непоносим, лампите мигаха все по-трескаво, сигналите прорязваха екрана като светкавици. И изведнъж — сух трясък, воят мигновено секна, лампичките угаснаха. Капитан Апостолов дълбоко въздъхна, отвърза ремъците и се упъти към илюминатора.

— Другари — каза той, — ние сме на Марс. Вековният блян на човечеството е осъществен.

— Стоп! Стоп! — изкрещя режисьорът и се втурна напред. — Боже мой, какъв диалог! Слушай, Пепо, говори по-просто! Ти си капитан на звезден кораб, а не испански гранд. Още веднъж! И марсианите да бъдат готови! Никакво чакане! Нападат веднага, след като капитанът си каже репликата.

Капитан Апостолов отново се настани в креслото и се върза с каишките.

Навън, пред студията, Наско Нето каза:

— Минаха вече десет минути. Димчо и Сашо сигурно са в голяма опасност. Отивам им на помощ. Доброволно. Ако не се върна до десет минути, пратете ми помощ.

И без да дочака възраженията на останалите, той стремглаво се затича към входа, наведе се, за да не го види портиерът от будката, и хукна нагоре по стълбището.

Междувременно снимката на кацащата на Марс ракета се повтори. Лампичките отново замигаха, светкавиците пак прорязаха екрана, Апостолов тежко дишаше и мятеше глава. И пак сух трясък, воят секна, лампичките угаснаха, капитан Апостолов дълбоко въздъхна, отвърза ремъците, упъти се към илюминатора, каза:

— Другари, ние сме на Марс. Вековният блян на човечеството е осъществен.

В този миг ракетата се разтърси, чу се гръм, встрани се образува отвор и в кабината се появиха трима марсиани, въоръжени с атомни пушки.

— Горе ръцете! — извика единият от тях на чист български език.

Капитан Апостолов посегна към кобура, но синя светкавица от атомните пушки го порази и той падна.

— Стоп! — изкрещя режисьорът. — Още веднъж!

Наско Нето мина през коридора, изпълнен със статисти, които не му обърнаха никакво внимание, и привлечен от светлинния сигнал, отвори тежката врата и се плъзна вътре. Хората бяха толкова улисани в снимката, че не го забелязаха. Той обаче веднага съзря Димчо и Сашо, които се бяха сгушили зад декора. Стъпвайки на пръсти, той се добра до тях, разблъска ги с лакти, за да му сторят място, и също заби нос в процепа на декора.

Ракетата полетя за трети път, за трети път капитан Апостолов се замая като луд, за трети път каза:

— Другари, ние сме на Марс! Вековният блян на човечеството е осъществен.

Ракетата се разтърси от гръм, в кабината се появиха трима марсиани.

— Горе ръцете! — извика единият от тях.

Капитан Апостолов посегна към кобура, но синя светкавица от атомните пушки го...

Наско Нето, който се беше облегнал на раменете на двамата династронавти, от изненада загуби равновесие. Той се опита да се залови за нещо, ръцете му попаднаха на летвите, които крепяха декора, той увисна на тях и цялото му тяло падна върху крехката стена на ракетата. Тя се олюля напред-назад и след миг — бам! — с трясък се стовари върху марсианите. Сирената тревожно зави, всички се разтичаха, капитан Апостолов побягна, марсианите седяха замаяни под срутилата се над тях картонена стена, а режисьорът неистово ревеше:

— Светлина! Кой дурак направи това? Кой? И после искат от мен план да изпълнявам! Светлина!

Всички лампи наоколо предателски светнаха. Разузнавачите замижаха, затулили глави между колене. О, как им се искаше да потънат в дън земя от срам!

В такова състояние ги видя режисьорът за първи път — мизерни и уплашени.

— Какво правите тук?

Майор Димчо вдигна глава: изправеният до него мъж с руса рошава брадичка и лула между зъбите изглеждаше висок до тавана. Нямаше вид на лош човек. Това окуражи разузнавача. Димчо се изправи и като се помъчи да овладее треперещия си глас, каза:

— Търсим нещо.

— Какво именно?

— Едно куче.

— Куче?

Наоколо всички се разсмяха.

— Да — продължи поободрен майорът. — Казва се Никиж. Може би сте го видели насам?

— Хей, другари! — провикна се режисьорът. — Някой да е срещал едно куче на име Никиж? Не? Виждате ли, няма тук такова куче. А я ми кажете вие, отдавна ли сте тука?

Династронавтите напрегнато се взираха в пода.

— Отдавна — отвърна майор Димчо.

— И гледахте?

— Гледахме — смело каза Димчо.

— Аха... Е, хареса ли ви? — попита режисьорът, като пуфна с луличката.

— Много, много — развикаха се тримата наведнъж.

— Само че не всичко е вярно — критически каза Димчо.

— Така ли? — попита режисьорът. — Какво например?

— Амиии... много неща... — отвърна колебливо Димчо, като се огледа наоколо: всички работници и артисти ги бяха наобиколили и внимателно слушаха.

— Хей! — извика внезапно режисьорът. — Няма ли работа за вас, та сте седнали да зяпате? Хайде, оправете бързо всичко и ме извикайте! Аз съм в прожекционната. А вие, деца, елате с мен!

Династронавтите за пръв път виждаха такова мънинко кинце: като за кукли, а не за хора, с десет места, екранче колкото пешкир и тихо, тихо... Бяха във възторг, макар че все още изпитваха малко страх от режисьора. Какво ли ще иска от тях?

Той ги покани да седнат, а сам застана пред тях, висок, слаб, с руса брадичка и луличка между зъбите.

— Е, казвайте сега, какво не ви хареса?

Майор Димчо доби кураж и смело хвърли:

— Ами че марсианите не са такива. И после, те не са войнствени и не говорят на такъв език.

— Я гледай ти! А откъде знаеш какви са марсианите?

— Знам — съдържано каза Димчо. — Всички ние знаем това.

— Всички? Кой сте вие „всички“?

— Ние тук... и другите, които чакат вън... Ние сме динас...

Но той навреме усети върху себе си смразяващия поглед на Сашо Кобалтовия юмрук и мигновено млъкна. Замалко щеше да наруши клетвата!

Режисьорът се усмихна под брадата си и пуфна с луличката:

— Искате ли да гледате още?

— Уха!

— Добре. Извикайте и останалите.

Наско Нето изхвърча навън и след малко се върна, последван от цялата Федерация. Единствената, която не посмя да влезе, беше Фани.

— Охо! Вие сте били много! — засмя се режисьорът. — Нищо, толкова по-добре. А сега елате с мен. Ще гледате и ще мълчите. Накрая ще си поприказваме за марсианите и за други неща.

Ракетата беше вече възстановена и снимката на нападението на марсианите над нея беше повторена шест пъти. Династронавтите седяха, гледаха и мълчаха. Накрая те откровено казаха своето мнение на режисьора. Казаха много неща — и за кабината, и за астронавтите, и за марсианите. Режисьорът внимателно слушаше, почесваше се по русата брадичка и пуфкаше с луличката.

— Май че сте прави... — мърмореше той от време на време. — Пррави сте, дявол да го вземе... Но какво да се прави... драматургия... Май че отново ще трябва да променям...

Когато всички изказвания свършиха, режисьорът покани гостите си да видят студията. Ех, че беше интересно! Династронавтите се учудваха на всичко: на прожекторите, на декорите, които бяха като почти истински стени, на малките като носна кърпа екранчета, върху които филмът можеше да се движи и отпред назад, и отзад напред, на ракетните макетчета, които в киното щяха да изглеждат огромни, на пушките, които стреляха, без да убиват, на апаратите, които правеха светкавици и гръмотевици, и на какво ли не още!...

— А я ми кажете вие, деца! — неочаквано попита режисьорът. — Защо именно тук търсите вашето куче?

— Защото го видяхме да го носи другарят Антонов, който работи тук — каза Димчо.

— Другарят Антонов? — В очите на режисьора проблесна любопитство. Той звънна по телефона:

— Антонов ли е насреща? Здравсти, Антонов. Аз съм в залата. Би ли дошъл тук за миг?

След малко бащата на Фани дойде. Като видя децата, изпълнили малкото помещение, той смръщи вежди:

— Какво правят тия хлапета тук? — попита той.

— Антонов — каза брататият режисьор, — тия другари твърдят, че си им взел някакво куче.

— Аха, оня рунтав пес, дето го криеше дъщеря ми под одеялото? Ваш ли е?

Димчо поклати глава нито утвърдително, нито отрицателно.

— Предадох го на милицията — каза другарят Антонов.

— На милицията? — провикнаха се децата.

— Да, на милицията. Откъде сте го взели?

Династронавтите мълчаха покрусени.

— Това е! — ядосано вдигна ръце другарят Антонов. — Мълчат! Като дъщеря ми. Като я питам за песа, мълчи. Заговор някакъв детински. Но милицията ще разбере. Песът може да е бесен.

Другарят Антонов вдигна рамене в знак, че не иска повече да се занимава с такива глупости и си излезе.

— Даа, такива ми ти работи... — въздъхна режисьорът, чорлейки брада. — Но аз мисля, че не бива да се отчайвате. Ще си намерите друго куче...

— Не искаме друго! — прекъсна го Сашо Кобалтовия юмрук.

— Охо! Толкова ли е ценно?

— Да. И ние ще си го намерим живо или мъртво, и тогава...

Той тайнствено млъкна.

— Е добре — каза режисьорът. — Пожелавам ви успех. А ние не бива да се забравяме, нали? Елате пак. Когато искате. Ще си поприказваме за филми, па ще ви покажа и други неща. Искате ли? И ако мога да ви помогна с нещо, аз съм на ваше разположение...

Династронавтите омърлушено си тръгнаха към базата.

8. МИЛИЦИЯТА В ЗАТРУДНЕНИЕ

По улицата те не си проговориха нито дума. Съобщението на другаря Антонов бе изпепелило всички надежди за намирането на Никиж, бе помрачило и хубавото настроение, което бе създал брадатият режисьор. Особено дълбоко почувствува удара майор Димчо. Свърши се с Никиж! Свърши се! Сега милицията ще предаде Никиж на кучкарите, които ще го отровят, а след това ще го заровят в някоя яма край града. Майорът си спомни деня, когато Никиж падна от небето: черните облаци, огнената светкавица, която проряза небосклона, пламтящото кълбо над Витоша, проливния дъжд, раненото кученце в калта...

Топка застана на гърлото му, той ускори крачки, за да не видят другите сълзите му.

— А сега — каза сякаш в отглас на мислите му Сашо Кобалтовия юмрук — кучкарите ще отровят Никиж...

— И от костите му ще направят лепило — добави Рони Дато.

Мълчание. И сред мълчанието прозвуча следното лекомислено предложение на Сашо:

— Хайде да си направим киностудия, а? Ще си снимаме филми, ще ги показваме за пари и ще спечелим, сума ти левчета! И без това с Никиж е свършено.

— Вярно, бе! — подкрепиха го няколко от бившите динамични.

— Ако искате, направете си студия — тихо продума майор Димчо, — ние няма да ви пречим. Но ние не искаме студия, ние си искаме Никиж.

И навярно астронавти и динамични щяха да се разделят и Федерацията завинаги да се разпадне, ако неочаквано пред тях не беше изникнал малкият Кънчо, който беше останал да следи похитителя на Никиж и когото всички бяха забравили.

— Никиж е у нас! — задъхано изрече той.

Тя думи подействуваха като парализиращите лъчи от фантастичните романи. Династронавтите замръзнаха.

— У вас? — прошепна майор Димчо.

— Да, у нас. Един човек го донесе и го даде на татко.
— На татко ти ли? — изумен попита Сашо Кобалтовия юмрук.
— Защо пък на татко ти?
— Таткото на Кънчо е квартален! — каза Рони Дато.
Ама, разбира се! Как не се сетиха по-рано! Сега всичко ставаше просто и ясно. Надеждите още не бяха загубени.
— Какво направи татко ти с Никиж? — попита Димчо.
— Нищо. Държи го в стаята. Само че му взе посланието.
— Какво послание?
— Ами онова послание, дето Никиж трябваше да занесе на марсианите, за да знаят, че ние сме хора и не искаме война.
Всички хукнаха като луди. Кънчо едва-едва креташе на късите си крачка.
След малко те бяха в двора зад едноетажната къщичка на Кънчови.
— В коя стая е? — попита Сашо Кобалтовия юмрук.
— Тука! — посочи Кънчо ъгловия прозорец.
Сашо направи цирков знак, каза „але, хоп!“ и за миг под прозореца се изгради пирамида от човешки тела. Сашо чевръсто се покатери и надзърна в стаята.
— Тука е! — съобщи той шепнешком.
— Какво прави? — попита Димчо.
— Маха опашка.
— А кварталният?
Сашо отново заби нос в стъклото. Секундите минаваха.
— Хайде слизай, бе! — изпъшка от основата на пирамидата Мишо еквилибристът. — Смачка ме!
— Ей сега! — успокои го Сашо и продължи съобщенията си. — Кварталният чете от един лист, чете и пише.
Долу Мишо подгъна колене, пирамидата рухна, Сашо се търкулна по тревата, но мигновено се изправи като опитен цирков акробат.
— А бе, няма нищо опасно — каза той. — Кварталният си седи и пише нещо, като че решава задача.
Династронавтите веднага съставиха план за по-нататъшни действия:
а. Кънчо влиза при татко си и следи и наблюдава всичко!

б. Блокира се къщата.

в. Блокира се кварталът.

г. Никиж се освобождава с всички възможни средства, включително чрез задигане.

Горд с възложената му задача, Кънчо веднага влезе при татко си. Той остана много изненадан от изгледа на баща си. Винаги стегнатият квартален милиционер сега се беше съвсем разхвърлил; куртката върху леглото, фуражката на стола, косата над очите, пепелникът претъпкан с угарки, над масата и под лампата — кълба дим. Той се беше толкова задълбочил в работата си, че дори не забеляза влезлия Кънчо. Яростно гризеше молив, четеше нещо от дългия кафяв пергамент, изпълнен с печатни букви, шареше и драскаше и изписваше лист след лист.

Още когато другарят Антонов му предаде кучето с тайнствения знак НИКИЖ на крачето и с още по-тайнствения кожен лист, пъхнат между пръстена, кварталният разбра, че е попаднал на важен документ, на следа, която можеше да го доведе до сериозни разкрития. Той веднага позна, че коженият пергамент е шифрован документ, и незабавно седна да го разшифрова.

Трябва открито да призная, че кварталният нямаше никакви познания в областта на шифъра и това много го затрудни. Пет години вече като квартален той се занимаваше само с махленски разправи, откраднати колелета, нощни побоища на пияници, загубени вещи и никога в ръцете му не беше попадал шифрован документ. Какво ли не направи той през тия три часа, за да отгатне смисъла на пергамента! Чете писмото през ред, през два, през три реда. После — през дума, през две, през три. Опита се да замени буквите И с буквите А, после буквите О с Е. Чете на диагонал, чете отгоре надолу по вертикала, чете отдолу нагоре — нищо и нищо! Впрочем кой не би изпаднал в затруднение пред документ, който започваше така:

„Игард идесъс инаисрам! Ешип ив Атямез! Ешип ив Атямез...“

— Весо! — извика кварталният ядосано. — Весо ма!
Влезе майката на Кънчо с точилка в ръка.

— Жена! — каза той. — Слушай добре и ми кажи, разбираш ли нещо от това? — Той зачете. — „Игард идесъс инаисрам! Ешип ив Атямез! Ешип ив Тъкевоч! Йан-отонмузар овтсецъс ан ататеналп Ямез...“

— Да не е на турски това, бе Марко? — попита тя.

— Какъв ти турски! — ядосано отвърна той. — Това е шифър. Разбираш ли? Шпионски шифър. Три часа се мъча да отгатна и все нищо, дявол да го вземе. Тук е пипал опитен шпионин.

— А че занеси го в управлението, там има по майстори от тебе.

— А бе, то май така ще стане — отвърна той. — Е, какво да правиш! Ще опитам още пет комбинации и ако не стане, отказвам се. То било по-сложно и от Тото!

Някакъв шум откъм вратата привлече вниманието му. Малкият Кънчо се измъкваше навън с кучето на ръце.

— Къде? — спря го кварталният.

Кънчо се стъписа:

— Нищо... аз така... да си поиграя малко с него на двора...

— Остави го и си иди!

Кънчо послушно остави кучето и излезе. Посрещнаха го Сашо и Димчо.

— Какво става?

— Татко ме изгони.

— Разузнавачите никога не напускат поста си! — сгълча го Сашо. — Хайде, ресто, и наблюдавай внимателно!

Разузнавачът се върна.

— Какво има пак? — навъси вежди кварталният.

— Татко... мога ли да остана малко при тебе? — примоли се с най-сладкия си глас Кънчо.

— Какво ще правиш тук?

— Нищо. Ей така ще си седя и ще те гледам.

Тия думи разтопиха строгото сърце на бащата милиционер.

— Добре — каза той, — само че мирувай, защото имам важна работа.

И Кънчо, кандидат-член на бойна група и разузнавач на Федерацията на динамичните астронавти, седна на леглото и съгласно инструкцията започна внимателно да наблюдава баща си.

Беше топло, тихо, задушно, моливът приспивно шумолеше по хартията, главата се замайваше от тютюневия дим. За да му бъде удобно да наблюдава, разузнавачът облегна глава на възглавницата.

И заспа.

Беше един часът. Навън Рони Дато каза:

— Аз съм гладен. Отивам да обядвам.

И отиде да обядва.

Наско Нето презрително плюна подире му:

— Този е готов да продаде цялата Федерация за едно кюфте.

След малко обаче се обади и Мишо еквилибристът:

— Татко ужасно ще ми се кара, ако не се прибера за обед.

И също си отиде. Последваха го Игорчо, Фани, та дори и комисарката Вихра. Накрая Наско Нето остана съвсем сам, с обещание, че само след половин час ще бъде сменен от майор Димчо, който трябва да вземе храна от стола на библиотеката.

— Добре, бе — каза на раздяла Наско Нето. — Вие идете, плюскайте кюфтета, тъпчете си шкембетата, аз оставам на пост!

Беше топло, тихо, задушно. От скука Наско Нето, който се бе свил на сянка под стълбището, започна да си рисува в бележника ракети и боксьори. И неочаквано пред вратата се показа кварталният със зачервено като рак лице и блуждаещи очи. Носеше Никиж.

Наско веднага прекрати художествените си занимания и ловко тръгна подир него, така, както бе гледал в криминалните филми — като си даваше вид, че разглежда витрините.

На булеварда кварталният изчезна в едно жълто здание. Наско изтича нататък. Над входа имаше фирмичка „Районно управление на милицията“. Той направи още няколко крачки напред, за да заблуди поста, и се спря пред един гастроним. Жадно заби очи в сладкишите, но веднага се сети, че трябва да наблюдава жълтото здание. Никакви сладкиши и никакви кюфтета не биваше да го отклонят от задълженията му на бдителен разузнавач на Федерацията.

Той чака дълго. Почти половин час. Започна да се отчайва. Празните му черва безумно куркаха и той все по-често отклоняваше поглед към витрината на гастронима. И точно когато вече смяташе да отстъпи и да влезе в магазина, за да си купи баничка със сирене, пред жълтото здание се появи кварталният! Изглеждаше много смачкан, лицето му бе омърлушено. Беше без Никиж.

Нека сега набързо разкажа какво се случи в жълтото здание. Най-напред кварталният дълго седя пред кабинета на началника с Никиж на скута. А Никиж си няма работа, че взе та намокри панталоните му. Това много ядоса кварталния — той обичаше панталоните му да са винаги добре изгладени. Ядосан, той плесна кучето по муцунката, Никиж не му остана дължен и заби острите си зъбчета в палеца му, след което успя да се изтръгне от ръцете му и да побегне по чакалнята. Кварталният хукна подире му, Никиж помисли, че започва игра, и взе да прави обикновените си номера — премяташе се презглава, ходеше на задните си лапи, прескачаше столовете и дори рипна на масата на секретарката, която писна. Трябваше да се намеси цяло отделение милиционери, за да обуздаят разлудувалото се куче-чудо.

Тупурдията привлече вниманието на началника, който се показва:
— Какъв е този шум?

Кварталният, гологлав, раздърпан и малко мокър на едно много подозрително място, застава мирно:

— Другарю началник, направих много важно разкритие около това куче. Разрешете да ви разкажа между четири очи.

Вече в кабинета с Никиж на ръце, кварталният набързо изложи историята с откриването на Никиж под одеялото на болното момиче Фани от познатия в квартала отечественофронтовец и режисьор в кинематографията другаря Антонов. Подробно разказа и за мъките си да разгадае шифрования документ.

— Изглежда обаче, че шифърът е много сложен. Ето го.

Твърде озадачен, началникът пое дългия кожен лист и внимателно се зачете в текста. На десетата дума той вдигна любопитни очи към кварталния:

— Сложен шифър, казвате?

— Тъй вярно, другарю началник.

Началникът състрадателно поклати глава:

— Чуйте какво пише в този „таен“ документ. „Драги съседни марсиани! Пише ви Земята! Пише ви Земята, планетата, която се намира между Марс и Венера. Пише ви Човекът, най-разумното същество на планетата Земя. Това, което намерихте в ракетата не е човек, а куче...“ По-нататък: „... На планетата Земя има два вида човеци: тия, които живеят при социализма, и тия, които живеят при империализма. Ние, пишещите това послание, знаем за империализма

само по книжките и от филмите, защото всички сме родени след 9 септември 1944 г...“ Още по-нататък: „Подписалите това послание са членове на научното дружество «Съзвездие Стрелец». Те са ученици...“ И още по-нататък: „... Обещаваме в най-скоро време да ви посетим лично, за да се запознаем със славния марсиански народ. Сега не можем да напуснем планетата Земя, защото още не сме построили достатъчно голяма ракета и защото астронавтът и навигатор Наско Нето трябва да бъде на 26 юли на пионерски лагер.“

Началникът вдигна глава:

— Разбрахте ли шифъра? — тъжно попита той.

Кварталният усилено замига. Начинът, по който началството така светкавично разшифрова документа, го удиви.

— Вижте! — каза началникът и тикна кожения лист под носа му. — Думите чисто и просто са написани наопаки, отзад напред. Това не говори много добре за вашата проникателност.

Кварталният изведнъж се видя в стаята си сред купища листа, изпотен, загризал молив. Обзе го желание да кукурига.

— Тогава... това е... — промълви той.

— Чисто и просто детинска работа.

— А кучето? А пръстенът? Тази дума НИКИЖ? Наопаки тази дума не означава нищо.

По лицето на началника пробягна уморена усмивка.

— Другарю сержант, ако децата не се сецат какво значи Никиж, вие поне би трябвало да го знаете. Давам ви един ден срок, за да разшифровате и тази дума. Свободен сте. Оставете кучето тук!

И кварталният си излезе зашеметен, ядосан и порядъчно смачкан.

Той бавно тръгна към квартала си.

„Да го проследя ли? — попита се Наско Нето. — А Никиж? Ех, защо не са сега тука всички династронавти!“ — И за сетен път началникът на разузнаването се убеди каква голяма роля играе дисциплината във всички области на живота.

Той реши да остане. И правилно. Само след минутка се показва друг милиционер, който носеше Никиж в една кошница. Наско ясно видя ушите на кучето да стърчат над нея. Милиционерът се качи на една газка и профуча край разузнавача.

Така връзката с кучето-чудо се скъса окончателно.

9. НОВ ФЕДЕРАЛЕН ЧЛЕН И НОВИ ПЕРСПЕКТИВИ

Цели два дни Федерацията беше в пълна безизходица. Династронавтите обикаляха без цел и посока из махалата, разпитваха тук-таме децата от съседните улици, дълги часове дежуряха пред Районното управление на милицията, наблюдаваха непрекъснато дома на кварталния — и нищо! Абсолютно нищо! Никиж сякаш се беше изпарил!

Опитаха се да разберат нещо от кварталния. Чрез Кънчо се докопаха до него и отдалеч го поразпитаха за кучето-чудо. Сержантът обаче, като чу само думата Никиж, незабавно ги изгони и едва не ги напляска, което много натъжи династронавтите, защото те уважаваха милицията.

И тъй, на края на втория ден, те се събраха на обикновеното си място в ракетния център. Седяха, мълчаха и въздишаха. Никой, никой вече не можеше да им помогне. Никиж беше окончателно и безвъзвратно загубен за тях! Не беше ли вече дошло времето да се заемат с нещо друго?

Израз на тия неясни мисли даде Сашо Кобалтовия юмрук.

— Стига сме се мотали като мухи без глави. Никиж сигурно вече е превърнат на лепило. Хайде да си направим киностудия! Досега да бяхме извъртели пет филма!

Споменът за хубавия предобед, прекаран в киностудията, стопли династронавтите и мнозина бяха склонни да приемат предложението на Сашо. Трябваше само някой да даде последен знак. Знакът беше даден, но в друга посока от Рони Дато. Той подскочи като пружина, което беше необичайно за него, и така извика, че изписука като птица:

— Брадатия! Трябва да отидем при Брадатия!

Другите чакаха какво ще последва.

— Помните ли какво ни каза той завчера в студията, а? — продължи да пелтечи той, като бързо-бързо чистеше очилата си. — Че ако имаме нужда от него, той ще ни помогне... Да отидем при него, да му се примолим...

На другия ден, много преди началото на работното време, цялата Федерация беше пред студията. Династронавтите присъствуваха при отварянето на вратите, на идването на чистачките, на техниците, работниците, дърводелците, шофьорите, осветителите. После минаха асистент-режисьорите, операторите, артистите, сценаристите. Накрая заприиха и режисьорите. В девет и половина се зададе другарят Антонов с черната си къдрава коса и закръглено шкембенце. Династронавтите мигновено изчезнаха в близките входове. Чак в 9 и 40 те съзряха Братия. Беше по сандали, в зелени кадифени панталони с огромни издутини на коленете, неимоверно смачкано кадифено сако, копринена кърпа, небрежно метната около врата, и с лула между зъбите. Крачеше нехайно и от време на време се усмихваше на себе си.

Династронавтите се втурнаха към него.

— Аа! — провикна се той радостно. — Моите приятели! Здравейте!

Той се ръкува с всички, дори с Кънчо, който се изчерви до уши от гордост.

— Много ми е драго, че ви виждам — каза той, като пуфна с луличката си. — Е, какво, намерихте ли си кучето?

— Там е работата, че не — каза майорът. — Затова дойдохме при вас.

— Охо, работата значи е сериозна. Елате с мен!

Той ги въведе в малката прожекционна зала с екрана колкото пешкир. Династронавтите заеха места по широките кресла, той застана пред всички, сериозен, с лула в уста.

— Слушам ви.

Майор Димчо, който през нощта дълго бе обмислил речта си, започна:

— Другарю режисьор, дойдохме при вас, защото вие ни обещахте да ни помогнете.

Братия сериозно кимна и пуфна с лулата.

— Но за да ни помогнете, вие трябва да знаете всичко за нас, всичко, дори и нашите най-тайнствени тайни.

Режисьорът усилено зачорли брадата си. Димчо продължи:

— Ние нямаме право да разкриваме нашите тайни на други хора, защото се заклехме да ги пазим в тайна. Можем да ги разкрием само

пред членове на нашата организация.

Димчо замълча. Беше настъпил решителният момент. Той преглътна и отсече:

— Искате ли да станете член на нашата организация?

Всички затаиха дъх. Брататия мисли дълго, пуфтейки усилено с лулата. Накрая каза:

— Искам.

— Ще пазите ли всички тайни на организацията?

— Ще пазя.

— Дори най-тайнствените?

— Дори най-тайнствените.

— Заклевате ли се?

— Заклевам се.

— Кажете така: „Заклевам се да пазя всички тайни на Федерацията на динамичните астронавти. Ако ги издам, да ми изсъхне юмрукът, да ми отрежат ухото.“

— „Заклевам се да пазя всички тайни на Федерацията на динамичните астронавти. Ако ги издам, да ми изсъхне юмрукът, да ми отрежат ухото.“

— Добре тогава — каза майорът, — който е съгласен другарят режисьор да стане член на Федерацията на динамичните астронавти, да вдигне ръка.

Пълно единодушие.

— Сега — каза тържествено майор Димчо — вие сте член на Федерацията и можем да ви разкажем всичко.

— Слушам — каза новият братат династронавт.

И в продължение на половин час с тайнствен тон майор Димчо разказа цялата история — от намирането на Никиж до изчезването му в милиционерската кола. Разбира се, разказът му не мина тъй гладко. Династронавтите го прекъсваха, допълваха, коментираха, дори се караха, когато някоя подробност не съвпаднаше. Новият династронавт внимателно слушаше, пушеше и ровеше с пръсти в братата си. Когато Димчо свърши, той попита:

— А вие знаете ли какво значи Никиж?

— Това е космическото име на кучето — каза Рони Дато.

— Да, разбира се — отвърна Брататия. — За това не бях помислил. И тъй, милицията го откарала някъде... Хм... Как мислите,

къде ли са го занесли?

— А вие не знаете ли?

— Не, не знам. Но може да се узнае.

— Как?

— Като търсим.

— Къде?

— Там, където има събрани повече кучета.

— Вярно, бе! — възкликна Сашо Кобалтовия юмрук. — Как не се сетихме по-рано! Например в милиционерското училище за кучета.

— При инвалидите! — подхвърли някой.

— При граничарите!

— В цирка!

— И другаде — каза Брататия, — и другаде. Помислете, поразпитайте, потърсете и непременно ще намерите. Непременно. Само че търсете методично, по списък. Такава мощна Федерация като нашата цял свят ще обърне и пак ще открие Никиж.

— Почваме веднага — каза Сашо.

— Аз ще направя стратегически план — каза Рони Дато.

— Отлично! Почнете и ме дръжте в течение на действията. Имайте предвид, че аз съм винаги на ваше разположение, на разположение на Федерацията, за каквото и да било.

Беше почти обед, когато династронавтите напуснаха студията. От предишното отчаяние нямаше и следа. Те пак бяха преизпълнени с вяра и сили: бяха спечелили един чудесен приятел, ценен член на Федерацията, който бе открил пред тях нови, светли перспективи.

— Защо си губиш времето с тия хлапета? — попита другарят Антонов режисьора. — Малко ли работа имаш?

— Ех, Антоне, Антоне! — с нотка на съжаление отвърна Брататия. — Нищо не разбираш ти. Нищо. Тия хлапета изживяват едно чудесно приключение, за което ти нямаш и най-малка представа, макар че в него участва и дъщеря ти. Да можех да го превърна във филм!

— Чудак! — промърмори Антонов. — Винаги в облаците, все дивото гони.

Брататия не каза нищо.

10. КАКВО СТАНА В КВАДРАТ 7

На тревата беше прострян големият план на София, а над него се бяха надвесили династронавтите. Кънчо се беше промъкнал между дългите крака на Сашо и забил нос в картата, слушаше указанията на майор Димчо:

— ... Ще претърсим София от начало до край. За да ни е по-лесно, разделихме града на шестнадесет квадрата.

Всеки ден ще претърсваме по четири квадрата. За четири дни ще свършим.

— Има ли кучета във всички квадрати? — попита някой.

— Сигурно има, ама ние още не знаем добре. Засега знаем само шест: квадрат две — милиционерското училище за кучета, квадрат пет — Инвалидния дом, квадрат седем — цирка, квадрат девет — Ветеринарната лечебница, квадрат четиринадесет — казармата, квадрат петнадесет — Зоологическата градина. Днес отиваме в квадрат седем — цирка. Там има една дресьорка на кучета, казва се мадам Липман.

— А пари? — попита Рони Дато. — За билет, за трамвай, за кифла?

— А без кифла не можеш ли? — ядоса се Наско Нето.

— Пари — каза майор Димчо — ще съберем от всички. Хайде, бъркайте се по джобовете!

Събраха един лев и шейсет и осем стотинки. Димчо направи сметка, че ще стигнат за: а) три билета правостоящи — 1 лв. и 20 ст.; б) трамвай отиване и връщане — 0 лв. 12 ст.; остават 0 лв. 36 ст. за непредвидени разходи, включително за семки и може би кифла.

В 4 часа следобед в цирка влязоха Димчо, Сашо и Вихра. Наско Нето и Мишо Еквилибриста се въртяха около входа с надежда да се промъкнат без билет. И понеже упоритостта преодолява всички прегради, те наистина успяха да се шмугнат зад улисания контролър, светкавично се покатериха на последния ред при правостоящите, където избутаха един дебелан, заел цели три места.

Програмата беше обикновена — програма като програма. За бившите циркови артисти от Отряда на динамичните тя беше изумителна. Те следяха номерата със затаен дъх. Затова пък бившите астронавти Димчо и Наско гледаха доста равнодушно смешките на клоуните и танца на конете. Повече внимание обърнаха на фокусника, защото знаеха, че няма фокуси, а само физически явления, и искаха да разберат как те стават, но и този път не разбраха нищо.

И ето — появи се мадам Липман, една дебела госпожа със смешна хусарска униформа. Династронавтите се превърнаха в очи и уши. Мадам Липман каза, че ще покаже най-последните постижения на дресьорското изкуство — кучета, които могат да смятат, да плетат, да четат мисли и да свирят на акордеон. Каза още, че тя, мадам Липман, работи ден и нощ с други изключително надарени животни и в най-скоро време ще покаже на света още по-изумителни постижения на цирковото изкуство, и затова — посетете пак нашите представления и доведете приятелите си.

Мадам Липман плесна с ръце и манежът се изпълни с цяла дузина кучета. Никиж не беше между тях, Никиж, който Димчо можеше да разпознае между хиляди кучета. Животните, трябва да се признае, показаха интересни неща, по-интересни дори от номерата на Никиж, но през паузата майор Димчо каза:

— Нищо не струват тия кучета.

— Само се превземат — каза Вихра.

— Къде-къде Никиж е по-умен — установи Сашо.

— Само че Никиж го няма тук — приключи разговора Наско Нето.

Те млъкнаха, като се стараеха да не гледат към бюфета, където в момента хората се блъскаха да си купят кифли и шоколад. Сашо се наведе и тайнствено прошепна:

— Знаете ли какво? Може би Никиж не го пускат още да играе, а? Може би го държат отзад, в клетките, а? Нали мадам Липман каза, че работи ден и нощ и с други животни, а?

Това беше една възможност. И когато представлението свърши и хората се заблъскаха пред изходите, Димчо, Сашо, Мишо и Вихра се промъкнаха под скамейките до прохода, който води към фургоните на артистите. Тук се суетяха прислужници, които разтребваха манежа и прибираха съоръженията. Династронавтите изчакаха, докато циркът

окончателно утихна. Лампите угаснаха. От съседното стрелбище долитаха сухите трясъци на пушките.

— Хайде! — прошепна майорът.

Той се измъкна от скривалището и изтича към прохода. Последва го Сашо. След Сашо тръгна и Наско. В този ред те минаха в дворната част на цирка, изпълнена с фургони, навеси, палатки и клетки. Беше тъмно. Тук-таме над някой фургон светеше мътна лампичка. Далеч вляво, под дълъг навес, вечеряха артисти.

Приведени, тримата изтичаха към най-близкия фургон. Димчо лекичко отвори вратата: беше обикновено цирково жилище.

— Трябва да намерим клетките на животните — прошепна Наско.

Те се ослушаха. Откъм мрака, вдясно, идваше неясно ръмжене. Упътиха се нататък. Наоколо като петна се очертаваха продълговати ниски фургони. Замириса на зоологическа градина.

— Чакай да видим! — прошепна Сашо.

Спряха се пред една висока клетка и мигновено направиха пирамида. Наско Нето и майор Димчо се наведоха, Сашо стъпи на плещите им и се хвана за желязната решетка. В мрака той съзря две дълги лъскави тела, които лениво се излежаваха на пода. Имаше нещо познато в начина, по който животните движеха източените си муцунести глави. Той скочи на земята.

— Не е Никиж — каза той.

— А какво има вътре? — попита Димчо.

— Не знам — призна си невежеството Сашо Кобалтовия юмрук.

— Я да видя и аз — каза Димчо и сега той се качи на върха на пирамидата. След миг слезе: — Тюлени — прошепна той. — От Северния полюс.

— И аз искам да видя — настоя Наско.

След като видя и той, минаха към съседните клетки. Имаше всякакви животни: патици, зайци, маймуни, коне; кучета обаче нямаше. Съвсем накрая, там където не достигаше никаква светлина, на фона на тъмносивото небе, се открояваха контурите на една голяма клетка. Те запълзяха към нея. Спря ги един женски глас, в който веднага познаха гласа на мадам Липман. Той тихичко и ласкаво нареждаше:

— Милия ми Ники! Сладкото ми Ники! Браво... Тъй... Да ти е сладко! Ще порасне Ники, ще стане силен, ще играе в цирка! Хайде още една хапчица! Браво на Ники! Браво! Хайде сега за награда едно захарче!

— Чувате ли? — едва издъха от радост майорът. — Ники! Никиж!

Другите със знаци потвърдиха. И съвсем безшумно те пропълзяха под клетката, до колелетата. Отгоре заедно с ласкавия напевен глас на мадам Липман идваше острата миризма на кучкарник.

— А сега — говореше мадам Липман — аз ще донеса на моя Ники сладка водица, за да си пийне. Защото Ники е кротък и добър. Бай-бай, Ники!

Издрънча желязна врата, по дървената стълбичка на клетката слезе мадам Липман с кофа в ръка. Тя се отдалечи към трапезарията, като си святкаше с фенерче.

Тримата мигновено изскочиха пред стълбичката. Над нея се издигаше висока желязна решетъчна врата.

— Вие пазете, аз ще вляза — прошепна майорът.

Той се изкачи по стълбичката и се опита да отвори вратата. Тя не се помръдна. Пипнешком намери дебелото стоманено резе и го повдигна. Вратата скръцна и бавно се отвори. С туптящо сърце майор Димчо се промъкна вътре.

Отначало не можа да види нищо, толкова беше тъмно. Само миризмата на зоологическа градина още повече се засили.

— Никиж! — прошепна призивно той. — Никиж!

В отговор в левия ъгъл на клетката нещо се разшава, нещо тежко. Чу се басово ръмжене. Неясна тревога обхвана майора. Никиж не можеше да ръмжи така. Обзе го неудържимо желание да излезе от тази миризлива клетка, но го възпря съзнанието, че е династронавт и че освен това навън го чакат Сашо и Наско. Събрал всичкия си кураж, той пристъпи напред. Нещото в ъгъла шумно дишаше и от време на време дрезгаво изръмжаваше.

— Никиж! — нежно се провикна майор Димчо. — Ти ли си?

Той колебливо протегна ръка. Пръстите му напипаха нещо като дълга гъста козина, която никак, ама никак не приличаше на късата, къдрава козина на Никиж. Пръстите продължиха да се движат нагоре, напипаха някакво грамадно ухо, голям, изпъкнал череп.

— Сигурно е магаре — помисли си майорът, — но защо има такава дълга козина?

— Хей, побързай! — чу се отвън гласът на Сашо. — Оная си идва.

И наистина откъм навеса мигаше фенерчето на мадам Липман.

Разбрал, че това нещо пред него не е Никиж, Димчо се канеше да излезе, когато пръстите му попаднаха в окото на животното — огромно, меко, влажно око. И в този миг косматото нещо така могъщо се затресе, че цялата клетка се раздруса. После нададе рев, рев, който приличаше повече на гръмотевица и от който Димчо се намери седнал на пода.

— Ауу! — реवेशе нещото и тресеше клетката. — Ауу!

Като в кошмар Димчо почувствува едно могъщо, вонещо дишане да го облива от глава до пети, после за кратък миг съзря някаква гигантска червеникава паст да се разтваря пред него.

— Ники! — чу се повелителният глас на мадам Липман. — Ники! Спокойно! Идвам!

Майорът усети нейните стъпки по стълбичката, скърцането на вратата. Фенерчето светна и той видя:

... лъвът седеше на задницата си, само на крачка от смелия династронавт и отворил огромната си, прилична на бездна, осеяна с мечове уста, реवेशе ли, реवेशе...

— Ники, мирно! Мирно! — остро заповяда мадам Липман. Лъвът млъкна послушно, подви опашка като кученце и се прибра в ъгъла.

Майор Димчо седеше като истукан, забил очи в животното, и не смееше да мръдне.

— Навън! Веднага навън! — сдържано извика мадам Липман и го бутна с ботуша си. — Чуваш ли? На тебе говоря, глупак такъв! Излизай веднага!

Тя приклепна до лъва, поднесе му кофата с вода и взе да го гали по широката грива.

— Излизай! — изсъска тя пак. — Излизай и затвори вратата!

Едва сега майорът си даде сметка, че тия думи се отнасят до него. Като насън, без да чувствува тялото си, той излезе.

Откъм трапезарията идваха хора. Димчо стоеше неподвижен, зашеметен, без нито една мисъл в главата. И изведнъж някакви ръце го

грабнаха и го понесоха в тъмнината. След малко, без да разбере как, той се намери на улицата, заобиколен от Сашо и Наско. Той учудено ги погледна. Бяха бледи като вар.

— Не беше Никиж — едва издъха той.

— Не — отвърнаха те. — Не беше Никиж. — И хукнаха.

Спряха се едва край реката, макар че краката им като че все още искаха да тичат...

Една дълга минута те стояха мълчаливи, поемайки си дъх, като не забравяха да се оглеждат предпазливо наоколо. От пет крачки можеше да се чуе как бият сърцата им.

Най-сетне пръв се поокопити Наско Нето:

— Май че беше лъв, а?

— Да — каза малко замаяно майорът.

— Ама истински ли? — попита Сашо Кобалтовия юмрук.

— Съвсем истински! — предпазливо отвърна майорът.

— Ех, че знаменито! — провикна се ентусиазирано Наско Нето.

— Видя ли го отблизо?

— Уха! — вече поуспокоен отговори майорът. — Както те гледам тебе. И като се прозина, видях му дори гърлото чак до стомаха.

— Не се ли уплаши?

— Кой, аз ли? Хайде, бе! Той се уплаши от мен и взе да реве от страх, та аз го погалих, за да се успокои...

В този миг недалеч изръмжа някакъв камионен мотор. Тримата настърхнаха, майорът понечи да хукне, но веднага осъзна, че не се намира в цирка, и бързо се овладя.

— ... И като го погалих — каза той, — лъвът се успокои и стана кротък като кученце.

— Ех! — каза замечтано Наско Нето. — Да си имахме и ние такъв лъв! Щяхме да бъдем царе на природата и на цялата вселена!

— И можехме да го пратим дори на Марс — приключи този разговор майор Димчо, с което фактически завърши и претърсването на квадрат 7.

11. КАКВО СТАНА В КВАДРАТ 5

Приключенията на майор Димчо Лъвското сърце — тъй гласеше заглавието на репортажа, поместен този ден в „Народен звезден глас“.

Когато Димчо Лъвското сърце прочете разказа за своето мъжествено държание в бърлогата на звяра, за това, как укротил освирепелия лъв и го превърнал в безобидно кученце, той почти повярва. С известно учудване дори си спомни за неотдавнашните си страхове и за кошмарните сънища, които го бяха измъчвали изминалата нощ. Бяха му се присънили крилати тюлени, които летяха под купола на цирка, патки с магарешки уши, които свиреха на акордеон, фокусник, който вадеше от цилиндъра си коне, и над всичко — Никиж, огромен, с великолепна лъвска грива, нокти на тигър и очи на човек. Той се приближаваше до него уж да си поиграе, изведнъж отваряше огромна, червена, вонеща паст, в която се виждаха зъби като мечове, и ревеше, ревеше така, че целият свят се тресеше...

Димчо никому не разказа за тия сънища. И когато взеха решение да продължат диренето на Никиж в квадрат 5, а Рони Дато предложи бойната група отново да бъде водена от Димчо Лъвското сърце, последният заяви, че в Дома на инвалидите не е тъй опасно като в цирка, че там положително няма лъвове, и затова биха могли да отидат и други династронавти, като например Фани, Игорчо и Кънчо.

Началникът на пропагандата изложи своя хитър план за проникването в квадрат 5. Планът бе приет веднага. Петнайсет минути по-късно те бяха вече при Брататия в студията и Рони Дато разказваше за претърсването на квадрат 7. Когато стигна до случката с лъва, режисьорът престана да рови с пръсти в брадата си и дори спря да пуфти с луличката.

— Чудесно! — промърмори той. — Невероятно!

Като свърши, Рони Дато му даде един брой на „Народен звезден глас“ безплатно и го постави в течение на новия план за претърсването на квадрат 5 — Инвалидния дом.

— Планът е отличен — каза Брататия — и аз съм убеден, че ще успеете.

— Само че... — нерешително започна Рони.

— Само че?

— Само че — решително продължи Сашо Кобалтовия юмрук — за квадрат пет трябват сума ти пари, цели седем лева, а ние имаме само лев и трийсет и осем стотинки.

Намекът беше повече от ясен.

— Знаете ли какво — каза Брататия, — това ми напомня, че откакто съм член на Федерацията, не съм платил членски внос нито веднъж. Моля да приемете цялата сума наведнъж и за цяла година.

Той извади от джоба си седем лева, посрещнати от шумни възклицания. Рони Дато безцеремонно прибра парите.

На раздяла, когато вече викаха режисьора за снимки, Брататия подхвърли:

— Е, другари, успяхте ли да отгатнете какво означава Никиж?

— На човешки език Никиж не значи нищо — уверено отвърна Димчо.

— А аз, знаете ли, дълго мислих по тоя въпрос и стигнах до заключението, че Никиж все пак може да означава нещо на човешки език. Проверете и ще видите.

На излизане Кънчо, останал последен, тихичко попита Брататия:

— Другарю режисьор, а къде можем да проверим за Никиж?

Брататия гръмко се засмя:

— Ами че във всяка телефонна книга! — и потупа Кънчо по рамото.

Малкият династронавт замига и изтича навън.

От студията федералните членове отидоха право в ЦУМ. Липсваше само Кънчо, който заяви, че днес е на баня с татко. След като се повозиха по ескалаторите, династронавтите предприеха една дълга обиколка по щандовете. Излязоха към 11 часа, натоварени с пакети.

В 3 часа следобед с пакетите в ръце пред пропуска на Дома на инвалидите се представиха майор Димчо, Рони Дато, Фани, Игорчо и още петима династронавти измежду най-малките. Сашо Кобалтовия юмрук и Наско Нето останаха на пост зад близкия ъгъл. Останалите блокираха Дома.

— Какво има, деца? — изфъфли зад прозорчето на будката едно старче с още по-стара войнишка униформа, окичена с лъскави ордени

и медали.

Димчо повдигна пакета, за да се види по-добре:

— Ние — каза той — сме пионери и дойдохме да поднесем подаръци на инвалидите по случай края на учебната година.

Старчето незабавно излезе от будката с насълзени от вълнение очи.

— Гости значи! — фъфлеше той и галеше с костеливите си ръце главите на малките си посетители. — Колко е хубаво! Елате, елате с мен!

Той ги поведе през двора към голямата сграда, която се издигаше вдясно. Влязоха в една стая, която навярно беше музей: по стените висяха картини на битки, а под стъклени витрини имаше най-различни предмети, останали от войната.

— А сега — каза старчето — вие почакайте тук, а аз ей сегичка ще се върна.

Чакаха повече от половин час. През това време династронавтите мълчаливо разгледаха изложените във витрините предмети. Какво ли нямаше тук! Изпонадупчени от куршуми знамена, разни ордени, извехтели униформи, стари пушки, окървавени комсомолски билети и дори един хайдушки пистолет от времето на Хаджи Димитър, който носил един партизански командир, загинал във войната срещу фашизма.

И колкото повече гледаха, толкова повече неясно смущение обземаше династронавтите. Не така си представяха те посещението си в Дома на инвалидите.

Най-после вратата се отвори, показа се старчето сияещо:

— Готово, деца! Готово! Последвайте ме!

Той ги въведе в едно голямо помещение също тъй украсено с бойни картини и знамена. Гръмнаха ръкопляскания. Децата се стъписаха. Наоколо, кой на лежащ стол, кой на количка, кой на легло, седяха инвалиди — едноръки, еднокраки, с обезобразени от куршуми лица или отнесено от снаряд рамо. Тук-там седяха слепи, които сякаш гледаха през тъмните си очила, а до тях кротичко махаха опашки кучета... Димчо неясно си помисли, че именно към тях слепи трябва да се насочи вниманието.

Към династронавтите се приближи един едър мъж с пъхнат в джоба десен ръкав.

— Мили деца, добре дошли при нас — каза той с дрезгав от възмущение басов глас. — Ние винаги се радваме, когато ни посещават млади хора. Това означава, че ние не сме забравени от тия, за които се борихме, за които дадохме кръвта си и част от себе си.

Със здравата си лява ръка той прегърна посетителите. Когато дойде ред на майор Димчо, лъвското му сърце изведнъж слезе някъде ниско, ниско и той се почувствува най-долен измамник. Обзе го желание да хвърли пакетите на земята, да изкрещи: „Ние ви лъжем, ние не додохме за вас, а за кучетата“ и да побегне. Но лявата ръка на инвалида го прегърна.

Поканиха династронавтите да седнат. Старчето с ордените ги почерпи с локум. После настана тишина. Майор Димчо разбра, че трябва да каже нещо. Той попрегълтна:

— Другари инвалиди — започна той със сух глас, — ние... по случай края на учебната година... искахме да ви зарадваме, дете... вие... Ние се възхищаваме от вас... Ние се учим от вашия пример... и ето... защо... така... ние донесохме подаръци...

И понеже не можа да откопчи нито думица повече, той бързо разтвори пакетите. В тях имаше дървени цигарета, моливи, хартия и пликове, двайсетина кутии цигари и шишенца одеколон.

Гръмнаха нови ръкопляскания. Династронавтите започнаха да раздават подаръците. Но те бяха толкова развълнувани, че нито видяха, нито пък бяха в състояние да видят какви кучета има при слепите.

Едноръкият покани гостите да изнесат програма. За да успокоят гузната си съвест, династронавтите приеха. Фани изпя две песни, Игорчо декламира стихотворението „Да работим!“, а Рони Дато разказа наизуст един свой фейлетон. За бис Фани изпя „Зайченцето бяло“. Само майор Димчо не каза нищо, измъчен, засрамен.

И пак ръкопляскания. Едноръкият произнесе благодарствено слово. Старчето с ордените отново ги нагости с локум. След това един през друг инвалидите започнаха да разказват спомени от войната. Династронавтите слушаха, забравили за какво всъщност са дошли, забравили да изпълнят умния план на Рони Дато. Впрочем самият Рони беше седнал до един побелял сляп инвалид, който тихо-тихо разказваше как фашистка огнехвъргачка изгорила очите му при боевете за Будапеща.

Към 6 часа прозвучаха ударите на една камбанка.

— Това е за вечеря — каза едноокият. — Искате ли да дойдете да хапнете с нас?

— Не, не! — бързо отвърна Димчо. — Трябва да си вървим.

— А не искате ли да ви покажем какви умни кучета си имаме, а? — провикна се неочаквано побелелият слепец. — Само да знаете какво умеят да правят! Аз например получих завчера едно чудесно кученце. Рунтаво, весело, с малка опашчица и топло езиче, което все целува. Милицията го намерила някъде, знаело сума ти игри. Искате ли да го видите! То е там, на двора. Елате, елате!

Династронавтите замръзнаха по местата си. Погледите им се срещнаха, погледи, в които имаше и страшно любопитство, и срам, и ужас, и желание да побягнат отгук.

— Много ви благодарим — промърмори Димчо, — ама ние трябва да си вървим, защото закъсняхме, дето стояхме толкова време тука, и родителите ни ще се безпокоят. Ще дойдем друг път.

— Както желаете — отвърна побелелият слепец. — Няма да ви задържаме. Но непременно елате пак. Непременно! Аз знам, че децата много обичат кучета. А никъде няма да видите такова кученце като моето.

— Ще дойдем — измънка майорът. — Непременно ще дойдем.

Династронавтите се сбогуваха и бързо се измъкнаха като престъпници, извършили страшно злодеяние.

На ъгъла чакаха Сашо Кобалтовия юмрук и Наско Нето.

— Намерихте ли? — провикнаха се те отдалече.

Те останаха изненадани от омърлушения вид на бойната група.

— Какво стана, а? Да не са ви пипнали? — попита Сашо.

— Ами! — отвърна Рони Дато. — Дори ни нагостиха с локум.

— А кучетата? Няма ли кучета?

— Има — отговори Димчо. — Хем много. И сигурно Никиж е там.

— Е, и какво? — нетърпеливо разпитваше Сашо.

— Нищо — каза Димчо, — дори да е там Никиж, ние решихме да не го взимаме.

— Щоо! — изреваха едновременно Наско Нето и Сашо Кобалтовия юмрук. — Да не сте полудели нещо, а?

— Не сме полудели — каза Димчо, — само че няма да задигаме Никиж от Инвалидния дом.

— А защo, моля ви се?

— Така! — кратко отвърна майор Димчо.

— Как така! — с възмущение се провикна Сашо. — Ти престъпваш клетвата и ние можем да те изгоним от Федерацията!

— Ако искате, изгонете ме — каза майор Димчо. — На един български войник фашистка огнехвъргачка му изгорила очите в Будапеща и сега той нищо не вижда, и е дори без очи, и само Никиж му служи за очи...

Последните думи отнеха на Наско Нето и Сашо Кобалтовия юмрук всякакво желание да спорят. Те помълчаха минутка, после почти едновременно продумаха:

— А може би Никиж не е в Дома на инвалидите, а?

— Може би — отвърна едва чуто майор Димчо със сълзи на очи.

12. НИКИЖ

През това време, както вече споменах, Кънчо се къпеше с баща си в Централната баня.

Докато баща му го сапунисваше и търкаше, Кънчо забеляза една необичайна нервност у него. Кварталният, който тук в банята никак, ама никак не приличаше на милиционер, ту взимаше чужди сапуни, ту обуваше налъмите наопаки, ту пък пускаше или най-горещата или най-студената вода от душа. И през цялото време нещо си мърмореше, нещо от рода на КЖ... ИКЖ... НИЖ...

Умът на Кънчо също беше зает с трудни мисли. Малкият династронавт се мъчеше да разбере защо трябва да търси Никиж в телефонната книга и отде накъде едно куче ще си има телефонен номер! За всеки случай, каза си той, на излизане от банята непременно ще се отбие в аптеката и ще поиска да види телефонния указател. Ако може да прочете — добре, ако не — толкова по-зле!

Влязоха в басейна. Вместо да учи Кънчо да плува, както правеше обикновено, кварталният кротко седна настрана и измъкна от ремъчето на налъмите едно мокро листче, цялото нашарено с букви. Кънчо позна буквите Н и К. Другите още не беше научил. Кварталният се задълбочи в четене на листчето и отново започна да повтаря: ИЖ... НЖ... ИКЖ... Той така се увлече, че забрави да излезе в определената двайсета минута.

— Ребус ли решавате? — дружелюбно попита един възрастен мъж с дълга, сребриста коса и ястребов нос.

— Ох! По-лошо от ребус! — въздъхна кварталният. — Една проклета дума, чието значение не мога да позная.

— Ще позволите ли да видя? — любезно се усмихна другият.

— Защо не! — измърмори кварталният. — И без това не разбирам нищо.

Дългокосият пое листчето и хвърли поглед върху буквите.

— НИКИЖ — прочете той. — За НИКИЖ ли става дума?

— Именно за НИКИЖ. От два дни се мъча да отгатна какво значи това и къде се намира то.

Още като чу думата Никиж, Кънчо наостри уши и уж незабелязано се лепна до Дългокосия. Той разбираше, че е свидетел на исторически разговор, който можеше да разбули тайната на тайните.

Дългокосия се усмихна:

— Напразно се мъчите — каза той на кварталния. — Никиж се намира само на петстотин метра оттук. Идете и ще го видите.

Кварталният го погледна изумен:

— А откъде знаете, че Никиж се намира на петстотин метра оттук?

— Че това не е тайна — продължаваше да се усмихва Дългокосия. — Впрочем... самият аз... често отивам там по работа...

— И все пак — почти ядосано попита кварталният, — какво означава самата дума НИКИЖ?

Дългокосия повиши глас:

— Много просто: НИКИЖ. Помислете: Н значи...

— Тихо, тихо! — тайнствено прошепна кварталният и по навик се огледа наоколо. После се наведе към Дългокосия: — Казвайте сега!

Другият учудено повдигна рамене, пак се поусмихна и прошепна нещо на ухото на кварталния. Лицето на милиционера светна.

— А адреса? Адреса? — припряно попита той.

Дългокосия прошепна адреса на ухото му.

Кварталният скочи и като пляскаше по басейна и вдигаше пръски, се втурна към гардеробната.

Малко по-късно, когато се разделиха, Кънчо се отби в кварталната аптека, откъдето обикновено се обаждаше на лекаря в поликлиниката, и помоли аптекаря да му услужи с телефонния указател. Най-малкият династронавт дълго се рови в дебелия том, прелиства сума страници, напрегна всичките си познания по четене, които бе придобил в детския дом, но думата НИКИЖ не можа да открие. Отчаян, той се канеше да си върви, когато аптекарят го попита:

— Какво търсиш, Кънчо?

— Търся един адрес, ама го няма в книгата — поизлъга той.

— Поискай тогава 04. Там ще ти кажат.

Малко озадачен, Кънчо вдигна слушалката, завъртя 04. Обади се мелодичният глас на телефонистката:

— Справки!

— Моля, другарко, знаете ли адреса на НИКИЖ?

— НИКИЖ! Един момент...

Последва кратка пауза и мекият глас на телефонистката бавно произнесе адреса на НИКИЖ.

Двайсет минути по-късно най-малкият член на Федерацията беше в ракетния център. Завари страшна врява. Някои династронавти обвиняваха делегатите, които се бяха върнали от Дома на инвалидите в измяна, в проява на женска слабост, в продаване, както се изрази Наско Нето, „делото на Федерацията за два локума“. Миришеше на бой.

Кънчо си даваше сметка, че е настъпил големият ден, великият миг. Още по пътя той си повтаряше как ще направи съобщението за съдбоносното откритие и все не намираше подходящ начин. Сега, като видя нажежената атмосфера, без да му мисли много, се промъкна с тънкото си гласче:

— Аз знам къде е Никиж!

Династронавтите недоверчиво се обърнаха към него. Откъде ли пък Кънчо ще знае къде е Никиж, когато те цяла София обърнаха и не можаха да го открият!

— Къде? — лениво попита Наско Нето.

— На булевард „Толбухин“ 178, до болницата. На петстотин метра оттука.

— Хайде де! — изсмя се Наско Нето. — Дотам има повече от два километра.

— Никиж се намира на булевард „Толбухин“ 178, до болницата! — упорито повери Кънчо.

— Добре де, чухме! — ядосано се провикна Наско. — Какво има там?

— Там е Никиж.

— Откъде знаеш?

— Знам — загадъчно отвърна Кънчо.

По тайнствеността на отговора династронавтите подразбраха, че в тази история е замесен кварталният, следователно — милицията, следователно твърдението на Кънчо може да е вярно.

— Хайде да разузнаем! — предложи Сашо Кобалтовия юмрук.

— Хайде! Хайде! — развълнувано се провикнаха всички.

— Веднага ли? — възрази Рони Дато. — Късно е. Скоро ще се стъмни...

— Ако те е бъз, остани. Ние отиваме.

И те тръгнаха. Всички. Вървяха пеша, защото нямаха пари нито за трамвай, нито за тролей. Всичките им средства бяха погълнати от цирка и Инвалидния дом. Вървяха решително, твърдо, както се отива на последен бой. Нещо им подсказваше, че тази вечер ще се разреши загадката около изчезването на кучето-чудо.

Припаднаше мрак, уличните лампи светваха, движението намаляваше. Започваше кварталът на голямата болница. Тук булевардът ставаше много широк. Откъм страната на болницата се издигаше висока ограда от плетен тел, който се проточваше и понататък, покрай един обширен парк, безлюден и потънал в тъмнина.

Минаха край болницата. На главния вход личеше номерът — 176. Номер 178 трябваше да се намира на съседната сграда. Сърцата на династронавтите се разтуптяха. Колената на майор Димчо лекичко затрепераха. Длъжен съм да добавя, че тук уличните лампи бяха изпочупени и мястото беше потънало в необикновен, мистериозен мрак, който проникваше в смелите сърца на разузнавачите и ги караше да поизтръпват.

Внезапно откъм мрака на дърветата на загадъчния парк долетя някакъв звук, който смрази кръвта на династронавтите. В този звук, нито човешки, нито животински, имаше нещо злокобно, нещо адски болезнено. Разузнавачите се спряха, затаили дъх. Воят не се повтори. Те предпазливо продължиха към входа на парка, който се очертаваше вече наблизко. Сърцето на Димчо биеше до пръсване. Струваше му се, че ако направи само още една крачка, ще припадне.

Най-сетне стигнаха до голямата желязна порта, зад която в мрака се губеше паркът и сред него някакви ниски къщурки. Беше номер 178.

— Тука е — прошепна майорът.

Зад вратата нямаше никой — нито пропуск, нито портиер.

— Вижте, вижте! — с пресечен от вълнение глас продума Рони.

Всички се струпаха около него. На дясната страна на портата светеше звънчев бутон и над него мънинка медна табелка с надпис НИКИЖ, точно такъв, какъвто имаше на крачето на кучето-чудо.

Цяла дълга минута никой не продума думица. И никой, нито дори Рони Дато, не можа да намери някакво обяснение на тази странна прилика.

Най-сетне се обади Игорчо:

— Значи тук живее Никиж! Гледай каква голяма къща си имал!

Отново дълго мълчание. По улицата мина самотен пощаджия. Беше тихо, беше тъмно, беше страшно.

— Да влезем, а? — плахо предложи Сашо Кобалтовия юмрук.

Наско Нето колебливо се опита да отвори вратата. Тя не се помръдна.

— Заключено е.

— Да звъниме, а?

— Глупости! Нали ще ни открият!

— Елате! — прошепна Наско и като се наведе, тръгна покрай плета.

Телената мрежа беше висока и здрава и не можеше да се прескочи дори с пирамида. Трябваше да се търси друга възможност. Те направиха почти цяла обиколка около оградата, когато Сашо се спря и бързо-бързо започна да рови под мрежата.

— Хайде сега ти! — каза той на Наско.

След Наско поровиха Димчо, Мишо еквилибриста, Вихра. Така, само за петнайсет минути, с помощта на пръстите и ноктите, под плета се образува дупка, достатъчна да се провере дори Рони Дато. Един по един, в пълна тишина, те минаха. Събраха се под един широк и нисък бор.

— Всички ли са тука? — все тъй шепнешком попита майорът.

Да, всички бяха тук.

— Сега — каза той — ще разузнаем. По бойни групи. Кънчо, Фани и Игорчо остават тук за свързка. Хайде, ама тихичко, да не ни усетят.

Групите тръгнаха, едни наляво, други надясно, трети направо към ниските сгради. Не може да се каже, че не се страхуваха, но прозвището династронавти задължава и те, макар и с треперещи крака, вървяха и зорко наблюдаваха околността.

Майор Димчо беше със Сашо Кобалтовия юмрук. Здрава, безстрашна група. Тя трябваше да проникне в най-затъntenите кътчета на този мистериозен парк. Те крачеха безшумно по влажната трева между някакви розови храсти. Откъм булеварда долитаха заглушени гласове, скърцане на каруца, бръмчене на мотор. Но колкото по-навътре навлизаха, толкова повече въздухът попиваше всеки шум и сега на династронавтите им се струваше, че потъват в някакъв невидим

облак от мек памук, който все повече и повече ги обгръщаше отвсякъде.

— Аууу!

Памукът като че се разкъса от зловещия крясък. Димчо и Сашо се заковаха на място, настръхнали.

— Чу ли? — промълви майорът, наречен още Лъвското сърце, неволно мислейки за онази вечер в клетката на лъва.

— Да — прошепна Сашо, — също като баскервилското куче.

— Може би е Никиж, а?

— Може би.

С огромно усилие на волята те продължиха по посока на воя. На дъното на парка, до телената ограда, се очертаваха продълговати ниски постройки. Двамата се упътиха към тях. И едва когато се приближиха на десетина крачки, до разузнавачите стигна скимтенето.

— Никиж! — продума Димчо и безстрашно се втурна напред.

Сега вече в бледата светлина на луната, която се показваше зад върховете на боровете, те видяха барачката. Беше ниска, дървена, с врата от плетен тел. Зад тела неясно се открояваха кучетата. Може би бяха пет, може би повече. Като усетиха хората, те се заблъскаха пред вратата, като лекичко скимтяха и дращеха плета.

Разузнавачите дълго стояха пред вратата, объркани, без да знаят какво да предприемат по-нататък.

— Никиж го няма тука — каза най-после Димчо. — Може би е в другите бараки.

Все повече и повече озадачени, те минаха към съседната барачка. Тя също беше пълна с кучета, но Никиж явно го нямаше. За да бъде по-сигурен, Димчо на няколко пъти извика „Никиж“, но от страна на кучетата не дойде никакъв отговор.

Пред третата барачка те едва не връхлетяха върху Наско Нето и Рони Дато, които бяха стигнали тук по друг път.

— Намерихте ли нещо? — ги запита Димчо.

— Нищо, само маймуни и зайци. Едни маймунки, също като човеци. А там в средата има една къща, цялата в тъмно, само един прозорец свети.

— Какво ли правят тук с толкова много животни? — попита Сашо.

— Лепило — отвърна авторитетно Рони Дато. — Най-напред ги отравят, после им одират кожата и накрая ги претопяват.

Думите на Рони предизвикаха нова вълна от ужас. Династронавтите неволно се сгушиха един в друг като уплашени овце.

В това подтиснато настроение те се върнаха в сборния пункт под бора. Тук бяха вече всички останали. От докладите на бойните групи се разбра, че в двора има десетина барачки, пълни с кучета, маймуни и зайци, една малка постройка встрани, заключена и която мирише на лошо, може би на мъртво, и голямата тухлена сграда, където светеше само един прозорец.

— Трябва да видим какво има в тази стая — с усилие каза Димчо.

Никакъв отглас.

— Кой ще дойде с мене?

Пак никакъв отговор.

— Тогава аз отивам сам... Щом сте такива бълзливци!!!!

И наистина тръгна, с безчувствени крака и сухо гърло. Но скоро усети зад себе си присъствието на още някой. Обърна се: бяха Сашо, Наско Нето, Вихра и Игорчо. Мълчаливо продължиха заедно към светещия прозорец.

Той беше разположен доста нависоко, може би цял метър над главите им.

— Пирамида! — заповяда Сашо Кобалтовия юмрук и пръв приклезна. По пирамидата се покатери Игорчо и предпазливо надникна. Само след миг той се катурна на тревата, обезумял от ужас:

— Там... там... — запелтечи той — ... уу... бби... би...

— Хайде, не се превземай! — сръга го Сашо. — Стига си пелтечил. Какво видя?

Игорчо едва не се разплака от оскърблението:

— Ама... аз... наистина... Там горе... уу... убиват Никиж!

— Щоо! — почти изкреця Димчо. — Никиж? Лягайте! Бързо!

Отново построиха пирамидата и Димчо, който никога не е бил цирков артист, с мъка се покатери до върха ѝ. И това, което се откри пред него, го вледени.

Беше някаква лаборатория със стъклени шкафове пълни със спринцовки, ножове, щипки, заострени лостчета, лъскави брадвички, триончета и дори чукчета. Около една дълга маса се суетяха трима

мъже в бели престилки, бели шапчета и бели бандитски маски пред устата. Бяха се надвесили над едно кученце, вързано за масата с ремъчета. Муцунката на кучето беше стегната с бинт, а върху тялото му бяха прикрепени десетина уреди, чието предназначение Димчо не схвана: шишенца, тръбички, термометър, някаква стъкленичка, в която бълбукаше кръв...

Никиж ли беше това? Доколкото можеше да се види под уредите, кученцето беше рунтаво, кафяво, не много голямо.

На крачето си то носеше блестящо, медно пръстенче.

Никиж? Кое друго куче носеше пръстен?

Единият от мъжете натисна едно копче, над масата светна огромна лампа. Стана непоносимо ярко. Вторият от мъжете, който беше с бели гумени ръкавици, взе от един поднос блестящ, заоблен на върха нож и със сигурен, отсечен удар го заби във врата на кучето. Бликна кръв...

Майор Димчо Лъвското сърце почувствува замайване, плъзна се по стената и се строполи на земята.

На прозореца като че се мярна сянка. Приведени край храстите, династронавтите побягнаха, влачейки под мишница Лъвското сърце.

Под бора нетърпеливо ги чакаха. Дълго време майорът не можа да се съвземе от преживяното. После изведнъж започна да плаче с не много мъжествени сълзи. Никой не се подигра, никой не се усмихна, всички тържествено мълчаха като пред открит гроб.

— Значи, вярно е — продума Сашо. — Тук измъчват и убиват кучета.

Да, така беше! Колкото и да бе невероятно и страшно, това беше самата истина! И Димчо им разказа какво беше видял. Династронавтите слушаха, задълбочени в нерадостни мисли. Какво можеха те да направят при това положение, те, които се бяха клели да действуват винаги благородно и смело? Фани заплака, заплака и Кънчо, след това Игорчо и в тъмното не се разбра кой още.

Тогава Сашо Кобалтовия юмрук каза:

— Хайде да спасим другите кучета!

Плачовете секнаха. Очите блеснаха. Всъщност Сашо само стана изразител на общото настроение. Пък можеше ли да бъде иначе? Те бяха динамичните астронавти! И без повече приказки те се насочиха към барачките. Вратите се отваряха отвън с малки резенца. Трябваше

малко да се повдигнат и — готово! Майор Димчо решително вдигна първото резе и широко отвори вратата. Кучетата като че само това и чакаха. Втурнаха се навън с весел лай и заподскачаха около децата.

За по-малко от десет секунди бяха отворени и другите врати. Династронавтите не обърнаха внимание на другите животни. Маймуни и зайци не ги интересуваха.

Мястото пред бараките се изпълни с двайсетина кучета, малки, големи, още по-големи; булдози, фокстериери, пинчери, пудели, ротвайлери, санбернарди, пойнтери и какви ли не още! Намерили се тъй щастливо на свобода, те се запремятаха, тичаха, скачаха и, разбира се, лаеха звучно и с всички сили.

Династронавтите бегом се насочиха към дупката под плета. Последва ги цяла глутница от най-мънинките кучета, които, кой знае защо, се въртяха най-вече около Кънчо. Династронавтите ускориха крачки, кучетата също заподскачаха подире им, като не преставаха да лаят.

Внезапно в голямата сграда светнаха прозорци. Доляяха разтревожени човешки гласове, тряскане на врати. Сега вече династронавтите си плюха на петите. Пред дупката на плета пръв стигна Наско Нето и веднага се промъкна навън. Мина Мишо Еквилибриста, мина Игорчо. Неочаквано обаче пред дупката настъпи задръстване. Оказа се, че седалището на Рони Дато се е закачило за тела... Върху него връхлетяха още няколко династронавти. Започна олелия, писъци, викове. Кучетата весело лаеха наоколо, като, разбира се, се смееха на човешката глупост.

— Бързо, бързо! — викаше Димчо, като се мъчеше да сложи някакъв ред в бъркотията.

Гласовете откъм къщичката приближаваха. Олелията порасна. Най-после с усилията на няколко души Рони Дато биде изтикан и след него бързо се провряха Вихра, Фани, Ицко. Оставаха още трима династронавти.

— Хайде сега вие! — подкани ги разтревожен майорът.

Не щеш ли обаче, кой знае защо, и кучетата изявиха желание да излязат и започнаха да се завират в дупката. Димчо грабна една пръчка и замахна. Кучетата сърдито заръмжаха, показвайки застрашително зъби. Мина и Кънчо, предпоследен. Димчо махна пак с пръчката, за да отдалечи животните, преди да мине сам той. Чу се болезнено квичене,

последвано от яростен лай. Върху него се хвърли мрачен булдог. Без да чака повече, Димчо направи стратегическо оттегляне и се пхна в дупката. Но в същия миг булдогът го ухапа за панталона... Димчо дръпна напред, булдогът назад... Напред... Назад... Още едно усилие и Димчо се откъсна, като полетя с главата напред към тротоара.

Бързо се изправи и хукна.

Зад него с тържествуващ лай припкаха освободените кучета.

13. ВЪРХОВНОТО ИЗПИТАНИЕ НА ЛЪВСКОТО СЪРЦЕ

Навлизаме в предпоследната глава на нашия разказ. В нея ще заварим майор Димчо Лъвското сърце в леглото му, легнал по корем, с превръзка на онова място под гърба. Около него стояха татко, мама и докторът.

Докторът беше един грамаден мъж, чиято глава достигаше почти до тавана. Имаше черни, рунтави вежди и тежки, мечешки ръце. Майор Димчо го познаваше от незапомнени времена и хем го обичаше, хем малко се плашеше от него. Защото докторът не знаеше милост към болните. Ако трябваше да се вадят сливици — вадеше ги, ако трябваше да се реже цирей — режеше го и съвсем безцеремонно наместваше изметнатите ръце.

— Е — попита той за трети път, — кажи сега кое куче те ухапа.

Майорът не отговори. Той съзнаваше, че трябва да мълчи.

— Къде стана това нещо? — попита пак докторът.

Захапал възглавницата, Димчо героически мълчеше.

Макар че го болеше задникът, той си мислеше за клетвата на династронавтите и за гибелните последици, ако я наруши... Освен това той си мислеше за това, как би се държал Титов, ако беше кацнал не край Волга, а някъде край Мисисипи. Нали майор Титов би се държал героически и би мълчал до смърт?

— Значи — каза докторът — не щеш да говориш. Добре. Няма да настоявам. Кучето навярно е било бясно и сега ти си заразен. След няколко дни ще започнеш да лаеш, да хапеш като кучетата и ще бъдем принудени да те вържем и пратим в болницата. С една дума — ще побеснееш.

Докторът млъкна. Майор Димчо си представи как лае, как хапе Наско Нето по седалището, как го връзват и го пращат в някой кучкарник. А династронавтите ще го нарекат за спомен Никиж. Това беше много, много тъжно, макар и твърде любопитно. Но като се сети за Никиж, отново си припомни клетвата. Не, няма да говори. Нека побеснее, нека го вържат, нека, ако щат, да го отровят като куче и направят на лепило! Думица няма да каже!

— За да не побеснееш съвсем — подхвана докторът, — ще трябва да те пратим в противобесния институт, където ще ти бият инжекции в корема. Големи, дебели инжекции. Четиридесет. Всеки ден по една. И не е сигурно дали ще оздравееш. А ако разберем кое куче те е ухапало, можем да минем и без инжекции. Хайде, бъди благоразумен, кажи кога и къде стана тази работа!

Лъвското сърце не каза.

Тогава мама започна да плаче, а докторът си отиде, като предупреди, че ще чака до утре сутринта. Не проговори ли дотогава болният, ще дойде линейка, която ще го откара в Противобесния Институт, където никой вече не може да му помогне. Довиждане.

После татко заяви, че няма да си поплюва и че така ще напляска Димчо, че дим ще се дига. Накрая всички си легнаха, като декларираха, че ще чакат до утре сутринта. И нека утре сутринта Димчо бъде разумен!

Когато майорът остана сам, в балкона се чу шумолене и след миг в стаята, лазейки по индиански, се промъкна Наско Нето.

— Е? — попита той.

— Нищо не казах — отвърна Димчо. — Мълчах до смърт... Само че... знаеш ли какво, аз ще побеснея. Така каза докторът.

— Ей, ама че интересно! И ще лаеш ли?

— Ще лая. И навярно ще хапя. А после ще ме заведат в болницата, където ще ми бият четиридесет инжекции в корема. Всеки ден по една.

— Не бой се! — каза самоуверено Наско Нето. — Ние ще те спасим. Още днес ще съобщя на Федерацията и ще изработим план. Ще блокираме болницата и ще те отвлечем. Ще съобщя и на Брататия.

Наско понечи да тръгне, но Димчо го спря:

— Наско бе, какво щеше да направи майор Титов, ако например беше кацнал не край Волга, а край Мисисипи?

Наско се почеса по четината си, помисли, помисли, па каза:

— Щеше да се обади по телефона в Москва, че е кацнал!

Бодро махна за поздрав, по индиански пролази към балкона и оттам по водосточната тръба се смъкна на земята.

Дълги часове през нощта майор Димчо обмисляше своето бедствено положение. То беше повече от ясно: от една страна, четиридесет инжекции в корема, от друга, нарушаване на клетвата,

предателство към Федерацията с произтичащите от това последици като изсъхване на юмрука, рязане на ухото и вечно проклятие. После той заспа. И се видя като рунтаво кученце, което ужасно много приличаше на Никиж. Седеше в бараката на тайнствения парк на булевард „Толбухин“ 178 и лаеше. Сетне дойдоха трима мъже в бели престилки, бели шапчета и бели бандитски маски пред устата, грабнаха го и го поставиха върху дългата маса в лабораторията с трионите и секирите. Вързаха го с каиши, стегнаха муцунката му с бинт, сложиха на гърдите му часовник. Лампата светна с яркожълта светлина. Тримата мъже грабнаха четиридесет спринцовки и ги насочиха към корема му. С нечовешко, кучешко усилие Димчо-Никиж, разкъса ремъците, изляя, скочи на пода и ухапа тримата, като им издра дъното на панталоните. След това светкавично рипна през прозореца в парка, където го чакаха династронавтите. Те го грабнаха и понесоха към ракетата. Пъхнаха го в контейнера пред електронната машина. Запалиха атомокарбидните мотори, ракетата затрепера и забръмча. Димчо-Никиж, започна да брои: „Девет... осем... седем... шест... пет... четири... три... две... едно... нула!“ Бам! Ракетата полетя. Димчо-Никиж, погледна през илюминатора: долу на ракетния център Нептун стояха династронавтите, махаха с кърпички и викаха: „Довиждане, Никиж! Довиждане, Никиж!“ Най-силно викаше Фани и той виждаше сълзите, които се лееха по бузите ѝ.

— Довиждане! — поиска да извика той, но вместо думи от устата му излезе лай. — Ау, ау, ау!

„Но какво от това, че съм куче — си мислеше той, — нали не станах предател! И нали сега летя към Марс! Аз ще съм първото куче-човек, което ще стъпи на Марс.“

И той стъпи на Марс. Лампичките на електронното табло угаснаха, воят мигновено секна, моторите престанаха да бръмчат. Димчо-Никиж, се измъкна от контейнера, отвори херметическата врата на ракетата и излезе. Пред него се простираше Марс.

— Другари! — поиска да каже той. — Ние сме на Марс! Вековният блян на човечеството е осъществен! — Но вместо думи от устата му излезе само едно: „Ау-ау-ау!“

— Той лае — каза един човешки глас.

— Горкият, той е побеснял!

— Хей, Димчо! Димчо! Стига си лаял, бе!

И той се събуди. Беше — уви! — на земята, в леглото, по корем, с дебела превръзка на онова място под гърба... Край леглото стояха, кажи-речи, всички династронавти начело с Брадатия. Той си беше с неизменните кадифени панталони, чорлавата руса брада и изгризаната луличка.

— Здравей! Как е задникът? — попита той, подаде ръка и седна на леглото.

Майор Димчо набързо им разказа какво се искаше от него.

— Сигурно ще побеснея — каза той. — Ама нищо. Аз ще мълча докрай и няма да ви издам.

— Така трябва — рече Брадатия. — Без солидарност, без приятелство до смърт животът е невъзможен. Ох, колко е необходимо това в наши дни! — Той пуфна с луличката и продължи: — А ти чете ли днешния вестник?

— Не — отвърна майорът, — аз... (тъкмо щеше да каже: „бях на Марс“, но бързо се съвзе) аз спях досега...

— Хм... А я виж какво пише днес във вестника.

Той разгърна вестник „Народна младеж“ и зачете едно малко съобщение на дъното на втора страница:

„Снощи неизвестни лица са се промъкнали в опитния център на НИКИЖ, бул. «Толбухин» 178. След като са изпотъпкали градината, те са отворили клетките с опитните кучета и са ги пуснали на свобода. Предполага се, че това е дело на хулигани. Повечето кучета са намерени. В неизвестност остават два булдога и два пудела. Всички те носят на задното ляво краче пръстен с надпис НИКИЖ. Умоляват се гражданите, които ги видят или намерят, да съобщят на НИКИЖ, телефон 10-24-67.“

Брадатият свърши.

— Даа, такива ми ти работи — въздъхна той, като пусна три кълба дим.

— Никиж! — прошепна Димчо. — Никиж! Нали само нашето куче се казва Никиж?

— Не се ли сещаш какво значи Никиж? — попита Брадатия.

Майорът беше готов да заплаче!

Брадатия взе от масата една тетрадка и молив и ги пъкна под носа на майора.

— Пиши! *НИКИЖ*. Написа ли? Така. А сега пиши: Н като научен, И като институт, К като комплексни, И като изследвания, Ж като животни. Или Научен институт за комплексни изследвания на животните. Написа ли?

Димчо кимна, после захлупи глава в тетрадката и заплака.

— Е, е! Какво значи това? — провикна се Брадатия. — Само това ни липсваше сега! Да се разциврим.

— А Никиж? — продума през сълзи Димчо. — Значи Никиж не се казва Никиж?

— Не, не се казва Никиж. Той си има друго име и се намира в института.

— А може би са го убили вече? — подсмръкна Димчо, като си припомни масата в лабораторията.

— Не, в Никиж не убиват кучета. Там ги изследват, обучават ги, приучават организма им към най-различни условия, изобщо отнасят се с тях много добре.

— А ще можем ли да го видим?

— Навярно да. Но... преди това... — Брадатия показа вестника — така ли ще оставим тази работа? Наричат ни хулигани, смятат ни за престъпници, които са попречили на научната дейност на Института. Трябва да сложим край на тия слухове за честта на Федерацията.

— Така е — каза Рони Дато. — Трябва да си признаем всичко, хем честно, по пионерски.

— А клетвата? — попита майор Димчо, виждайки как четиридесетте инжекции се отдалечават от корема му.

— Клетвата не съществува вече — каза Брадатия. — Сега вече с открито чело можем да разкажем всичко на света.

Настъпи дълго мълчание. У династронавтите се бореха смесени чувства — радост и тъга, сълзи и смях.

— Хайде да напишем послание! — предложи Рони Дато. — До *НИКИЖ*, ама до истинския. И да му напишем, че сме готови да помогнем при издирването на другите кучета. Да му пишем, че имаме голям опит при търсенето на кучета и дори ще им изпратим нашата карта на квадрати. Съгласни ли сте?

Съгласни бяха.

Рони Дато седна и подир час с колективните усилия на цялата Федерация бе съчинено следното писмо:

„До директора на Научния институт за комплексни изследвания на животните — НИКИЖ, бул. «Толбухин» 178. Тук

Другарю директор,

Пише ви Федерацията на динамичните астронавти. Вие навярно не сте слушали за нас. Ние сме едно научно общество, което се състои от пионери и няколко чавдарчета, решили да посветят целия си живот на космическите летения. Ние в никакъв случай не сме хулигани, както пише вестникът. Ние влязохме във вашия институт само за да спасим кучето-чудо Никиж, което за малко не изпратихме на Марс. Но после то изчезна и ние организирано го търсихме, като мислехме, че са го задигнали тайнствени трети лица. И за да ви докажем, че не сме хулигани, ние сме готови да ви помогнем при издирването на загубените кучета. Ние имаме голям опит в търсенето на кучета, били сме вече в цирка и в Инвалидния дом и притежаваме една карта на квадрати, която поставяме на ваше разположение. Но за да ни разберете докрай, ние, другарю директор, искаме да ви разкажем всичко отначало, както си беше, без да ви лъжем, по пионерски и по научно.

Една вечер, преди около 15 дни, нашият другар, астронавтът Димчо, наречен още майор и Львското сърце, като се завръщаше от ЦУМ, намери на улицата едно кученце. То имаше на задното си ляво краче едно жълто пръстенче с надпис НИКИЖ...“

Измина цял месец от този паметен ден. Раната на майор Димчо заздравя (без инжекции), Наско Нето се завърна от пионерски лагер, Фани и Игорчо се записаха в първи клас.

Една хубава сутрин в ракетния център Нептун, където както обикновено се беше събрала цялата Федерация, се появи Брадатия. Той извади от джоба си един голям лъскав плик:

— Вижте какво получих за федерацията! На чети!

„Научен Институт за комплексни изследвания на животните. НИКИЖ.

бул. «Толбухин» 178, София

До Федерацията на динамичните астронавти. Тук

Драги другари и колеги,

Преди всичко прощавайте за закъснението, с което отговаряме на вашето мило писмо. Институтът ни беше твърде зает със сериозни изследвания и с подготовката на редица важни опити с животните.

Колективът на нашия институт с интерес се запозна с дейността ви в областта на астронавтиката. Дерзайте, другари и колеги! Учете се и работете неуморно! Що се отнася до нас, ние сме готови да ви окажем всестранина помощ.

Желаем да подчертаем, че ние ни най-малко не се сърдим за нежелателния инцидент, който стана с кучетата на нашия институт. Ние твърде добре разбираме, че вашата постъпка е била подбудена от най-чисти и безкористни намерения. Макар и със закъснение, ние ви благодарим за готовността ви да ни помогнете при издирването на загубените кучета. Уведомяваме ви, че всички животни са намерени живи и здрави.

Другари динамични астронавти,

Колективът на института държи да ви изрази най-гореща благодарност за това, че след като намерихме едно от нашите кучета, наречено от вас Никиж, вие се отнесохте с него, както подобава на истински астронавти. Вие положихте грижи за неговото здраве, неговата сигурност и го обкръжихте с внимание и любов. Длъжни сме да ви съобщим, че това куче е нашето най-интелигентно и

развито опитно куче. Неговата загуба би се отразила сериозно на нашата научна програма. Благодарение на вас родната наука няма да изостане в една твърде важна област. Нещо повече, оказа се, че пребиваването на кучето при вас не само не наруши нищо от неговите способности, но дори ги разшири. Това безспорно говори за верния подход, който сте имали към него. Още веднъж, драги другари, благодарим!

В знак на признателност и в желанието си да укрепим нашите връзки, кучето, което вие нарекохте Никиж, отсега нататък ще носи името Астронавт. Кой знае, може би един ден то действително ще лети с ракета към Марс...“

14. ПОСЛЕДНАТА ГЛАВА, В КОЯТО СРЕЩАМЕ НИКИЖ, ТОЕСТ АСТРОНАВТ

И ето — изтече цяла една година от бурните събития, които преобразиха физиономията на двата враждуващи лагера и доведоха до вечния мир на нашата улица. Федерацията на динамичните астронавти порасна, укрепна и е, както никога, мощна и единна. И което е най-важно — всички династронавти станаха членове на кръжока по астронавтика в Двореца на пионерите. За ваше сведение те строят истинска ракета (ама истинска, честна пионерска!), която се зарежда с течно гориво и ще може да лети по-високо от хвърчило и балон. Пътят пред тях е открит. Аз не се съмнявам, че ако не цялата Федерация, то поне нейни представители един ден ще летят към Марс... Да, ще летят!

Повестта ми би трябвало да свърши тук, но тъкмо накрая се случи нещо, което нямам право да изпусна.

Федерацията получи една блестяща покана, изписана със златни букви:

„До Федерацията на динамичните астронавти

Най-учтиво ви каним да присъствувате на премиерата на новия български филм «Федерацията на династронавтите», която ще се състои в събота, 20 часа, в кинотеатър «Република». За вас са запазени местата от №1 до №22, ред първи, балкон.“

И в събота вечерта на улицата пред ракетния център Нептун чакаше голям автобус с табелка „Киностудия — София“. Тук беше цялата Федерация — подстригана, изресана, с червени пионерски връзки. Дори Сашо Кобалтовия юмрук беше хвърлил карираната зелена риза и ковбойските панталони.

Липсваше само Брататия.

Наоколо се трупаше народ, дошъл да види щастливците, чиито имена тъй често се срещаха по филмовите реклами и вестникарски разкази. Бяха дошли и родителите на династронавтите: другарят Антонов с жена си Дора, кварталният Марко и неговата жена, Веса, бащата и майката на Димчо, родителите на Наско Нето — другарят Морев и жена му Людмила, дядото на Рони Дато, баба му и кой ли не още!... Имаше един репортьор от радиото, който непрекъснато бърбореше пред микрофона, и един оператор от кинохрониката, който все крещеше на хората да не му пречат и да не застават пред камерата. Да не говоря за журналистите, които все подпитваха за туй, за онуй...

Най-после династронавтите успяха да се отскубнат от тълпата и да се качат в автобуса, който потегли под приветствените възгласи на множеството и бръмченето на кинокамерата.

Пред кинотеатър „Република“ ги посрещна лично Брататия. Още като ги забеляза, публиката, която се беше струпала пред входовете, започна да им ръкопляска. Разбира се, нашите герои приеха акламациите, както се полага на скромни династронавти, само Наско Нето високо махаше с ръка, като току-що слязъл от ринга шампион по бокс.

Тук именно аз ги видях за първи път. Разбира се, бях слушал и чел много за тях, но живи ги срещах едва сега. Веднага познах майор Димчо по смелото лице и къдравата коса, Наско Нето по русия перчем над очите, Рони Дато по очилата на кръглото лице, комисарката Вихра по красотата ѝ, Сашо Кобалтовия юмрук по неговия снажен ръст. Познах също Фани по прелестните ѝ бузи и сини очи, Игорчо по доброто му лице; познах, естествено, и Кънчо: това не беше трудно, защото той беше най-малкият от всички.

Звънецът даде първия сигнал за влизане.

Династронавтите влязоха в чакалнята. И тук стана нещо необикновено:

Видяха се едновременно, само че децата онемяха от изненада, а Никиж, като по-схватлив и по-темпераментен, мигновено се отскубна от ръцете на придружаващия го служител и като светкавица скочи върху Димчо. Целуна го, после се метна върху Фани. Целуна я, хвърли се върху Игорчо...

Династронавтите бързо дойдоха на себе си и забравиха всякаква сдържаност, дадоха израз на най-бурната радост, на която бяха

способни. Няма да описвам сцената, защото сами можете да си представите какво стана във фоайето. Ще ви кажа само, че имаше викове, премятания, блъскания, гоненици, ходене на ръце, весел лай — също като в онова хубаво старо време, когато династронавтите бяха още съвсем млади и буйни... или... по-скоро неопитни.

В края на краищата и това свърши и под възхитените погледи на зрителите династронавтите влязоха в залата и заеха местата си. Димчо любовно притискаше до гърдите си Никиж.

Прозвуча третият звънец, залата потъна в тъмнина. Публиката затихна.

... На екрана се появи Димчо, или едно момче, което извънредно много му приличаше. Той вървеше с ръце в джобовете и си свиркаше с уста. По небето се носеха тежки облаци.

И внезапно небето затреця и загърмя. Гигантска огнена светкавица раздра небосвода, вой изпълни простора. Едно пламтящо огнено кълбо се появи откъм Витоша. С бързината на мълния то пресече небесата, като остави зад себе си блестяща, ослепителна диря и миг след това потъна в мрака.

Димчо се затича натам, където бе паднало кълбото. Навлезе в една тясна уличка. Изведнъж той се спря: отдясно идваше някакъв странен звук. Викът се чу отново, той долиташе от някакво същество, сгушено там долу, до една разкъртена стена. С разтуптяно сърце Димчо се спря: отсреща го гледаха две светещи точки. Момчето превъзможна временната си слабост и пристъпи напред. Светещите точки се полузатвориха, съществото помръдна и като издаде немощно квичене, бавно се приближи. Беше едно клепоухо, малко, къдраво кученце, мокро, кално, треперещо от страх. То влачеше предното си краче и болезнено квичеше.

Като преодоля разочарованието си, Димчо взе кученцето до гърдите си и го покри с якето. То попрестана да стене и вдигна муцунката си, една симпатична и дори умна муцунка. Димчо го погали. Кученцето благодарно отвори уста, поиска да каже нещо, не можа и лизна с топлото си езиче мокрото лице на момчето...

... А там горе, в средата на първия ред на първи балкон, Никиж, наречен още Астронавт, вдигна симпатичната си муцунка, ухили се и лизна с топлото си езиче лицето на майор Димчо.

После весело и с всички сили излая.

май 1962

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.